FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

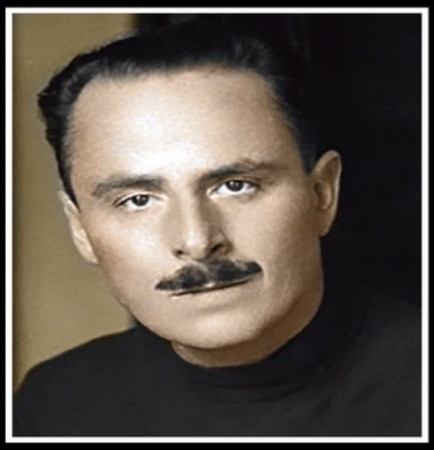
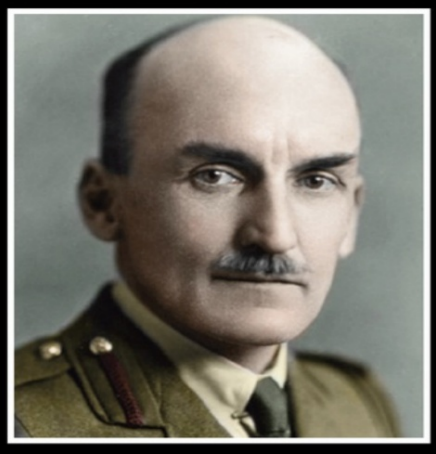

Volume One

Machine Translated by Google

Fašistični glasovi

Eseji iz 'fašističnega četrtletnika' 1936-1940

Prvi zvezek

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Fašistični glasovi

Eseji iz 'fašističnega četrtletnika' 1936-1940

Prvi zvezek

Avtorske pravice © 2019 Sanctuary Press Ltd

Vse pravice pridržane. Nobenega dela te knjige ni dovoljeno reproducirati v kakršni koli obliki z elektronskimi ali mehanskimi sredstvi, vključno s fotokopiranjem, snemanjem ali shranjevanjem in pridobivanjem informacij brez pisnega dovoljenja založnika.

Sanctuary Press Ltd
Sheltonova ulica 71–75
Covent Garden
London WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com E-pošta: info@sanctuarypress.com

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

FAŠISTIČNI GLASOVI - PRVI DEL

Ta izdaja vsebuje eseje avtorjev:

John Beckett

James Drennan

Norah Elam

General Franco

Generalmajor J. F: C. Fuller Joseph

Goebbels J. K. Heydon

Max Hunger

Jorian Jenks

William Joyce

Dr. Robert Ley

Francis Mcevoy Sir

Oswald Mosley Ezra

Pound Vidkun Quisling

Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-

Thomann Claud

Sutton Alexander Raven

Thomson A.

Yusuf Ali

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Kazalo vsebine

Fašistični glasovi

Filozofija fašizma, avtor Sir Oswald Mosley, Nemčija in njene

ženske, avtorica Anne Seelig-Thomann, Kaj je socializem?, avtor

Joseph Goebbels, Svetovna filozofija in zunanja

politika, avtor Alfred Rosenberg, Fašizem, ženske in demokracija, avtorica

Norah Elam, Dragoceni hektarji, avtor Jorian Jenks, Hitlerjev

Berchtesgaden, idila nove Nemčije,

avtorica Joan Morgan, Nordijska svetovna federacija, avtor Vidkun Quisling,

Interpretacija fašizma, avtor Claud Sutton, Vojna v Španiji,

generalmajor JFC Fuller, Govor generala Franca o ekonomski

ortologiji, avtor Ezra Pound, Vzroki za recesijo, avtor A. Raven

Thomson, Izdana revolucija,

avtor Ezra Pound, Marksizem, doktrina propada, avtor Francis

Mcevoy, Sovražnik je liberalizem, avtor JK Heydon,

Thomas Carlyle - nacionalsocialist, avtor

William Joyce, William Morris - nacionalsocialist, avtor Arthur

Reade, Judovski mit, avtor »Skepticus«

Muslimanski svet in Palestina, avtor A. Yusuf Ali, Fašizem in

dialektika, avtor A. Raven Thomson, Razdedinjeni od zemlje,

avtor Francis Mcevoy, Korporativna ekonomija, avtor A.

Raven Thomson, Nacistično gibanje v perspektivi, avtor

James Drennan, Socialna demokracija v propadanju, avtor John

Beckett, Fašizem in vojna, avtor generalmajor J. F. C.

Fuller, Naprej v fašizmu, avtor Oswald Mosley, Moč skozi veselje,

avtor dr. Robert Ley, Nemško zimsko reševalno

delo, avtor Max Hunger

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Filozofija fašizma, avtor Sir Oswald Mosley

Predavanje sira Oswalda Mosleyja na Angleško govoreči zvezi v sredo, 22. marca 1933.

O Vaši nasprotniki trdijo, da fašizem nima zgodovinskega ozadja ali filozofije, in moja naloga je danes popoldne, da predlagam, da ima fašizem korenine globoko v zgodovini in da ga ohranjajo nekateri najboljši poleti spekulativnega uma. Seveda se zavedam, da se v stolpcih dnevnega tiska ne navezuje veliko filozofije na naše dejavnosti, in ko ste prebrali, da bom predaval o »Filozofiji fašizma«, ste verjetno mnogi rekli: »Kaj ima ta gangster opraviti s filozofijo?« Vendar verjamem, da boste verjeli, da ta velika ogledala javnega mnenja ne dajejo vedno zelo natančnega odseva, in čeprav berete le o bolj vznemirljivih trenutkih našega napredka, obstajajo tudi drugi trenutki, ki imajo nekaj globine v mislih in konstruktivni zasnovi. Zaenkrat je do neke mere res, da fašistična filozofija ni dobila zelo konkretne in dokončne oblike, vendar se morate zavedati, da fašistična vera obstaja le nekaj več kot deset let: gre za rast zadnjega desetletja. Vendar pa je njegovo filozofsko ozadje že sposobno neke formulacije, in to se je zgodilo v veliko krajšem časovnem obdobju kot ustrezen razvoj v kateri koli drugi veliki politični veri v zgodovini. Tako kot je samo fašistično gibanje v več velikih državah napredovalo k moči z neverjetno hitrostjo, se je fašistična vera in filozofija kot trajna koncepcija, odnos do življenja, razvijala veliko hitreje kot filozofije starejših ver. Vzemimo za primer liberalizem: med spisi mož, kot sta Voltaire in Rousseau, in končnim oblikovanjem liberalne vere v rokah angleških državnikov konec osemnajstega in na začetku devetnajstega stoletja je minilo zelo dolgo obdobje.

Pravzaprav so se ta velika politična gibanja in psihološki pretresi le zelo počasi kristalizirali v dokončen sistem mišljenja, pa tudi sistem delovanja; in v primeru fašizma je verjetno precej kmalu pričakovati, da bo po desetih letih prevzel konkretno kristalizirano obliko. Kljub temu verjamem, da je fašistično filozofijo mogoče izraziti z razumljivimi izrazi, in čeprav predstavlja povsem nov prispevek k misli te dobe, je vseeno mogoče dokazati, da tako svoj izvor kot svojo zgodovinsko oporo črpa iz uveljavljene misli preteklosti.

Najprej predlagam, da večina filozofij delovanja izhaja iz sinteze kulturnih konfliktov v prejšnjem obdobju. Kjer v dobi kulture, mišljenja, abstraktne spekulacije najdete dve veliki kulturi v ostrem nasprotju, običajno v naslednji dobi delovanja najdete neko sintezo v praksi med tema dvema ostrima nasprotjema, ki vodi do praktične vere delovanja. Ta zasnova se vam morda zdi do neke mere spenglerijanski pristop; in povsem res je, da je veliki nemški filozof verjetno storil več kot kdorkoli drug, da bi naslikal široko ozadje fašistične misli. Vendar je to zelo široko ozadje. To je veliko ozadje svetovne zgodovine, iz katerega izhaja fašistični predlog.

Ne kaj dosti več kot to. In morda ga pri približevanju temi ovira prirojeni pesimizem, ki pa, kot bi vam ponižno rekel, izvira iz njegovega popolnega nepoznavanja sodobne znanosti in mehanskega razvoja.

Če pogledate skozi Spenglerjevo očalo, boste zagotovo prišli do zaključka ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

skrajni pesimizem, ker zakrivajo dejavnik, ki človeku prvič daje v roke sposobnost, da v celoti odpravi problem revščine. In verjamem, da je prav napačno razumevanje tega ogromnega novega dejavnika tistega, ki našega nemškega filozofa pripelje do njegovega pesimističnega zaključka. Kljub temu to nikakor ne razveljavlja njegovega izjemnega prispevka k svetovni misli.

Pravilno boste sklepali, da moj predlog o poroki na videz protislovnih kultur, ki v naslednji dobi delovanja vodi k nastanku filozofskega otroka tistega obdobja, ki se izraža v delovanju, nekoliko izhaja iz spenglerjeve misli. Vendar mislim, da vam lahko pokažem, kako se ta teza v praksi obnese v fašističnem primeru. Predlagal bi vam, da je v prejšnjem stoletju glavni intelektualni boj izhajal iz ogromnega vpliva Nietzschejeve misli na krščansko civilizacijo, staro dva tisoč let. Ta vpliv se je uresničeval le zelo počasi. Njegove polne posledice se šele danes razkrivajo. Toda kamor koli v sodobni misli obrnete, boste našli rezultate tega kolosalnega boja za obvladovanje uma in duha človeka. Obstajala je religija, ki je, kar se tiče Zahoda, stoletja na splošno prevladovala v človeški misli. In nenadoma sta bili ta religija in ta misel prvič dejansko izpodbijani, njeni temelji pa so bili vsaj zaenkrat omajani. Obsodili so jo z besno energijo in izjemnim genijem – temeljito obsodili.

Kot boste videli kasneje, sam ne zagovarjam krščanstva, saj vam bom pokazal, kako verjamem, da sta Nietzschejev in krščanski nauk sposobni sinteze. Vendar je na tej točki nujno, da preučim bistvene razlike med tema dvema veroizpovedma in vidim, kje so se razlike kopičile in kje se pojavljajo podobnosti.

Nietzsche je, kot veste, izzval celotne temelje krščanske misli. Pravzaprav je rekel: »To je religija sužnja in šibkega. To je vera ljudi, ki bežijo pred življenjem, ki se ne želijo soočiti z resničnostjo, ki iščejo odrešitev v nekem sanjskem onostranstvu – odrešitev, za katero nimajo ne vitalnosti ne možatosti, da bi si jo prisvojili tukaj na zemlji. Izhaja iz duha šibkosti in predaje.« Če se prav spomnim, jo je v velikem stavku obsodil kot »religijo, ki je vklenila in oslabila človeštvo«.

In namesto te vere je ustvaril koncept nadčloveka, človeka, ki se sooča s težavami, nevarnostmi, gre naprej skozi materialne stvari in skozi težave okolja, da bi dosegel, zmagal in ustvaril tukaj na zemlji svoj lastni svet. To je bil izziv celotni osnovi, ne le misli, ampak življenja. In to je pretreslo do temeljev miselnost sveta. Tistim, ki so se takrat resno ukvarjali s to polemiko, se je moralo zdeti, da mora ena ali druga od teh veroizpovedi zmagati in da mora ena ali druga umreti; da je kakršna koli kombinacija, kakršna koli sinteza teh nasprotujočih si doktrin popolnoma izključena.

Zdaj verjamem, kot se tako pogosto dogaja v vsakdanjem življenju, da so veroizpovedi, ki se zdijo tako različne, ob natančnejšem pregledu dejansko dovzetne za določeno spravo in celo za določeno sintezo; in mislim, da vam lahko pokažem, da v današnji fašistični doktrini dejansko najdete popolno združitev velikih značilnosti obeh veroizpovedi. Po eni strani najdete v fašizmu, vzetem iz krščanstva, vzetem neposredno iz krščanskega pojmovanja, ogromno vizijo služenja, samoodpovedi, samožrtvovanja za druge, za svet, za svojo državo; ne toliko odpravo posameznika, temveč zlitje posameznika z nečim veliko večjim od njega samega; in imate to osnovno doktrino fašizma – služenje, samopredajo – temu, kar mora fašist dojemati kot največji cilj.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

in največji impulz na svetu. Po drugi strani pa iz Nietzschejeve misli izvirajo možatost, izziv vsem obstoječim stvarem, ki ovirajo pohod človeštva, absolutna odpoved doktrini predaje; trdna sposobnost spopadanja z vsemi ovirami in njihovega premagovanja. Pravzaprav imate ustvaritev doktrine o možih moči in samopomoči, kar je druga izjemna značilnost fašizma.

Zato najdemo – mislim, da lahko trdim – nekakšno združitev teh dveh velikih doktrin, ki se izraža v praktičnem prepričanju današnjega fašizma. In to se dejansko kaže v celotnem našem odnosu do življenja. Lahko ga zreduciramo na najmanjše podrobnosti splošnega obstoja. Od najširšega in najbolj abstraktnega pojmovanja se lahko spustimo do najpodrobnejših stvari vsakdanjega življenja.
Od vseh naših ljudi zahtevamo prevladujočo koncepcijo javne službe, a jim v zameno tudi priznavamo in verjamemo, da bi morala država v fašistični koncepciji priznati absolutno svobodo. V svojem javnem življenju se mora človek obnašati kot primeren član države, v vsakem svojem dejanju se mora prilagajati blaginji naroda. Po drugi strani pa od države v zameno prejme popolno svobodo življenja in razvoja kot posameznik. In v naši morali – in mislim, da lahko trdim, da je to edina javna morala, v kateri se zasebna praksa popolnoma ujema z javnim protestom – je v naši morali edini preizkus vsakega moralnega vprašanja, ali na kakršen koli način ovira ali uničuje moč posameznika, da služi državi. Odgovoriti mora na vprašanja: "Ali to dejanje škoduje narodu? Ali škoduje drugim članom naroda? Ali škoduje moji lastni sposobnosti, da služim narodu?" In če je odgovor na vsa ta vprašanja jasen, ima posameznik absolutno svobodo, da počne, kar hoče; in to posamezniku podeljuje daleč največjo mero svobode v državi, kar jo je posamezniku kdajkoli podelil kateri koli sistem v državi ali katera koli verska oblast.

Najbližji pristop k temu moralnemu preizkusu je bil morda pristop grške civilizacije, ki je imela po organizaciji seveda pojmovanje države, ki ni bilo dosti slabše od današnjega fašističnega pojmovanja.

Takšno stališče, to filozofsko ozadje nalaga fašistu določena zelo jasna pravila družbenega ravnanja, ki predstavljajo podroben izziv obstoječemu redu stvari, čeprav se v te podrobnosti ne bomo poglabljali, temveč bomo pokazali, da je ta široka načela mogoče zreducirati na podrobnosti. Na primer, za absurden se nam zdi sistem, v katerem je človek lahko kaznovan, če tvega samo poškodbo s pitjem pijače po uri, ko je to dovoljeno, medtem ko lahko v svoji javni vlogi kot bolj ali manj javna osebnost popolnoma nekaznovano ukrepa, ki lahko ogrozi celotno državno strukturo. Če tvega najmanjšo škodo zase, se proti njemu mobilizira vsa sila zakona; vendar lahko v svoji javni vlogi ogrozi celotno življenje naroda: lahko ogrozi same stebre države.

Fašistično načelo je zasebna svoboda in javna služba. To nam v našem javnem življenju in v našem odnosu do drugih ljudi nalaga določeno disciplino in določeno zadržanost; vendar samo v našem javnem življenju; in res bi zelo odločno trdil, da je edini način za dosego zasebne svobode javna organizacija, ki bi vnesla nekaj reda v ekonomski kaos, ki obstaja v današnjem svetu, in da je takšno javno organizacijo mogoče zagotoviti le z metodami avtoritete in discipline, ki so neločljivo povezane s fašizmom.

Če se vrnemo k filozofski plati, pa ugotovimo, da je fašistu njegova filozofija naravno naložila določeno disciplino v življenju, urejeno atletiko, kot bi jo jaz imenoval, in občutek zaupanja v vodstvo, vero v avtoriteto, kar je tuje drugim gibanjem. In tu se takoj znajdemo v trčenju s temeljnimi načeli socializma in liberalizma.

Socializem se seveda močno razlikuje od liberalizma v svojem pojmovanju ekonomske organizacije; ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

...vendar mislim, da je v filozofiji le malo socialistov ali liberalcev, ki bi se ne strinjali, da imajo resnično skupen izvor, če se dovolj daleč vrnemo v Voltaire-Rousseaujevo življenjsko stališče; in predvsem slednje. Naj vam zdaj omenim temeljno razliko, ki se tukaj pojavi med liberalizmom in socializmom na eni strani ter fašizmom na drugi? Rousseau je po našem mnenju bodisi naredil veliko napako bodisi je bil zelo napačno razumljen. Rousseau je rekel enakost. Odgovorimo: Če mislite na enakost možnosti, da; če mislite na enakost ljudi, ne. To je absurd. Osebno menim, da je Rousseau, če ga pravilno beremo, mislil na enakost možnosti, da je bil glavni napad Rousseauja usmerjen – in pravilno usmerjen – na dekadentni sistem, v katerem je živel. Pravzaprav je rekel: »Nesmiselno je, da si to lenobno, dekadentno francosko plemstvo« (kakršno je nedvomno bilo takrat) »lastni privilegije, ki dušijo življenje naroda. Enakost možnosti je temeljna stvar. Naj vladajo tisti, ki so primerni za vladanje. Naj nihče ne vlada zato, ker se je njegov dedek izkazal za primernega za vladanje.« To je bil upor proti privilegijem, potrditev, da mora biti človek s talentom in sposobnostmi tisti, ki vodi zadeve velikega naroda. Toda to doktrino so njegovi kasnejši učenci sprejeli kot enakost ljudi, da so vsi ljudje enaki.

Iz te konstrukcije izhaja celotna zmota, kot jo vidimo mi. To je očitna in jasna absurdnost. En človek se po umu in telesni postavi izjemno razlikuje od drugega. Ne gre za vprašanje moralne ali duhovne enakosti, kot pogosto pravijo socialisti. To je nekaj povsem drugega. Moralno in duhovno je lahko človek, ki pometa tla velikega podjetja, precej boljši od vodje tega podjetja. Toda vprašanje je, kateri človek je primeren za katero delo. Katera je prava funkcija, ki jo mora opravljati? Nekateri ljudje so dobri v eni stvari, drugi pa v drugi.

Seveda iz fašizma popolnoma izločamo koncept družbenega razreda, ker ta temelji na možnosti dednosti; vendar trdimo, da so nekateri ljudje po naravi nagnjeni k določenim dejanjem, drugi pa ne. In ko enkrat sprejmete to osnovo mišljenja, izpodbijate celotno pojmovanje demokracije.

Izpodbijate prepričanje, da lahko vsako vprašanje na svetu, pa naj bo še tako zapleteno, reši kdorkoli, pa naj bo še tako neizkušen; in gledano v tej luči je res absurdno, da lahko tehnika v vladi ali kjerkoli drugje poučujejo ljudje, ki se s to temo ukvarjajo približno pet minut na leto. Če bi vstopil v inženirsko delavnico, opazoval inženirja pri delu in mu nato začel razlagati, kako naj to stori, bi mi – in upravičeno – rekel, da sem predrzen bedak. Podobno se nam zdi absurdna ideja, da se od človeka, ki ni prav nič preučil težav države, pričakuje, da bo odložil vrček piva na pult in šel do volišča ter dal podrobna navodila o tem, kako naj bi se njegova država upravljala v naslednjih štirih letih. »Vsi ljudje so enaki in vsi ljudje so enako usposobljeni, da podajo mnenje o kateri koli temi, dokler je to tako zapletena tema, kot je upravljanje države:« to je razlaga, ki jo socialna demokracija daje Rousseaujevim spisom, in ta koncept je očitno absurden. Vendar pa je to filozofska osnova celotnega demokratičnega sistema. Zato izpodbijamo osnovno zamisel, da so vsi ljudje enaki pri odločanju o vseh problemih. Prisvajamo si enakost možnosti in se upiramo – in se moramo upreti – zamisel o privilegirani dednosti.

Ko se človek dokaže, se lahko povzpne na najvišje položaje v državi in celoten naš izobraževalni sistem mora biti zasnovan tako. Vendar ne sme biti na vrhu samo zato, ker je bil pred njim tam njegov oče ali dedek. In tako po eni strani izpodbijamo privilegij desnice, po drugi strani pa absurdno doktrino levice, da so vsi ljudje po naravi enaki. Zdaj lahko rečete, in morda z nekaj resnice, da

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Te doktrine so bile že slišane, da je bila to osnova bonapartizma ali, če se vrnemo še dlje k njegovemu izvoru, osnova cezarizma.

Seveda drži, da ima fašizem zgodovinski odnos do cezarizma, vendar se sodobni svet globoko razlikuje od oblik in razmer antičnega sveta. Sodobna organizacija je preobsežna in preveč kompleksna, da bi temeljila samo na posamezniku, ne glede na to, kako nadarjen je. Sodobni cezarizem je, tako kot vse moderno, kolektiven. Voljo in talent posameznika nadomešča volja in sposobnost discipliniranih tisočev, ki sestavljajo fašistično gibanje. Vsak črnosrajčnik je posamezna celica kolektivnega cezarizma. Organizirana volja predanih množic, podvrženih prostovoljni disciplini in navdihnjenih s strastnim idealom narodnega preživetja, nadomešča voljo do moči in višjega reda posameznega nadčloveka. Kljub temu je ta kolektivni cezarizem, oborožen z orožjem sodobne znanosti, v istem zgodovinskem odnosu kot antični cezarizem do reakcije na eni strani in do anarhije na drugi. Cezarizem se je na eni strani uprl spartacizmu in na drugi strani patricijskemu senatu. To stališče je staro kot zgodovina zadnjih dveh tisoč let. Toda v tistih časih jim je manjkalo priložnosti za konstruktivne dosežke, ki so prisotne danes, in edini nauk, ki ga lahko izluščimo iz prejšnjih dokazov te doktrine, je preprosto ta, da je vedno, ko je svet pod vplivom Spartaka drsel v popoln propad in kaos, to, kar je Spengler imenoval »veliki ljudje dejstev«, svet izvlekel iz nastalega kaosa in človeštvu zelo pogosto dal stoletja miru in reda v novem sistemu in novi stabilnosti. In to so storila, in to so storila, sodobna fašistična gibanja »s priznavanjem določenih temeljnih dejstev politike in filozofije. Spet imamo nekakšno poroko dveh na videz nasprotujočih si doktrin. Pogosto nas obtožujejo, da smo vzeli nekaj od desnice in nekaj od levice. No, zelo razumno si je izposoditi od drugih ver; zavreči, kar je slabo, in ohraniti, kar je dobro; in takoj, ko se oddaljite od starega parlamentarnega načina razmišljanja, seveda vidite modrost vsake takšne poti. In fašizem seveda vzame nekaj od desnice in nekaj od levice ter temu doda nova dejstva, da bi ustrezal sodobni dobi.

V tej novi sintezi fašizma, ki se precej bolj približuje naši neposredni situaciji, ugotavljamo, da vzamemo veliko načelo stabilnosti, ki jo podpira avtoriteta, red in disciplina, kar je bila lastnost desnice, in ga združimo z načelom napredka, dinamičnih sprememb, ki ga prevzemamo od levice. Konservatizem – če ga poimenujemo po imenu, pod katerim je znan v tej državi – verjame v stabilnost in jo podpira s svojo vero v red; toda konzervativizem je v sodobnem svetu vedno odpovedal v svoji nezmožnosti dojeti, da je stabilnost mogoče doseči le z napredkom: da vztrajno upiranje spremembam povzroči revolucionarno situacijo, ki se je konzervativizem najbolj boji. Po drugi strani pa levica zaradi svojega Rousseaujevega kompleksa vedno ni spoznala, da je edini način za dosego napredka sprejetje izvršilnih instrumentov, s katerimi so spremembe edine možne.

Zato smo prišli do naslednjega zaključka: stabilnost lahko dosežete le, če ste pripravljeni izvajati urejene spremembe, saj se morate, da bi ostali stabilni, prilagoditi novim dejstvom nove dobe. Po drugi strani pa lahko napredek, ki si ga levica želi, dosežete le, če sprejmete izvršilna orodja napredka, in sicer avtoriteto, disciplino in zvestobo, ki so vedno veljala za lastnost le desnice. Z združitvijo teh dveh načel dosežemo temelje fašistične vere in fašistične organizacije.

Spet boste rekli: »To je spet cezarizem ali bonapartizem. Ni več stvar zgolj individualnega vodenja. Mašinerija, s katero imamo opravka, je prevelika, da bi jo posameznik lahko obvladoval sam. Tako je postal kolektivni cezarizem – ...«

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

vodenje organizirane in disciplinirane množice, povezane v prostovoljni disciplini z ideali nacionalne in svetovne regeneracije, ki jo strastno navdihujejo. Toda osnovna načela ostajajo enaka; in zato, čeprav vaše fašistično gibanje lahko doseže namen, ki ga je cezarizem dosegel prej, lahko uvede red iz kaosa, ki ga je povzročil konflikt med Spartakom in reakcijo, lahko za nekaj let ali nekaj stoletij prinese velik mir svetu, vendar v sebi nosi lastno propadanje in v resnici ne doseže tistega, kar menimo, da je potrebno.«

Verjamem, da je odgovor na ta primer, ki je edini resnično veljaven primer, ta, da je vedno prej manjkal faktor sodobne znanosti. Zdaj imate povsem nov dejavnik. Če lahko v svoj sistem vladanja vnesete novo učinkovitost, in vsi priznavajo, da so takšna gibanja, ko pridejo na oblast, vsaj učinkovita: če lahko vladi za nekaj let prinesete izvršilno oblast in učinkovitost, ki doseže rezultate, lahko izpustite – in izpustili boste – ujetega genija znanosti, da opravi nalogo, ki jo mora opraviti v sodobnem svetu. Ne glede na naša različna stališča o strukturi države in gospodarstva se moramo vsi strinjati, da bi bilo mogoče z razumno organizacijo sveta, z močjo sodobne znanosti in industrije, enkrat za vselej rešiti problem revščine in enkrat za vselej odpraviti revščino in najhujše lastnosti bolezni in trpljenja v svetu.

Če je torej mogoče imeti učinkovito obliko vlade, imate za tak sistem prvič v zgodovini na voljo orodje, s katerim bi lahko za vedno spremenili obličje Zemlje. Ko bo bistveno opravljeno, ko bosta sodobna znanost in tehnika sproščeni in opravili svojo nalogo, ko boste svoj politični in filozofski sistem spremenili iz prehodnega in političnega v trajno in tehnično osnovo, ne bo več potrebe po politiki in polemikah, ki danes motijo svet. Problem revščine bo rešen, glavni problemi bodo odpravljeni, kot je le mogoče, in kot vsi vedo, da se lahko, če bo sodobna znanost pravilno mobilizirana. Potem bo človeštvo osvobojeno za stvari v življenju, ki so resnično pomembne.

Čeprav je morda res, da so bili nekateri od teh pojavov v večnem ponavljanju zgodovine že vidni v svetu in da so bili vidni v veliko korist človeštva, pa velika izvršilna gibanja še nikoli prej niso imela priložnosti, da bi izpolnila svojo nalogo, ki jim jo zdaj nalagata sodobna znanost in izumiteljstvo.

V trenutku velike svetovne krize, krize, ki se bo na koncu neizogibno poglobila, se iz zgodovinskega ozadja, zaradi katerega je njegov nastanek neizogiben, pojavi gibanje, ki nosi nekatere tradicionalne lastnosti, izpeljane iz zelo slavne preteklosti, a se sooča z današnjimi dejstvi, oboroženo z orodji, ki jih je človeštvu kdajkoli podelila le ta doba. S tem novim in čudovitim sovpadanjem orodij in dogodkov je mogoče premagati težave te dobe in zagotoviti prihodnost v progresivni stabilnosti. Morda je to zadnji veliki svetovni val nesmrtnosti, večno ponavljajoče se cezarsko gibanje; toda s pomočjo znanosti in navdihom sodobnega uma bo ta val človeštvo odnesel na drugo stran.

Potem bo končno 'cezarizem', najmogočnejša emanacija človeškega duha v visokem prizadevanju za trajne dosežke, opravil svoje svetovno poslanstvo, odkupil svojo žrtev v boju stoletij in izpolnil svojo zgodovinsko usodo. Človeštvo, osvobojeno revščine in mnogih grozot ter nadlog bolezni ter užitkov sveta, prerojenega z znanostjo, bo še vedno potrebovalo fašistično gibanje, preoblikovano v namen novega in plemenitejšega reda človeštva; vendar ne boste več potrebovali čudnih in motečih ljudi ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ki so v dneh boja in nevarnosti ter v nočeh teme in dela skovali jekleno orodje, s katerim bo svet prešel k višjim stvarem.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Nemčija in njene ženske, avtorice Anne Seelig-Thomann

DMED mojim zadnjim obiskom Anglije me je veliko Angležinj spraševalo o položaju žensk v Tretjem rajhu. Glede na zgodbe, ki so jih slišale, so nas imele za sužnje. Pravzaprav so to odkrito povedale in dodale, da se jim iz srca smilimo. Rada bi vam povedala, kako se Nemke počutimo glede Novega rajha, in začela bom z ženami in materami.

Vsi iz zgodovine vemo, da vsaki revoluciji sledijo nove ustavne oblike, in zaradi vstaje, ki je te nove oblike ustvarila, običajno najdemo tudi temeljne spremembe v družbenem življenju ljudi. Novi sistem v Nemčiji, »nacionalsocializem«, je bil dobrodošla sprememba za milijone družin, ki so strašno trpele zaradi posledic vojne, ki je mnogim materam in njihovim otrokom spremenila življenje v breme.

Naloga Adolfa Hitlerja je bila, da jim pomaga in konča katastrofalno idejo, da je »bolje sploh ne imeti otrok«.

Ne smemo pozabiti, da je bil sebičnost osnova starega sistema, preden je Führer prišel zgraditi novi rajh. On je bil tisti, ki je nemškim ženskam znova prepričal, da je družina bistvena enota države in da je v njej mati živi simbol narodnega preživetja s svojo vzgojo zdravih otrok. Materinstvo in ženskost sta ponovno pridobila svoj stari pomen in slavo.

SLUŽBA ZA MATERICE

Leta 1934 se je Nacionalsocialistična liga žensk prvič združila za resno sodelovanje in ustanovila Reichovo službo za matere. To službo upravljajo vse podružnice lige in je sestavljena iz posebnih tečajev usposabljanja, ki so odprti za vse ženske, poročene ali neporočene, mlade in stare. Od leta 1934 se je teh tečajev udeležilo kar 600.000 Nemk, ki so prejele pouk o gospodinjstvu, kuhanju in šivanju ter o elementih higiene in zdravstvene nege. Ker Nemke pripadamo narodu brez kolonij, moramo biti previdne pri vseh vrstah surovin, na teh tečajih pa se ženske naučijo, kako na videz neuporabne stvari spremeniti v koristen namen. Praviloma vsak tečaj traja deset večerov, s skupno štiriindvajsetimi urami pouka.

Stroški takšnega tečaja se na podeželju gibljejo med dvema in tremi markami, v mestu pa od tri do pet mark. Od tistih, ki si ga lahko privoščijo, se pričakuje, da plačajo v celoti, vendar dodatne zneske prispevata Ženska sekcija Delavske fronte in Nacionalsocialistična organizacija za dobro počutje za tiste, ki si teh plačil ne morejo privoščiti. Zelo pogosto celoten znesek plača delodajalec za dekle, ki se kmalu upokoji zaradi poroke. V Nemčiji je stalno ustanovljenih več sto takšnih materinskih šol, ki ponujajo poklic tisočim prostovoljnim delavcem kot varuhinjam, učiteljicam javnega dobrega počutja, mladinskim voditeljicam in tako naprej.

Prav takšno delo daje vsaki Nemki priložnost, da aktivno sodeluje v življenju nacionalsocialistične države, saj se vsaka ženska zaveda, da mora sodelovati z moškimi, ki nosijo enako odgovornost za prihodnost našega naroda.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

DELOVNA ŽENSKA

Nič ni bilo bolj predmet razprav med drugimi narodi kot položaj poklicnih – in zaposlenih žensk v Tretjem rajhu. Nasprotniki nacionalsocializma so vztrajali, da bodo od trenutka, ko bo Adolf Hitler prišel na oblast, vse zaposlene ženske prisilno odstranjene iz njihovih poklicev in jih nadomestili moški. Nič ne bi moglo biti bolj v nasprotju z resnico, saj so vse aktivne ženske v industriji in poklicih organizirane v Delavsko fronto, tiste ženske, ki prej niso bile zaposlene, a so želele pomagati pri izgradnji Novega rajha, pa so se prostovoljno pridružile Ženski ligi pod nacionalnim vodstvom Frau Scholz-Klink. V teh dveh organizacijah najdemo gospodinje, učiteljice, medicinske sestre, babice, umetnice, zdravnice in vse ženske z univerzitetno izobrazbo.

Ker je ideal nacionalsocializma ohraniti družino kot bistveno enoto države, je res, da je Delavska fronta dosegla odstranitev žensk iz tovarniških del, ki niso primerna za žensko telo, in jih nadomestila z brezposelnimi moškimi. Vendar pa so te ženske drugje našle bolj primerno delo.

Nemške ženske so še vedno zaposlene v vseh poklicih, povezanih z oblačili, milijone pa jih je učiteljic, medicinskih sester in hišnih služkinj, medtem ko je veliko zdravnic, arhitektk ter nastopajočih na odru in v filmih, ne le kot igralke, temveč tudi kot izjemne producentke, kot je na primer znana Leni Riefenstahl, ki je zadolžena za vso fotografijo na pomembnih strankarskih srečanjih in olimpijskih igrah. Milijoni žensk so zaposleni tudi v splošni industriji in tvorijo, kot sem že rekla, poseben del Delavske fronte. Zagotovo ni mogoče reči, da so bile Nemke potisnjene v dom.

DOMAČE STORITVE

Tudi tiste, ki so kot hišne služkinje ali gospodinje še posebej omejene na gospodinjsko sfero, so bile deležne posebne pozornosti. Ko je na oblast prišel Adolf Hitler, je Liga žensk dobila posebno nalogo, da premaga splošni predsodek, da je gospodinjsko delo le poklic za nižje razrede. Zdaj mora vsako dekle, bogato ali revno, po končani šoli opraviti strog izpit iz gospodinjskih opravil, poleg tega pa se večina naših deklet pri osemnajstih letih, preden začnejo svoj poklic, prostovoljno prijavi v Žensko delovno službo, ki pogosto vključuje gospodinjska opravila za pomoč kakšni trdo delajoči materi.

Ženski delež v novem družbenem redu ni bil načrtovan na podlagi starega slogana »Ženske pravice«, temveč v povezavi s služenjem, ki ga lahko ženska prinese skupnosti kot celoti – narodu. Ker je bil ženski vpliv vedno največji pri oblikovanju intimnega družbenega življenja naroda, nas ne skrbi toliko, kje se naše služenje izvaja, temveč kako se izvaja.

NEMŠKO DEKLE

Že v šoli se nemško dekle pridruži BDM (Bund Deutscher Mädel), ki je največja tovrstna organizacija na svetu. BDM je povezan z gibanjem Hitlerjeve mladine in od nacionalnega mladinskega voditelja Baldurja von Schiracha prejema podrobna navodila za usposabljanje in zlasti za vcepljanje zdrave življenjske filozofije (Weltanschauung).

Po vsej državi je bilo zgrajenih štirideset šol z edinim namenom poučevanja deklet.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

mladinske voditelje na teh načelih.

Kot bodoče matere, zdravnice, ekonomistke, učiteljice, odvetnice itd. so vsa nemška dekleta dolžna uporabiti svoje darove za najboljši nacionalni namen, vendar morajo najprej pridobiti trdno socialno ozadje kot osnovo. Kje lahko to bolje pridobijo kot v tovarištvu nemške dekliške organizacije BDM? Prva nuja je telesna vzgoja, zato mora vsako dekle sistematično razvijati svoje telesne standarde glede na starost. Hkrati se izvaja pouk prve pomoči in zdravstvene nege. Obstajajo tabori BDM, kjer se dekleta učijo pomagati na kmetiji, in gospodinjske šole za usposabljanje za otroške medicinske sestre, dietetičarke in druga gospodinjska dela.

Ko dekleta končajo šolo, jih spodbujajo, da eno leto preživijo v »službi za obdelovanje zemlje«, kjer opravljajo koristna dela na zemlji. To je vzporedna organizacija »službi za delo« za mlade moške in opravlja koristna dela, ki ne konkurirajo običajnim poklicem. Dejansko se je izkazalo, da je delo z veliko ekonomsko vrednostjo nadomestilo žensk, ki so zaradi bolezni onesposobljene, in jim omogočilo ustrezen dopust za okrevanje. To je bilo še posebej koristno v primeru preobremenjene matere, katere gospodinjska dela so prevzela dekleta iz »službe za delo«, medtem ko so njeni otroci v varstvu v lokalnem »vrtcu«.

Čeprav je že sama statistika te velikanske organizacije nemških žensk dovolj impresivna, je resnična vrednost v ustvarjenih moralnih standardih. Nemško dekle v svojem programu BDM in »Land Year Service« ne pridobi le veliko izkušenj, temveč si nabere tudi občutek družbene odgovornosti, saj prejema popolnoma podobna predavanja in navodila o političnih in gospodarskih problemih kot mladeniči v njihovih organizacijah. Kdor koli je obiskal žensko delovno taborišče, je bil navdušen nad močnimi, dobro grajenimi dekleti, katerih oči so se lesketale od zdravja in sreče. Mnogi moji angleški prijatelji so me tukaj vprašali: »Kako je mogoče, da je celotno vzdušje vaših mladih tako polno čistoče in sijaja moči in življenja?«

„Kako vam je to uspelo?“ Odgovor je lahko samo en: „Duh Adolfa Hitlerja!“

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Kaj je socializem?, avtor Joseph Goebbels

Zelo utemeljena sodobna politična koncepcija se vrti, pa naj bo to priznano ali ne, okoli osrednjega dejavnika vsega prihodnjega razvoja – socialnega problema.

Socialna stiska je več kot le osnovno vprašanje. Če ne bi bila nič drugega kot to, bi imel marksis prav. Proletarec ni internacionalen zaradi ljubezni do mednarodnega mešanja, temveč zaradi tragičnega spoznanja, da prej ni bilo nacionalne rešitve za njegov eksistenčni problem. Buržoazni sebičnost in judovska konkurenca sta delovali skupaj, zavestno in nezavedno, in ustvarili tisto, kar ljudem krade luč in dih življenja – razredni boj.

Socialna stiska rodi strast do varnosti. Globoko v proletariatu drema ljubezen do doma, zemlje in domovine, ki se izraža tako v dobrih kot slabih oblikah, vedno pripravljena na najplemenitejšo žrtev. Tudi pod marksizmom proletariat ne čuti sovraštva do domovine, temveč le do tiste meščanske perverzije domovine – Sistema. Ta Sistem je resnično ustvaril stanje, v katerem sta bila nacionalizem in kapitalizem eno in isto. Boj proti internacionalizmu ni nikoli mogoče dobiti s frazami. Socialno stisko je mogoče rešiti le z družbenim delovanjem. Proletariat bo še naprej razmišljal mednarodno, dokler ne bo imel deleža v narodu. Kako lahko nekdo ljubi in spoštuje nekaj, česar ne pozna?

Družbeni problem je vprašanje, kako ponovno ozavestiti mednarodni mestni proletariat o njegovem temeljnem odnosu do zemlje. Človek se lahko ukorenini le v lastni zemlji.
Čuti se povezanega le s tistim, kar je njegovo. Edini učinkovit boj proti boljševizmu je odprava kapitalizma.

To kaže na pomanjkanje političnega instinkta v srednjem razredu, da so se identificirali s kapitalizmom, s katerim navsezadnje niso imeli veliko opraviti. Kapitalizem je nemoralna porazdelitev kapitala. Kapitalizem v ekonomiji je isto kot demokracija v politiki: namreč nemoralna porazdelitev moči znotraj države. Oba dejavnika, kapitalizem in demokracija – njun odnos je kot sin do očeta – sta zaprisežena sovražnika nove družbene organizacije države. Do sedaj sta se zadovoljila z ignoriranjem socialnega problema in se mu, kolikor je bilo mogoče, izogibala s hinavskim izpovedovanjem filantropije. To je tragedija liberalizma – filantropije: konglomerat meščanske strahopetnosti, sentimentalnosti, sadizma in strahu. Celotna zgodba o družbenem »izboljšanju« se pred našimi očmi odvija kot grozen primer liberalne nezmožnosti, da bi se spopadli s socialnim problemom – kaj šele, da bi razumeli njegovo globino. Socialni problem nima nič, absolutno nič, skupnega s sentimentalnostjo in »dobrodelnostjo«. Je problem nacionalne nujnosti. Ni zgolj dejstvo, da milijoni ljudi stradajo, tisto, kar daje temu problemu svetovni politični pomen, temveč tudi to, da lahko povzroči propad naroda. Že samo to daje kontinuiteto družbenim idejam. Sentimentalnost in »dobrodelnost« sta sami po sebi popolnoma nezanesljivi. Že sama nacionalna nuja ustvarja fanatizem in silovit impulz vere. Družbeni problem je torej utemeljen v strukturi prihodnjega političnega razvoja in mladini daje nove dolžnosti in nove naloge.

Iz tega spoznanja izhaja resnično družbeni koncept države, ki ima prav malo opraviti z

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Marksistično-proletarsko kot pri liberalno-demokratičnih pojmih. Razmišljam v socialnem smislu, ko želim zatiranim razredom svojih rojakov dosego njihovih naravnih pravic, kot pravic in ne kot bolj ali manj prostovoljnih daril. Razmišljam v socialnem smislu, ko zahtevam te pravice ne iz motivov meščanskega strahu ali sentimentalnosti, temveč iz spoznanja nacionalne nujnosti in socialne pravičnosti.

Liberalni človek razmišlja kot buržoaz; marksistični človek razmišlja kot proletarec; socialni človek razmišlja nacionalno, v smislu nacionalne države, zasnovane za izpolnitev skupne usode. Zanj nacionalno in socialno razmišljanje pomenita eno in isto stvar: ljubezen do naroda; vero v njegovo prihodnost; in voljo do svobode.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Svetovna filozofija in zunanja politika Alfreda Rosenberga

Jaz V vsakdanjem življenju se povprečen človek le redko zaveda, da politično in družbeno življenje navsezadnje oblikujejo filozofski motivi. Pojem meščanskega moralnega kodeksa, pojmovanje prava in vse ostalo v vsakdanjem življenju, kar je z njim povezano, je vedno nekako določeno z notranjim odnosom človeka do njih; toda šele ob velikih revolucionarnih dogodkih, ki vplivajo na življenje naroda kot celote, se ljudje tega dejstva jasno zavedajo. Lahko rečemo, da se to dogaja danes po vsem svetu. Ne glede na to, kakšen je lahko neposredni učinek konflikta 1914–1918 na politične dogodke različnih narodov in držav, obstaja eno dejstvo, ki se vedno bolj vtisne v vse ume, katerih misli niso zgolj površinske, in sicer, da se ljudje po tako velikem pretresu ne morejo preprosto vrniti k svojemu prejšnjemu vsakdanjemu življenju, kot da se ni nič zgodilo. Praktično vsak narod na svetu je bil prizadet zaradi velikih bojev svetovne vojne ali pa je vsaj nekoliko trpel zaradi njenih posledic. Milijoni in milijoni ljudi se soočajo z usodo, ki jih je preplavila z navidezno nenadnostjo in ki je sprožila vprašanja, ki se močno razlikujejo od tistih, ki so bila pomembna že vrsto desetletij.

Pred letom 1914 je svet živel v vzdušju optimizma. Res je, da so tisti na odgovornih položajih v različnih državah videli, da se na političnem obzorju vedno znova zbirajo oblaki, toda celo med državniki je bilo veliko takih, ki so verjeli, da bo, tako kot v prejšnjih podobnih priložnostih, zmagal politični sistem vsakodnevnega kompromisa. Ekonomisti so z matematično natančnostjo izračunali, da bi imel vsak konflikt med velikimi narodi tako katastrofalne gospodarske in socialne posledice, da bi neizogibno prišlo do propada svetovne gospodarske strukture in bi se vojna v nekaj mesecih končala. Intelektualni optimisti so svoja upanja utemeljili na prepričanju, da bo zmagala »svetovna zdrava pamet«, in so se strinjali z vodilnimi ekonomisti, da narodi ne bi nikoli tolerirali norosti sveta.

vojna.

Toda tako kot sama narava tudi življenje ljudi in ras ni teklo po ravni poti logike, temveč po vijugastih stranskih poteh vznemirjenih čustev in divjih strasti. Prav ti neizračunljivi elementi so končno sprožili svetovno katastrofo. Mislim, da je pomembno, da danes spoznamo, da leto 1914 ni zaznamovalo le začetka velikega vojaškega boja, ampak da se je v tistih usodnih avgustovskih dneh začel sesuvati ves stari svet. Dejstvo, da narodi in njihovi voditelji niso mogli preprečiti tako strašnega spopada, je dokončen dokaz, da družbeni spopadi, celotna tendenca svetovnega gospodarstva tistega časa in družbena struktura narodov niso bili več dovolj močni, da bi zagotavljali jasno opredeljeno mirovno politiko. Nasprotno, toliko pozornosti je bilo treba nameniti kaotičnim množičnim gibanjem nižjih slojev, političnim strastem in gospodarskim interesom, da je krmilo pogosto uhajalo iz rok državnikom in svet se je zibal proti trku, od katerega si je začel opomoči šele mnogo let pozneje, potem ko so bile porabljene junaške sile in dane ogromne žrtve.

Naravno je, da se je to okrevanje skupnega uma, ta kritika preteklosti in sedanjosti, najprej pokazala v tistih državah, kjer je vojaški in politični poraz povzročil

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

težave veliko bolj očitne kot v državah, ki so vsaj zaenkrat lahko živele od sadov svojih vojnih zmag. Vsi procesi vrenja, ki so se zelo razlikovali po naravi in so se zgodili v Rusiji, na Madžarskem, v Nemčiji in Turčiji, se vsakemu inteligentnemu opazovalcu svetovne politike zdijo kot nedvoumni znaki že omenjenega propada starega reda in prizadevanja za ustvarjanje novega sveta, na tak ali drugačen način. To ni toliko posledica logičnega prepoznavanja tega, kaj je primerno in kaj ne, temveč notranje spremembe značaja, ki je, obrnjena tako proti sedanjosti kot proti preteklosti, izjavila: "To se ne more več nadaljevati."

Ta notranja resolucija je pomembnejša od česar koli drugega in je ni mogoče odpraviti z nobenim argumentom. Te nove miselne drže narodov, pa naj bodo v eno ali drugo smer, so odločilni razlog za gradnjo ali uničenje, odvisno od primera. Težišče našega sedanjega gibanja v svetovni politiki izhaja iz sopostavitve in moči teh različnih miselnih energij.

Mi, nacionalsocialisti, vidimo v dobro definiranem odnosu duha tisto, kar imenujemo tudi »svetovna filozofija« (Weltanschauung). Ta beseda, katere natančen prevod v druge jezike je najtežji, pomeni predvsem natanko to, kar navaja: poseben način gledanja na svet, tj. jasno razumljiv notranji odnos duše, uma in značaja do zunanjih stvari. Odnos, ki odloča o »da« ali »ne«, ki, če je glas milijonov, oblikuje način življenja, strukturo države, dolžnosti in privilegije rase ali ljudstva. Ta odnos je torej bistveni temeljni in odločilni dejavnik. Če prežema vse različne sfere življenja, potem lahko govorimo o združenem in enotnem narodu; potem lahko rečemo, da so se država, ljudstvo in »svetovna filozofija« združili v eno. Seveda se to zgodi le v zelo redkih primerih. Večina narodov je pod vplivom rasnih značilnosti in političnih dogodkov prizadeta zaradi različnih tokov v različnih sferah življenja, ki pogosto povzročajo najresnejše konflikte znotraj naroda.

»Svetovna filozofija« torej ni enakovredna religiji, lahko pa vključuje slednjo. »Svetovni filozofiji« lahko religija ali znanost da poseben značaj; lahko jo oblikujejo umetniške ali kulturne lastnosti naroda. Če je »svetovna filozofija« ljudstva resnično globoka in pristna, bo vključevala in zaznamovala vse. Po drugi strani pa je dovolj prostorna, da vključuje najrazličnejše duševne in duhovne temperamente.

Odnos različnih narodov in uglednih osebnosti do vprašanj, povezanih s svetovno filozofijo, pa naj bodo verske, znanstvene ali kulturne narave, je bil pomemben dejavnik, ki je v preteklih stoletjih določal ne le intelektualno, temveč tudi politično življenje narodov, in menim, da je vprašanje, kakšen vpliv je imela svetovna filozofija na zunanjo politiko v velikih zgodovinskih obdobjih, eden najzanimivejših problemov svetovne zgodovine. Dvomim, da je to vprašanje doslej postalo predmet dovolj poglobljenega preučevanja, čeprav bi moralo biti privlačno ne le za raziskovalca, temveč tudi za vsakega državnika.

Dovolite mi, da navedem nekaj primerov, ki bi pokazali, kako odločno politično
Ali lahko »svetovna filozofija« vpliva na razvoj zgodovine skozi stoletja in tisočletja?

Ko se je krščanska religija iz Sredozemlja razširila po evropski celini in so se germanska plemena eno za drugim krščanska, se je izkazalo, da skoraj vsa niso sprejela rimskokatoliške dogme, temveč so postala arijanci, tj. privrženci Arija, čigar pojmovanje osebe in božanskega položaja ustanovitelja krščanstva se je bistveno razlikovalo od pojmovanja rimskokatoliške cerkve. Le eno pomembno pleme je postalo rimskokatoliško zaradi svojega

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

vodjino udobje, namreč Franki. Ti Franki pa so bili tudi najmočnejše pleme z vojaškega vidika in se niso premaknili daleč stran od svojega prvotnega doma, tako kot Vzhodni Nemci, zato je bil stari Rim povezan s trdo mlado voljo, ki je bila odslej obrnjena proti Vzhodu. Ta volja je zmagala tako v vojaškem kot v svetovnofilozofskem smislu. Arij iz Aleksandrije (umrl leta 336 n. št.) je učil, da Kristus ni Bog, ampak da ga je ustvaril. Njegov nauk je prepovedal nicejski koncil in tako Evropa ni postala arijska, kot se je sprva zdelo verjetno, ampak rimskokatoliška. Tukaj imamo torej zmago ene ideje nad drugo, ki jo spremljajo neizmerne posledice z vidika svetovne zgodovine. Če bi druga, arijska plemena premagala Franke, bi Evropa dobila povsem drugačen duhovni vidik in celotno protestantsko gibanje, ki se je kasneje uresničilo, se ne bi pojavilo; vsaj ne v isti obliki.

Drugi primer, ki kaže, kako je »svetovna filozofija«, ki temelji na religiji, vsiljevala svojo voljo celim narodom, ponuja islam. To prepričanje je združilo nešteto beduinskih plemen, ki so, močna v svoji veri, osvojila celoten severni del Afrike in napadla južno Evropo. Čeprav so jo Evropejci, ki so se borili za njeno neodvisnost, odbili, je muslimanska religija vtisnila svoj pečat na precejšen del naseljenega sveta: od Gibraltarja čez Afriko, Palestine in tako naprej vse do Indije. Politična gibanja in grenki spori, ki se nadaljujejo vse do danes, kažejo, kako določena »svetovna filozofija« deluje kot nenehna gonilna sila, ki sili vse narode, ki so pod njenim vplivom, da širijo in branijo svojo posebno »svetovno filozofijo«, svoj način življenja, svoje pojmovanje vlade, svojo kulturo.

Potem ko je vesoljna Cerkev več stoletij zmagovala, so v mnogih delih Evrope izbruhnili nasilni upori proti njej. Ti so pri ljudeh sprožili proteste, ki so pretresli svet in so temeljili na skupni ideologiji. Stoletja je po Evropi divjal boj različnih protestantskih ljudstev proti vesoljni Cerkvi in njenim vojaškim predstavništvom. Toda sredi tega boja se je evropski kolektivni um na zelo značilen način obrnil v povsem novo smer: iz bistveno verskega ali dogmatičnega boja je polemika postala nacionalna. Zaščita nacionalne strukture bo izpodrinila etične vrednote, četudi so njihovi predstavniki najvišjega reda. Morda je najboljši primer tega obrata k novi dobi primer kardinala Richelieuja. V sebi je videl vodilnega ministra Ludvika XIII. in naslednika Ludvika XI. pri uresničevanju načrta nacionalne združitve, ki si ga je slednji zamislil; po drugi strani pa je bil škof in kasneje kardinal rimske cerkve. Na pariškem dvoru je prevladoval vpliv rimskokatoliške cerkve, ki ga je zastopala predvsem španska stranka. Rimska politika je nedvomno naklonjena Španiji in Habsburžanom, dokončanje hispansko-habsburške zmage nad Francijo pa bi zagotovo privedlo do povsem katoliške prevlade v Evropi za dolgo časa. Toda Richelieu je, čeprav je v vseh svojih paktih s protestantskimi zavezniki zahteval svobodo za rimsko cerkev, prenesel svojo podporo na drugo stran in storil vse, kar je bilo v njegovi moči, da bi mobiliziral svet proti Habsburžanom in zlomil moč Španije, hkrati pa nevtraliziral posvetno oblast papeža. Proti vsem papeškim prijateljem na francoskem dvoru je sprejel vse ukrepe za utrditev nadvlade Francije; da bi zagotovil njeno neodvisnost, je uničil protestante v svoji državi, a je sklenil zavezništva z Gustavom Adolfom in Bernhardom, vojvodo Weimarskim. Francoskim topovom je celo ukazal, naj streljajo na papeške vojake. Mislim, da ti streli, izstreljeni proti rimski vojski po ukazu rimskega kardinala, simbolizirajo preobrat Evrope k novi drži, ki od takrat ni nikoli prenehala biti prisotna v življenju naše celine.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

V devetnajstem stoletju se je ta odnos spremenil v novo obliko evropskega nacionalizma. Povsod po svetu je bila nacionalna ideja osvobajajoča misel življenja. Dokaz za to najdemo v številnih spisih tistega časa in pri osebah Washingtona, Bolivarja in Garibaldija. Hkrati pa sta znanost in trgovina pridobivali na pomenu, rek Walterja Rathenaua: »Usodo odloča ekonomija« pa je postal »leitmotiv« pri reševanju večine družbenih problemov. Drug pomemben dejavnik je bila populacija posameznih držav, zaradi katere so iskale trge za izdelke in surovine kjer koli na svetu. To stališče so spodbujali in širili predvsem ljudje, razpršeni po vsem svetu. Zagovarjali so cilj »svetovne republike« in nadomestili prej obstoječe nacionalno-gospodarske sisteme s tako imenovanim svetovnim gospodarskim sistemom, po možnosti pod centralnim nadzorom.

Res je, da je na prelomu stoletja obstajalo nekaj nacionalnih držav vojaško-političnega značaja, toda z ekonomskega vidika je obstajala skoraj brezupna zmeda številnih različnih gospodarskih skupin, komercialnih in industrijskih skladov ter mednarodnih bank, ki so si nasprotovale in katerih uspeh ali neuspeh je neizogibno vplival na toliko ljudi, da se je bila nacionalna politika prisiljena podrediti tem zasebnim interesom in jih večinoma priznati kot nacionalnega pomena.

Kot protest proti družbenim učinkom tega izključno ekonomskega sistema v vseh pogledih so milijoni ljudi vstali in poslušali doktrine, ki so oznanjale družbeno svobodo s pomočjo gibanja, ki je zajelo vse narode, tj. Marksistično-komunistične internacionale. Vsi ti tokovi in težnje, ki so jih nenehno zapletali in stopnjevali novi stranski problemi, so konec devetnajstega stoletja povzročili oviro in lahko rečemo, da je bil Friedrich Nietzsche najobčutljivejši seizmograf teh pretresov, ki so pretresli ves svet. Ni se prepuščal sentimentalni filozofiji, temveč je slutil prihajajoče dogodke, ki naj bi prizadeli stotine milijonov ljudi.

Zavedanje, da se bo družbena struktura pod vplivom državljanskih in marksističnih sil zrušila v nihilizem, in hkrati upanje, da bo iz te katastrofe zrasla močna rasa, zaznamujeta njegove aforizme in vsa njegova dela. Hkrati so možje, kot sta Paul de Lagarde in Richard Wagner, čutili, da se svet bliža svojemu koncu in da se bo rodil nov svet. V Rusiji je Dostojevski v mračnih odtenkih naslikal konec Rusije. In medtem ko je občutek skrajne negotovosti postal splošen, so te ideje, brez kakršne koli oblike, našle sprejem v prestolnicah vseh narodov. Rusija je padla in na oblast so prišle tiste težnje, ki jih je Dostojevski napovedal v svojih »Bratih Karamazovih« in »Demonih«. Komunizem je v Rusiji zmagal proti vsem družbenim teorijam, ne s proletarsko množično organizacijo mest, temveč s tem, da je volja, ki je bila že zlomljena, prišla pod vpliv močnega neevropskega značaja.

Če pregledamo te različne svetovne filozofije, ki si pogosto nasprotujejo v smrtonosnem antagonizmu, ugotovimo, da imajo vse eno skupno značilnost. Vse izhajajo iz dobro opredeljene doktrine, pa naj bo slednja verske, znanstvene ali družbeno-etične narave. Na teh doktrinah ali izpovedih vere gradijo program, zbirajo vse, ki verjamejo v ta program, in si z vsemi političnimi in vojaškimi silami, ki jih imajo na voljo, prizadevajo za uresničitev tega doktrinarnega programa.

Gledano generično in politično, je ta odnos povezan s tem, kar bi lahko imenovali »univerzalnost«. Ta univerzalnost obstaja ne glede na to, ali je posameznik imenovan za vrhovnega gospodarja, od katerega svetovno gibanje prejema svoje zakone, ali pa temelji na abstraktnih

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

družbo ali na katero koli določeno teorijo. Dejansko zadnjih petnajst stoletij evropske zgodovine kaže, da se vsi narodi gibljejo nekam znotraj takšne univerzalno zasnovane »svetovne filozofije« in da so vsi veliki boji med narodi sledili svoji poti znotraj doktrine, ki je imela univerzalen značaj. To doktrino je v rimskokatoliški »svetovni filozofiji« zaznamovala verska univerzalnost; ista značilnost pa je obstajala tudi v protestantski dogmi, čeprav v drugačni obliki in kljub individualističnim rezultatom; v sistemu liberalizma najdemo družbeno-etično univerzalnost, kakršna se je oznanjala med francosko revolucijo; in to je bila nihilistična univerzalnost, ki je zaznamovala vejo marksističnega gibanja, svetovni komunizem, ki ni več priznaval narodnosti in držav, temveč le Zvezo socialističnih sovjetskih republik, ki bi se ji kadar koli pridružile druge sovjetske republike.

Odločilna in radikalna svetovnofilozofska sprememba, kot jo vidimo danes, je v našem trdnem prepričanju, da prihajajoči boj ne bo imel več enakega značaja kot prej in da se nacionalni boji ne bodo bojevali znotraj nobene dane "svetovne filozofije" univerzalistične vrste, temveč se bodo ti boji bojevali znotraj nacionalistične "svetovne filozofije". Z drugimi besedami: težnje, ki so bile prej zgolj državne, se širijo in so obravnavane s svetovnofilozofskega vidika ter se razvijajo v odločilni dejavnik pri urejanju življenja v njegovem najširšem pojmu. Na začetku naše dobe je bila vladavina univerzalne cerkve najvišji verski in politični element. Ko je prišlo do prvega upora, sta si nasprotovali dve verski konfesiji. V kasnejši fazi tega boja so se ti glavni dejavniki prenesli iz verskega v državno-politično areno, ki je sprva dobila obliko monarhije in končno republikanske ideje.

Konec devetnajstega in v začetku dvajsetega stoletja ugotavljamo, da je bila razredna ideja v glavah milijonov ljudi najvišje zastopana. In vsak od teh različnih dejavnikov je tvoril temeljno politično načelo ene od različnih strank, zlasti v Nemčiji. Glavni dejavnik srednjega veka je predstavljala Sredinska stranka; dinastično idejo so predstavljale nekdanje konservativne skupine; ekonomsko idejo, združeno z republikansko idejo, je predstavljala demokratična stranka; razredno idejo pa marksistične skupine. V nasprotju z vsemi temi skupinami, ki so obstajale v Nemčiji, je nacionalsocialistično gibanje razglasilo nov, a hkrati star glavni dejavnik, namreč ideal nacionalne časti.

Vsi boji zadnjih štirinajstih let, do leta 1933, so se bojevali pod to zastavo. Če pa je dobila mistično moč, je bilo to mogoče le zato, ker je velik narod, ki se je zavedal svoje časti, doživel propad, po katerem je bilo treba sprejeti le še eno odločitev. Ali je bilo treba stare politične skupine še naprej tolerirati kot predstavnike filozofij starega sveta, ali pa je bilo treba ustvariti novo politično filozofijo, ki temelji na novih načelih, kot temelj življenja nemškega ljudstva. Ni mi treba poudarjati, da ideja narodne časti ni nova ideja, ki bi se pojavila nenadoma; pravzaprav se je okoli nje vrtela vsa njegova umetnost in literatura, odkar obstaja nemško ljudstvo. To dokazujejo »Hildebrandov ep«, »Nibelunška pesem« in »Saga o Gudrun«, pa tudi vsa nemška junaška glasba. Poleg tega je bila ta ideja temelj pravnih kodeksov starih nemških »saških zakonov« in »državljanskega prava« (Stadterecht), ki so za mnoga ljudstva postali temelj mnogih dejavnikov, ki so na koncu privedli do združitve. Prav tako mi ni treba poudarjati, da to, kar tukaj govorim, ni mišljeno kot sklicevanje na druge narode ali njihova kritika.

Moj edini cilj je razložiti, kaj se je zgodilo tukaj v Nemčiji, in pokazati, da v tem primeru nimamo opravka z eno od mnogih revolucij, temveč z odločilno revolucijo v
Nemška zgodovina se je začela: revolucija, ki se ni začela nenadoma, temveč taka, katere načela so bila

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

najdemo v nemških kmečkih vojnah, v pravnih aktih starih "svobodnih mest", pri Frideriku Velikem, pri voditeljih nemških osvobodilnih vojn leta 1813 in pri velikih mislecih na prelomnici iz osemnajstega v devetnajsto stoletje.

In naj mi dovolite, da tukaj izjavim, da ta goreči nemški nacionalizem res ni grožnja legitimnemu nacionalizmu drugih ljudstev, temveč da je ravno ta nemški nacionalizem tisti, ki s svojo duhovno superiornostjo nad vsemi drugimi vprašanji edini lahko zagotovi tisto pravično ravnovesje, po katerem hrepeni ves svet. Avtoritarna država, ki danes temelji na nacionalsocialističnem gibanju, je v položaju, da odpravi neupravičeno kulturno propagando med ljudmi drugih ras, pa tudi brezpravno gospodarsko širitev, ki bi sicer lahko nemški narod pripeljala iz gospodarskih konfliktov v politične spore z drugimi narodi.

Nemški nacionalizem, »svetovna filozofija«, ki temelji na rasi in zemlji, ni dogma, povezana z univerzalnostjo; niti njegove predpostavke niti sklepi ne vključujejo domneve, da bi moral vplivati na druge in zato različne narode in rase. Po drugi strani pa menimo, da naša filozofija predstavlja tudi vrnitev k spoštljivemu občudovanju narave in njenih zakonov. Nacionalsocialistična »svetovna filozofija« torej za nas pomeni namerno odvračanje pozornosti od tistih oblik narodnega življenja, ki ne dajejo ustreznega pomena značilnostim različnih ljudstev in ras; zavračanje tistih kulturno-znanstvenih doktrin, ki trdijo, da veljajo za vse narode enako; in končno nanjo gledamo kot na poskus doseganja višje in hkrati globlje zavesti o lastnih gonilnih silah v istih sferah. Naša nova »svetovna filozofija«, daleč od tega, da bi prezirala druge, je bistveni element za vzpostavitev vzajemnega pristnega spoštovanja med narodi in kulturami.

Zaradi tega na primer nacionalsocialistično gibanje najbolj spoštuje povsem drugačno raso in državno ureditev, ki imata obe svoje posebnosti. V dveh velikih narodih Daljnega vzhoda vidimo strukture, ki so bile zgrajene na lastnih temeljih. Za nas je Japonska, katere zgodovina sega tisočletja nazaj, občudovanja vredna v svojem verskem izražanju, v svoji podrejenosti državni oblasti in predanosti nacionalnim interesom. Kitajski narod se je razvil tudi iz ene oblike »svetovne filozofije«, ekonomije in socialne etike, ki se, čeprav se danes zdi razdrobljena, morda še vedno oživi. In ta poskus reorganizacije bomo spremljali z enakim zanimanjem in spoštovanjem, kot ga izkazujemo vsem plemenitim ambicijam drugih narodov.

Značilno je, da je doba praktično nenadzorovane širitve mnogih narodov po vsem svetu privedla do konflikta in spoznanja dejstva, da je po tem obdobju gospodarske širitve nastopilo obdobje krčenja. V tem obdobju bo vsak narod našel svojo pravo obliko. Da ta boj obstaja v vseh narodih brez izjeme, dokazujejo nasilni spopadi socialne ali svetovno-filozofske narave po vsem svetu. Dokazujejo obstoj skoraj univerzalnega pomanjkanja vere in kažejo, da dejanj narodov navsezadnje ne vodi dobro definirana ideja, temveč da se številni različni sistemi borijo za prevlado, ne da bi prišli do trajne odločitve.

Če pravilno interpretiramo znake in znamenja sodobne politike, se zdi, da se miselni boj vseh narodov osredotoča na željo po zamenjavi vseh sistemov, ki bijejo neodločno vojno, z enim od teh sistemov ali s povsem novim, ki jih vse presega.

Nemčija bi lahko bila primer v tem svetovnem boju – in ne nujno

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

zgleden primer – za krepitev možnosti, da tako imenovani »usodni« razvoj nikakor ni nujno, da se konča s komunizmom, ampak da lahko odločnost, rojena iz močnega značaja, premaga preživet način mišljenja, ki ni več v skladu s sedanjimi razmerami. Svobodni in tajni plebiscit v Posarju je vsemu svetu pokazal, kako globoko je novo pojmovanje življenja preželo ves nemški narod kljub vsem nasprotujočim si strujam, ki so smele neovirano izvajati svoj vpliv. Vsaj sami smo prepričani, da je nemški sistem, s tem ko preprečuje, da bi kakršni koli zasebni politični ali zasebni gospodarski interesi prišli na oblast, edini sposoben opredeliti za nemški rajh tiste omejitve, ki so bistvene v življenjskih interesih ne le Nemčije, ampak tudi drugih držav.

To prvič po mnogih dolgih letih omogoča razlikovanje med zasebnimi interesi, pa čeprav še nikoli niso bili tako močni, in vitalnimi interesi naroda kot celote. Hkrati pa imamo možnost stabilne zunanje politike, za katero si predstavljamo, da bo takšne narave, da se naravne gonilne sile, povezane z življenjem različnih narodov, ne bodo več samovoljno usmerjale druga proti drugi, temveč bodo stale v ozadju tako v interesu posameznih narodov kot v interesu organskega sodelovanja vseh narodov. V tem kompleksu velikih sil bo potem številčno manjšim narodom mogoče, da ne bodo več orodje ozkega egoizma, temveč enote, ki imajo enake pravice v organskih dejavnostih med velikimi silami. Naj dodam, da ko govorim o "majhnih narodih", mislim le na njihovo površino in prebivalstvo ter nikakor ne želim zmanjšati njihovega intelektualnega in kulturnega pomena.

Tako nacionalsocialistična »svetovna filozofija« in ponovno rojstvo nacionalnega ideala prinašata novo pojmovanje države in nacionalnega gospodarstva; nov, dobro reguliran državni nadzor nad posameznikom, ki edini lahko ustvari resnično svobodo, v ostrem nasprotju z zlorabo posameznikov, ki je brez nadzora prizadela številna področja življenja, zastrupila in pokvarila čustva in misli celih narodov, v škodo ne pokvarjenih, temveč narodov.

Vzpostavitev soglasja med različnimi oblikami življenja, sporazumi med avtoritativno državo, ki ureja vse veje nacionalne dejavnosti, in drugimi državami ter med tako oblikovanimi skupinami (»kompleksi«) držav in drugimi enotami, ki jih določajo politični, rasni in geografski dejavniki – v nasprotju z naključnimi elementi, ki so zaznamovali devetnajsto stoletje – vse to predstavlja odločilno spremembo naše sedanje dobe. In nacionalsocializem je pripravljen služiti tem ciljem v interesu vseh narodov. Tako ugotavljamo, da ima nova »svetovna filozofija« odločilen vpliv na politično misel in navsezadnje na gospodarsko in zunanjepolitično dejavnost.

Menimo, da so premisleki, predstavljeni v tem kratkem povzetku, vredni podrobnejšega preučevanja z vidika njihovih možnih praktičnih uporab in učinkov, pri čemer je treba upoštevati besede Nemca, ki se je pred stoletjem boril za svobodo: »Spoštuj domovino drugih, a ljubi svojo.«

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Fašizem, ženske in demokracija, avtorica Norah Elam

»Izkušnje kažejo, da se demokracija danes v vseh državah lahko svobodno razvija, najbolj škandalozna korupcija se razkazuje, ne da bi se kdo odločil, da bi prikril njene lopovščine. Demokracija je dežela obilja, o kateri sanjajo · · brezvestni finančniki.«

— Georges Sorel, Reflexions sur la Violence.

TO pristni cinik, ki je preživel boj za volilno pravico žensk od leta 1906 do 1914, noben spektakel ni bolj zabavnega kot povojni navdušenec, čigar edina obsesija je očitno domnevna nevarnost za ženske z volilno pravico v fašistični Britaniji.

Ta nepričakovana skrbnost najde svoje najbolj vztrajne zagovornike na nepričakovanih mestih, in tisti, ki so bili tako zagrenjeni proti predvojnemu boju, so danes naredili popoln preobrat. Naše novoodkrite zagovornice so neprekosljive v svoji odločenosti, da ženskam načeloma ne sme biti odrečeno nič, četudi jim bo v praksi odrečena večina stvari, ki so bistvene za njihov obstoj.

Za žensko, ki je sodelovala v tem zgodovinskem boju in je volilno pravico obravnavala zgolj kot simbol ter verjela, da bi z njeno pomočjo lahko bil mogoč nov in boljši svet, je ta vrsta pokroviteljstva prav tako neokusna kot tista izpred generacije. Meni, in to upravičeno, da je prevara, da tisti, ki v vseh teh napornih letih niso nikoli dvignili roke, da bi ji pomagali, ampak so jo ravno nasprotno opisovali kot nespolno devico ali razočarano devico, v uri uspeha poskušajo izkoristiti njen spol v interesu reakcionarnega in dekadentnega sistema. Takšna predrznost je mogoča le zato, ker so tisti, ki se k njej zatekajo, popolnoma narobe razumeli in še vedno narobe razumejo pomen tega boja ter zahtevo po politični svobodi razlagali kot željo po osebni svobodi.

Prišel je čas, ko je treba ponovno poudariti načela, ki so podlaga za to izjemno in odločno manifestacijo urejenih sprememb, ne le v položaju žensk, temveč tudi v sprejetem odnosu do njih.

Kaj je torej bilo tisto, kar je bilo v ozadju strastnega vznemirjenja, ki je ganilo srca tisočev žensk in vodilo njihove glave v teh viharnih letih? Ni bila to, kot so si mnogi predstavljali, nizkotna želja po individualnem sebičnem interesu niti boj žensk samo za svoj spol. Nasprotno, od voditeljev do najskromnejših pripadnikov je bilo temeljno prepričanje, da bo v svetu, naseljenem z moškimi in ženskami ter pod političnim sistemom, ki nadzoruje usodi obeh spolov, država, ki iz svojih svetov izključuje vpliv, stališča in talente več kot polovice svojega prebivalstva, do te mere ovirana pri oblikovanju najboljšega sistema vladanja. Če so bili moški žrtve kaotičnih gospodarskih razmer, so ženske trpele z njimi. Če so bile družbene razmere, v katerih so moški vlekli skoraj brezupen obstoj, nevzdržne, so bile enako nevznesne tudi za ženske.

Ko so se ozrli po velikih mestih svoje dežele, od severa do juga in od vzhoda do zahoda, so videli stanovanjske razmere, za katere so se moški in ženske strinjali, da so sramota za sodobno civilizacijo; opazujoč trg dela so z zaskrbljenostjo zrli v strah pred negotovostjo, ki preganja delavce in je neločljivo povezana s starim sistemom. Na političnem področju so opazili

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

da so se tako v notranji kot zunanji politiki zadeve vodile na tak način, da so vzbujale grozo v srcu vsakogar, ki mu je bilo globoko mar za Britanijo ali pa se je zavedal dekadence, ki je že začela erodirati na vseh straneh države. Dvignili so se in zahtevali, da se ženske pokličejo enakovredno z moškimi, da bi pomagale, preden bi bilo prepozno.

Ta vstaja je bila skratka izziv starim antagonizmom in poziv k sodelovanju v državnem telesu.

V tej koncepciji praktičnega državljanstva je ženski boj zelo podoben novi filozofiji fašizma. Fašizem je pravzaprav logična, čeprav veliko veličastnejša, koncepcija pomembnih vprašanj, ki so jih sprožile militantne ženske prejšnje generacije. In podobnosti se tu ne končajo. Žensko gibanje je bilo, tako kot fašistično, vodeno pod strogo disciplino in je presegalo vso strankarsko pripadnost; njegovi podporniki so prihajali iz vseh razredov in strank. Ženske je pozivalo, naj pozabijo na lastne interese; naj se odpovejo majhnim osebnim prednostim in privilegijem zaščitene peščice v korist mnogih; in naj se skupaj postavijo proti krivicam in krivicam, ki so bile neločljivo povezane s sistemom, ki je tako katastrofalen za blaginjo rase. Tako kot fašistično gibanje je tudi to gibanje izbralo svojega voditelja in ko ga je izbralo, mu je dalo absolutno avtoriteto, da usmerja svojo politiko in usodo, pri čemer je pokazalo zvestobo in predanost, ki je v zgodovini te države ni bilo nikoli preseženo. Poleg tega se je, tako kot fašistično gibanje, soočilo z brutalnostjo ulic; posmehom nasprotnikov; zmotnimi predstavami dobronamernih; in zamere politikov. Pretrpela je sovraštvo obstoječe vlade in končno osamljenost zaporniške celice ter grozote prisilnega hranjenja. Njenim govornikom, ki so stali na odprtih prostorih in vogalih ulic, je bila odrečena pravica do svobode govora; njene zagovornike, ki so prodajali svojo literaturo, so pljuvali in zasmehovali; njene poslance so grobo pretepali. Sufražetke so postale šport vsakega razuzdanega človeka, ki si je želel vzeti zakon v svoje roke. Da bi bila analogija še natančnejša, nobena obrekovanje ni bila preveč podla in nobena obrekovanje preveč nizkotna, da bi vplivala na moralni značaj njenih voditeljic ali na cilje in namene žensk, ki so jim bile dolžne zvestobo.

Tako se je zgodilo, da ženske, združene v takšni zvezi, niso imele iluzij o političnih in strankarskih frazah, in ko sta bili sveti besedi »demokracija« in »individualna svoboda« nekaj običajnega na ustnicah njihovih nasprotnikov, so se spomnile, da so se te stvari dogajale pod liberalno administracijo in s strani prvakov stranke, ki je demokratični sistem postavila za vrhunec svoje politične modrosti. Da so bile pod njo uvrščene med kriminalce, norce in otroke. Trdile so, in to z nekaj prepričljivosti, da če je to demokracija, potem ženske od nje nimajo veliko upanja.

Njihova izkušnja kot izobčencev demokratičnega sistema je bila nič v primerjavi s tisto, s katero so se soočili, ko so se znašli kot častni državljani pod njegovo dvomljivo zaščito.
Resda so si za zelo kratek čas, enkrat na pet let, prislužili pravico do individualne svobode, toda ko so na glasovnico dali tisti usodni križec in za seboj zaprli vrata volišča, so se od tistega trenutka pred demokratičnim strojem znašli popolnoma nemočni.

Čeprav nam bodo povedali, da smo se za to borili, bo trenutek razmisleka pokazal, da je bilo to obravnavano le kot simbol. Ženske nikoli niso storile usodne napake, da bi si predstavljale, da so moški nujno svobodni, ker volijo. Za neinteligentne ženske je značilno, da danes domnevajo, da je ženska svobodna, ker tudi voli, ali da lahko demokracija ponudi kaj drugega kot skrbno in organizirano izkoriščanje moških in žensk, ki ji dopuščajo obstoj.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Ker so imele ženske ob koncu vojne omejeno volilno pravico, so dobile tudi pravico do vstopa v parlament, volitve pozno jeseni 1918 pa so jim dale prvo priložnost. Strankarski sistem je že začel kazati prve znake propadanja in po neizprosnem zakonu povračilne pravice se je stranka, ki je rodila demokracijo v Veliki Britaniji, pred svojimi nehvaležnimi potomci popolnoma umikala. Kljub temu so se ženske v prvem valu svojega zmagoslavja obrnile k takrat obstoječim strankam bodisi kot volivke bodisi kot potencialne kandidatke.

Zaradi lastnega nezaupanja do strankarske politike sem bila previdna pri zavijanju v to smer in raje sem kandidirala kot neodvisna, pri čemer sem tokrat izpadla skupaj z vsemi drugimi kandidatkami, razen ene. Izjema je bila grofica Markievicz iz stranke Sinn Fein, ki je bila sicer razvpita in odkrita sovražnica Britanije, a je v demokratičnem sistemu ugotovila, da je povsem preprosto zagotoviti izvolitev v parlament države, za katero se je odkrito hvalila, da jo bo uničila, razkrojila in diskreditirala. Če se prav spomnim, je bila izvoljena brez protikandidata. Naslednji primer ni bil komaj kaj bolj spodbuden, saj je bila prva ženska, izvoljena v angleškem volilnem okraju, državljanka ameriškega rodu, ki ni imela nobenih pooblastil za zastopanje britanskih žensk v lastnem parlamentu, razen da se je poročila z britanskim državljanom, ki se je po očetovi smrti znašel prisiljen v zgornjem domu. Kritiki ženskega gibanja so s komaj prikritim zadovoljstvom kazali na ta razplet in so se trudili to gospo prikazati kot žalosten primer ženske neodgovornosti. Ni bilo treba, da so tako osebne, saj ni bila nič boljša in nič slabša od katere koli druge ženske, izvoljene v britanski spodnji dom parlamenta, zaradi dolgoletnih prizadevanj in boja militantnih žensk. Žalostno dejstvo je, čeprav kljub temu resnično, da poznejše izvolitve strankarskih žensk v Westminster niso prinesle niti najmanjše razlike ne za moške ne za ženske, in čeprav se je veliko sposobnih žensk pridružilo vrstam naših izvoljenih predstavnic, je bil njihov vpliv na usodo Britanije ali njenega imperija povsem zanemarljiv. Tako kot njihovi moški kolegi so zgolj zobniki v strankarskih kolesih demokratičnega sistema, ki korakajo v preddverja ob poki strankarske lopute, nemočne pred silami uradnega aparata, ki se kotali naprej, uničuje vso pobudo in neodvisnost pred seboj ter vsako osebo, ki ji dolguje zvestobo, zreducira na zgolj šifro za izvajanje njegovih politik in ukrepov. In če to velja za parlament – in kdo lahko to zanika? –, še bolj velja za volivke. Tudi ona je ujeta v ta neizprosen sistem, prava sužnja svoje strankarske organizacije.

Tistim, ki to izpodbijajo, je treba zastaviti vprašanje: Kakšno moč ima članica ali volivka v sedanjem sistemu, da spremeni katero koli politiko katere koli doslej izvoljene vlade? Ali najbolj navdušen občudovalec sedanjega sistema trdi, da so ženske, ne glede na to, kateri stranki pripadajo, zadovoljne z obstoječim položajem v tej državi? Ali so pripravljene dopustiti, da gospodarski pogoji, v katerih je število zaposlenih doseglo neverjetnih dva do tri milijone, ostanejo nespremenjeni? Ali so zadovoljne s prizorom teh zapuščenih območij, ki v srce vsakega živega človeka vnašajo obup? Ali so brezbrižne do propadanja kmetijskih okrožij in stiske kmetijske industrije ter ne skrbijo za grozljive stanovanjske razmere, ki jih vse stranke obžalujejo?

Če se obrnemo na obsežno področje imperialne in zunanje politike, ali lahko trdimo, da si večina britanskih žensk želi razpada imperija oziroma usmeritve sedanje zunanje politike domnevne nacionalne vlade, pri kateri se v njihovem imenu in na skrivaj sklepajo pakti in zaveze z odkritimi sovražniki te države, medtem ko hkrati ostajamo brez obrambe, ne le za namene lastne neposredne obrambe, ampak tudi, če bi se pojavila potreba po spoštovanju teh zavez? Ali sploh vemo, v kaj nas čakajo?

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

zavezani; kaj vključuje ta politika kolektivne varnosti ali kaj je zlovešča sila, ki jo narekuje? »Demokracija je dežela obilja, o kateri sanjajo brezvestni finančniki,« pravi Georges Sorel. Ali imajo ženske z volilno pravico kakršno koli moč, da bi nadzorovale notranjo ali zunanjo politiko, narekovano z namenom, da bi te sanje postale resničnost? Ne pozabimo, da bomo, ko bo prišel čas za plačilo računa, kot ovce gnane v klavnico, nemočne pred rezultati teh politik. Kakšna je vrednost tako imenovane svobode, če nam ne more dati moči, da spremenimo ta pomembna vprašanja?

Če drži, da povprečna volivka noče ničesar od tega, zakaj si potem, če je svobodna v demokratičnem sistemu, to dovoli? Če ima to svobodo, ali ni dvakrat in trikrat kriva, če to trpi še eno uro dlje? To je preizkus njene zahteve po odgovorni vlogi v vladi svoje države. Če si je v obstoječem sistemu pridobila potrebno moč in svobodo, je obtožba, da ni sposobna igrati državljanske vloge v zadevah svoje države in je dejansko neprimerna za odgovornost, popolnoma dokazana.

Nič od tega ni res. Resnica se skriva v dejstvu, da v sedanjem zastarelem sistemu ni svobode ne za moške ne za ženske. Kar omejuje tako moške kot ženske, je to, da strankarski sistem propada, in to je še toliko bolj opazno od podelitve volilne pravice odraslim v nebrzdani demokraciji. Po vsem svetu se je zaradi neizogibnega teka časa in okoliščin pojavila ista dekadenca, saj prehod iz sveta revščine v svet neomejenega obilja naredi urejeno načrtovanje ne le nujno, ampak tudi ključno za obstoj. V teh spremembah so metode starega sveta zastarele in morajo dati prostor novim. Če naj bodo ženske vredne svojega mesta v narodnih svetih, se morajo kot realisti soočiti z novimi svetovnimi razmerami, ki se zbirajo okoli njih. Prej ali slej se morajo odločiti. Odločitev je pomembna, saj bo od nje odvisen status žensk za precejšnje časovno obdobje. Zato ni lahko, da dobro pretehtajo zgodovino sveta.

Ženski sta na voljo dve poti. Prva je, da se še naprej bori z razpadajočim sistemom starega sveta in se zadovolji s tem, da je služabnica profesionalnih politikov različnih strank, ki jim je pripadla. O tem lahko rečemo, da ga je dolgo in zvesto preizkušala ter da je, če bi lahko pod njim dosegla kakršno koli praktično spremembo v smeri socialne, politične ali ekonomske svobode, žal spodletela. Zdaj mora razmisliti, ali je krivda v njej sami ali v sistemu, ki se ga še vedno oklepa. V zvezi s tem bo ugotovila, da posamezne stranke postopoma izginjajo. Liberalna stranka je prešla v somrak preteklosti; konservativna stranka se hitro razpada in po zagotovilu njenega vodje vemo, da ni upanja, da bi ponovno pridobila neodvisnost. Enaka usoda čaka tudi Socialistično stranko, saj mora tudi ona potovati po isti poti, ki je drugi dve stranki posrkala pod živi pesek socialne demokracije.

Zato mora poiskati boljši sistem; takega, ki je bolj v skladu s sodobnimi razmerami.
Kaj bo nadomestilo majavo zgradbo preteklosti?

Vsak študent politologije se zaveda, da je spor zdaj med fašizmom in komunizmom.
Kar zadeva britanske ženske, komunizem ni preveč privlačen. Če ne gremo dlje, je to filozofija uničenja in zanikanje naravnih nagonov ženskosti. Je antiteza vseh načel in praks, ki jih ženske cenijo in zahtevajo.

Zdi se, da je fašizem edina rešitev. V sebi nosi vsa načela, ki so še posebej primerna in prilagodljiva geniju britanskega značaja. Ponuja resnično svobodo in neodvisnost vsem ljudem in

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

ženske dobre volje do te države. Da ne bi prišlo do nesporazumov, bomo te tako pogosto ohlapno uporabljene izraze opredelili z besedami, s katerimi se ne bo prepiral noben demokrat, saj so vzeti od apostola čiste demokracije, Johna Stuarta Milla.

»Edini cilj,« je zapisal, »zaradi katerega je človeštvo posamično ali kolektivno upravičeno posegati v svobodo delovanja katerega koli od svojih članov, je samozaščita. Edini namen, zaradi katerega se lahko oblast upravičeno izvaja nad katerim koli članom civilizirane skupnosti proti njegovi volji, je preprečiti škodo drugim.«

Prav to je fašistična koncepcija individualne svobode in očitno je to koncepcija, ki ženskam daje vse možnosti, ki jih lahko legitimno potrebujejo v svojem prihodnjem statusu državljank. Ta načela niso utelešena v nobenem drugem sistemu. Poleg tega fašizem v mehanizmu korporativne države ženskam zagotavlja enakopraven status z moškimi, saj ima v sebi edino sredstvo, s katerim jim bo omogočeno usmerjanje in nadzor nad pogoji, v katerih bodo živele; tako bo samo fašizem dokončal delo, ki so ga v njihovo korist začele militantne ženske med letoma 1906 in 1914. Poleg tega jih bo rešil iz pokvarjenega ozračja korupcije, ki je neločljivo povezana s strankarskim sistemom, in jim bo prvič dal priložnost, da se s pomočjo mehanizma njihovih lastnih posebnih korporacij z nekaj upanja na uspeh lotijo tistih velikih vprašanj, ki tako tesno zadevajo njihova lastna življenja in življenja njihovih otrok.

Na gospodarskem področju bo zagotavljal varnost z enakim plačilom za enako delo, tisto večno kost spora, ki je razdvojil spola s tako strašnimi posledicami za industrijo.

V družbeni sferi odpravlja vse razredne ovire, medtem ko v politični zagotavlja pravičnost in enakost prvič v zgodovini ženskega boja.

In najpomembneje od vsega, fašizem za vedno odpravlja strašljivo strašilo vojne, tako da odpravlja temeljne vzroke, ki obstajajo in so v internacionalizmu, instrumentu, skovanem z namenom, da bi "brezvestnim financerjem" omogočil, da izkoristijo "deželo izobilja", imenovano "demokracija", o kateri sanjajo.

Da bi vse to omogočil, bo fašizem zahteval, da ženske enakovredno z moškimi ponudijo disciplinirano sodelovanje pri gradnji urejene države, in fašizem bo upravičeno naložil vsem državljanom države odgovornost in dolžnost, da delajo v harmoniji, ne v interesu katerega koli sloja ali razreda, temveč v korist vseh njenih ljudi. Pozval bo ženske, tako kot moške, naj podredijo vse sebične individualne privilegije, da bi bili manj srečni pod njegovo zaščito varni pred izkoriščanjem.

To je fašizem. Vse ostalo je fatamorgana. Ali naj rečemo, da se britanske ženske ne morejo dvigniti na ta veliki dogodek v zgodovini svoje države? Tisti, ki bi jim rekli, naj zavrnejo to priložnost, so sovražniki ne le žensk, ampak vsega napredka in civilizacije. Tiste ženske, ki so prestale preizkušnjo velikega boja predvojnih dni, so si vsaj prislužile pravico, da se izzovejo ljudem, ki jih želijo znova zasužnjiti v podrejenosti preteklosti in jih vkleniti v sistem, ki jim odreka možnost, da bi igrale častno vlogo pri potrebni reorganizaciji svoje države. Britanske ženske niso nikoli odpovedale ali omahovale, ko jih je Britanija potrebovala. Tudi one bodo skupaj z moškimi svoje generacije dvignile zastavo britanskega fašizma in jo visoko nad nemiri in umazanimi prepiri strankarskega sistema pospešile tisti dan, ko se bo njihov narod ponovno rodil. V tej zmagoslavni uri si bodo resnično prislužile ponosno pravico, da se poklonijo prerojeni Veliki Britaniji in da končno počivajo v miru, varnosti in blaginji njenega suverenega ljudstva.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Dragoceni hektarji,

avtor Jorian Jenks

Tisti, ki bi morda bili v skušnjavi domnevati, da Velika Britanija nima zemljiških težav, ker nima zemljiške politike, bi morali ta zaskrbljujoča dejstva skrbno pretehtati.

Z izjemo Belgije in Nizozemske je Velika Britanija najgosteje poseljena država na svetu; in ker je delež naravno nerodovitne zemlje (npr. gorske) na teh otokih veliko večji kot v Nizozemski, se zdi nesporno, da imamo na prebivalca manj zemlje za pridelavo hrane kot katera koli druga država.

Velika Britanija je edina civilizirana država na svetu brez ustaljene politike ohranjanja, melioracije in izboljšav zemljišč. Nobena vlada ni storila nobenega koraka, da bi omejila letno izgubo kmetijskih zemljišč, ki od konca prve svetovne vojne znaša več kot 2 milijona akrov oziroma 7 % celotne površine.

Britanija je edinstvena po visokem deležu prebivalstva, ki je odrezano od vsakršnega stika z domačo zemljo, in po visokem deležu postane, konzervirane hrane v nacionalni prehrani.
Znanstveniki začenjajo odkrivati posledice te umetnosti v smislu podhranjenosti, živčnih motenj in socialnih nemirov.

Tujemu opazovalcu bi lahko oprostili, če bi sklepal, da se na naš perverzni britanski način poskušamo iz sebe narediti predmet zelo nevarnega eksperimenta, namreč odkriti, ali je mogoče narodno življenje zdravo vzdrževati v popolnoma urbanizirani in praktično parazitski skupnosti, ki je za same življenjske potrebščine odvisna od prizadevanj in dobre volje drugih narodov. Nadalje bi lahko domneval, da so nas v tako negotov položaj vsilili neugodno podnebje ali revščina naše zemlje. In njegov odnos do nas bi bil bolj sočuten kot občudovan.

Kako boleče je potem priznati, da te zaskrbljujoče razmere izvirajo iz enega samega vzroka, in sicer iz brezčutnega in vztrajnega zanemarjanja temeljnih načel. Naj ne bo dvoma o tem. Naše podnebje ni neugodno; nasprotno, je eno najbolj enakomernih na svetu. Naša tla niso revna; nasprotno, v povprečju so ena najbolj produktivnih na svetu. Vendar imamo za svoje grehe politični sistem, ki noče gledati dlje od naslednjih volitev, ki ga nosijo vsi interesni člani z nečim, kar si želijo, in vsak zmoten ekonomist, ki mora ohranjati akademski ugled.

Največja napaka je domnevati, da je naša naravna usoda biti proizvajalci, prevozniki in bankirji za preostali svet in da takšno stanje pomeni nenehno dajanje surovin in hrane. Za kratek čas je bila ta hipoteza zagotovo barvita zaradi dejstva, da nam je vrsta srečnih naključij dala precejšnjo prednost pred drugimi narodi pri razvoju tistih storitev, za katere je bil svet takrat pripravljen plačati skoraj vsako ceno. Toda hiter in skoraj univerzalni pojav industrijskega in finančnega nacionalizma je odnesel naš začasni monopol in hipotezo naredil ne le nevzdržno, ampak tudi nevarno. Dlje ko se je oklepamo, manj smo sposobni soočiti se z dejstvi sodobnega življenja. Vsak korak k nepreklicnemu "okrevanju mednarodne trgovine" odlaga neizogiben dan obračuna, ko se moramo postaviti na lastne noge in pregledati svoje poslovanje.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

viri.

Ker je glavni vir življenjskih potrebščin, je njegov skrben in premišljen razvoj predpogoj za nacionalno blaginjo. Ker je nacionalna dediščina, tako kulturna kot materialna, je njeno ohranjanje svečana nacionalna dolžnost.

Velja spomniti, da so bila ta dejstva do sorazmerno sodobne dobe splošno priznana, čeprav ne vedno pravilno interpretirana. Lastništvo zemlje ni dajalo le velikih privilegijev, temveč tudi velike odgovornosti, tako družbene kot denarne. Vladajoči razredi so skoraj izključno izhajali iz zemljiških družin. Kmetijstvo je bilo priznano kot pomembna osnovna panoga, njegova blaginja pa je bila stvar nacionalnega pomena.

Šele ko je osiromašeno zemljiško aristokracijo izpodrinila novopečena in večinoma tuja plutokracija, ki je izšla iz kaotičnih financ Napoleonovega obdobja, se je nacionalni odnos do zemlje resneje poslabšal. In šele ko je viktorijanski izvozni kapitalizem začel črpati ogromne uvozne prihodke, britansko kmetijstvo ni več sledilo razvoju britanske manufakture. Ko pa se je uveljavila doktrina, da so dobički organiziranega kapitala merilo nacionalne blaginje, se je neorganizirano kmetijstvo zaman lahko obrnilo na Westminster po pomoč ali vodstvo.

In tako je danes študija britanskega podeželja skoraj študija izumrle civilizacije.
Globoko vrezane poti, ki že celo generacijo niso nosile koles, razprostirajoče se žive meje, ki že desetletje niso videle železa, starodavne sledi plugov, ki so še vedno vidne na gostih pašnikih, hlevi in koče v vseh fazah propadanja, cerkve, zgrajene za kongregacije, petkrat večje od sedanjih župnij, tihi vodni mlini in propadajoče graščine: vse to govori o izgubljenem podeželskem prebivalstvu, ki se je nekoč aktivno ukvarjalo z najmožnejšim od vseh opravil.

Seveda je res, da se boljša zemlja še vedno obdeluje in pogosto dobro, čeprav se število tistih, ki so neposredno zainteresirani zanjo, iz leta v leto zmanjšuje. In tu in tam najdemo pogumne pustolovce, ki stavijo vse na prašiče ali perutnino, sadje ali mleko. Toda nad velikim delom podeželja visi uničenje metod iz rok v usta, ki se rodi iz pomanjkanja samozavesti in se kaže v zanemarjenih pašnikih, na katerih je premalo neopazne živine. Vzdušje je tako apatično, da se celo potratni in neljubki vdori špekulativnega graditelja sprejemajo skoraj brez sledu zamere, ki bi jo takšno oskrunitev vzbudila pred nekaj generacijami.

Pomembno se je zavedati obsega škode, ki je bila povzročena nenadomestljivemu nacionalnemu bogastvu. Teoretično je zemlja neuničljiva, razen če jo seveda odnese morje, kar je mimogrede mogoče opazovati na več mestih na naši obali. Lahko pa se ji zgodi več stvari, zaradi katerih bo z vidika proizvodnje hrane praktično neuporabna, in to je za narod najpomembnejše stališče.

Prvič, obdelana zemljišča, pa naj bodo orna ali pašniki, lahko hitro zapadejo v zapuščeno stanje, v katerem ne dajejo ničesar razen skromne količine hrane za govedo in ovce, pa tudi teh primanjkuje, če prej pridejo kunci. Zlovešče povečanje površin, ki se vračajo kot "neobdelana paša", v obdobju, ko se obdelovalna površina vztrajno krči, dovolj jasno kaže, kaj se dogaja. Večina naših neobdelanih pašnikov so seveda gorski vrhovi in barja. Toda celotno nedavno povečanje in še veliko več sestavljajo izboljšljiva zemljišča, ki bi se obdelovala v kateri koli drugi evropski državi ali celo v naših lastnih dominijih, vendar jih tukaj ni mogoče obdelovati zaradi vztrajnega uradnega zanemarjanja.

Politiki tipa Inskip nas radi prepričajo, da je mogoče to zapuščeno zemljo spraviti v ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

proizvodnja v nujnih primerih. Očitno jih razočarane izkušnje zadnje vojne niso naučile, da zemlje ni mogoče nenadoma spraviti v produktivnost z nekaj traktorji in nekaj nekvalificirane delovne sile. Melioracija zemljišč je visokokvalificirano delo, ki zahteva nekaj let potrpežljivega dela, preden se dosežejo rezultati. Zelo koristno jo je mogoče vključiti v dolgoročno kmetijsko politiko; vendar je kot sredstvo za proizvodnjo hrane v nujnih primerih praktično brez vrednosti.

Drugič, gradbena dela, tako stanovanjska kot industrijska, vsako leto porabijo veliko zemljišč in jih dejansko sterilizirajo toliko, kot jih porabijo. Samo Anglija in Wales sta od leta 1929 izgubila 421.000 hektarjev kmetijskih zemljišč, od katerih se je le 159.000 hektarjev ponovno pojavilo kot ekstenzivni pašniki; skoraj vseh preostalih 262.000 hektarjev je prešlo v čeljust graditelja, večina od njih pa je ravna in rodovitna obdelovalna zemlja v visokem stanju obdelave.

Ne smemo pozabiti, da izguba kmetijskih zemljišč ne obsegajo le površin, ki jih dejansko zasedajo tovarne, hiše in vrtovi. Zagotoviti je treba ceste in rekreacijske površine, vedno pa so prisotni, zlasti na novozgrajenih območjih, veliki kosi neizkoriščene zemlje. Poleg tega kmetijska zemljišča na obrobju pozidanega območja ali kmetijska zemljišča, ki so bila na sodoben način posejana z osamljenimi bivališči, precej trpijo. Vrabci in podgane prihajajo v tisočih; vrata in ograje so porušene; potepuški psi ustrahujejo živino, drobna škoda pa se enormno povečuje. S prihodom poceni cestnega prometa in posledičnim prodorom primestnega razvoja mora tako prizadeta površina, čeprav je še vedno vrnjena kot kmetijska zemljišča, obsegati več sto tisoč hektarjev.

Nemogoče se je izogniti sklepu, da Britanija zapravlja svojo nacionalno dediščino v času, ko svetovni dogodki poudarjajo ključnega pomena, da ohrani vsak hektar zemlje. Tistim, ki to izjavo smatrajo za alarmantno, svetujemo, da natančno preučijo nedavno delo profesorja R. G. Stapledona z naslovom The Land; Now and To-morrow (Dežela; zdaj in jutri). Avtoriteta meni, da se »naše kmetijske površine hitro zmanjšujejo in neizogibno se bodo morale zmanjšati, in če se ne sprejme odločitev o minimalni površini, ki jo je treba za vsako ceno ohraniti za proizvodnjo hrane, in se ne sprejmejo ustrezni ukrepi, se lahko kmetijska zemljišča v Angliji v največ dvesto letih zmanjšajo na polovico.«

Dvesto let se morda sliši dolgo obdobje, toda ali si kdo drzne trditi, da bodo naši otroci, kaj šele naši vnuki, lahko črpali neomejene zaloge hrane iz Amerik in antipodov? Ali želimo iti v zgodovino kot generacija, ki je razsipala nacionalno premoženje in pustila svoje potomce, da se soočijo z osnovnim problemom lakote? Viktorijanski izvozni kapitalizem nam je zapustil območja v stiski; ali bomo odgovorni za nov niz zapuščenih območij?

Nadaljnje preučevanje prehranskih in ekonomskih vidikov našega zemljiškega problema bi nas poglobilo v razpravo o številnih funkcijah kmetijstva kot sestavnega dela nacionalnega življenja.
Zato je treba prekiniti razpravo, da bi se lahko lotili enako pomembnega kulturnega vidika.

Res je, da ta vidik že prejema nekaj pozornosti na krčevit in enostranski način v okviru urbanističnega gibanja. Toda že samo ime tega gibanja razkriva njegove omejitve. Skupnost, ki je bila spodbujena, da pozabi na pomen svojega kmetijstva in da uvožene zaloge hrane obravnava kot naravni pojav, je podeželje začela obravnavati zgolj kot dodatek k mestom, nekakšen poveličan javni park. Dejansko obstaja velika nevarnost, da se podeželska Anglija spremeni v brezznačni »odprt prostor«, tako kot se je velik del domačih grofij spremenil v brezoblično vrtno predmestje.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Prirojena hrepenenje urbaniziranega ljudstva po pobegu iz hrupnega, onesnaženega ozračja svojih mest lahko vzbudi le sočutje. Da bodo ti ljudje z veseljem polovico nedelje preživeli v požiralu bencinskih izpušnih plinov na preobremenjeni glavni cesti, da bi lahko drugo polovico preživeli na svežem zraku, je patetično pomenljivo. Škoda je, da se zdi, da toliko njih ni sposobnih izkoristiti sadov svojega podviga, ne da bi jih pokvarili.

Podeželje namreč ne more izpolniti svoje kulturne funkcije, če mu ni dovoljeno ohraniti lastnega značaja, ta značaj pa je neločljiv od njegove materialne ali kmetijske funkcije. Mesto ne more uiti mestu, če ga s seboj vzame, tako kot si intelektualec ne more privoščiti počitka, če s seboj na sprehode po podeželju vzame svoje argumente. Pogled na vas, ki so jo v predmestja preselili tisti, ki so prišli »živet na podeželju«, je prav tako patetičen kot pogled na skupino intelektualcev, ki korakajo v polnem govorjenju, medtem ko se okoli njih odvija deset tisoč dejavnosti, ki so bolj zanimive in pomembnejše od njihovih lastnih. Kot je pred kratkim dejal neki kmet: »Ne moti me toliko, da hodijo po mojih poljih. Ne moti me toliko, da na moj račun vadijo svoje neumne pse. Ne moti me niti to, da plezajo čez vrata, ki bi jih lahko odprl otrok. Ko pa pomislim, da so prehodili več kot dve milji dobre kmetijske zemlje in se niti enkrat niso spomnili pogledati, kaj se dogaja, se mi zdi, da je bila moja vljudnost zapravljena.«

Kar lahko imenujemo odnos »javnega parka«, se izraža na načine, ki so resnejši od brezbrižnosti do podeželskih dejavnosti. Tako kot morski pes meni, da ni nič narobe, če meče kamenje na race, ko oskrbnik ne gleda, tako obstajajo tisoči izobraženih odraslih, ki ne vidijo nič narobe v drobnem posegu v posest, ko je malo ali nič možnosti, da bi ga odkrili. In kumulativni učinek drobnih posegov ustvarja neprijetne razmere v okrožjih, ki jih imajo radi urbani eskapisti.

V Nemčiji sadijo sadno drevje v obcestnih živih mejah, zemlja pa se obdeluje vse do roba kovine. V Angliji je takšen postopek popolnoma nemogoč, saj bi organizirane roparske skupine opustošile drevesa, pridelke pa poteptale za širino verige. Britanec ni nujno manj pošten ali bolj uničujoč kot Nemec; preprosto je bil do te mere deruraliziran, da se njegov občutek za vrednote in moralni kodeks vedenja končata z zadnjim svetilko. Ljudje, ki bi bili šokirani ob misli na krajo svinčnika za peni s prodajnega pulta, ne bi videli nič nemoralnega v tem, da bi prebili pol ducata živih mej, da bi ukradli gobe.

Podeželje ponuja svojim obiskovalcem toliko resničnega bogastva, da je očiten način za premagovanje sedanjih obžalovanja vrednih teženj ta, da ljudem pokažemo, kje se to bogastvo skriva. Že zdaj je veliko takih, ki znajo in cenijo zdravilni balzam samote, duhovno tolažbo miru in varnosti, privlačnost nenehno spreminjajočih se polj in gozdov; vendar jih je premalo.
Nihče ne bo prostovoljno škodoval ali uničeval tistega, za kar čuti močan osebni interes, in prvi korak k ohranitvi podeželja je nacionalno prizadevanje za razvoj tega, kar profesor Stapledon imenuje »podeželska miselnost«.

Fašistična vlada se bo seveda morala soočiti s problemom zemlje v celoti, saj je zemlja eden od temeljev, na katerih je zgrajena njena koncepcija žive narodnosti. Pravzaprav bo njena deklarirana politika kmetijskega razvoja sama po sebi ustvarila pereč problem s spodbujanjem špekulativne dejavnosti na nepremičninskem trgu, s katero se bo treba strogo spopasti, preden se bo kmetijska politika lahko v celoti razvila.

Fašistični odnos do zemlje lahko opišemo v nekaj stavkih.

Zemljišča ne smemo več obravnavati kot špekulativno blago. Njena vrednost mora biti pošteno ocenjena, ves prirastek pa morajo deliti tisti, ki so ga pomagali ustvariti, vključno z

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Raba zemljišč mora biti predmet skrbnega dolgoročnega nacionalnega načrtovanja. Gradbena dejavnost mora biti, kolikor je le mogoče, omejena na območja z nizko kmetijsko vrednostjo.

Lastništvo zemlje mora biti čim bolj razširjeno, cilj pa je veliko število majhnih, varnih družinskih posesti. Vendar pa bo to pomenilo tudi odgovornosti, tisti, ki zlorabljajo svojo zemljo, pa bodo veljali za družbene sovražnike.

Javni dostop do zemljišč je treba izboljšati z razširitvijo in boljšo opredelitvijo poljskih poti, taborišč in obcestnih postajališč. Hkrati je treba revidirati zakon o motenju posesti in podeželski skupnosti zagotoviti boljšo zaščito pred vmešavanjem in škodo. Morda bo treba ustanoviti zbor čuvajev.

Vojno je treba voditi proti škodljivcem, kot so zajci, vrane in golobi; in čeprav ne bo diskriminacije športov na prostem, se takim športom ne sme dovoliti, da bi motili kmetijske ali rekreativne dejavnosti.

Javnost je treba izobraziti, da spoštuje in ceni podeželje ter da se inteligentno zanima za njegove dejavnosti.

Kot rasa nismo preveč nagnjeni k sentimentalnemu izražanju zemlje. Besedo domovina uporabljamo le redko, domovina pa nikoli. Stoletje liberalizma laissez-faire in finančnega konzervativizma je vzgojilo kratkoviden komercializiran odnos do naše zemlje.

Vendar Britanija naših sanj, fizična utelešenje našega nacionalnega duha, ni Britanija ulic in tovarn ali celo parkov in javnih zgradb, temveč Britanija nasmejanih dolin in valovitih gričev, obdelanih polj in prijetnih domačij. Mesto je mesto po vsem svetu; in mesta sveta se vsako leto stremijo k standardizaciji. Toda podeželska Britanija je naša posebnost, neločljiva od našega nacionalnega značaja. Ljubosumno jo moramo ohranjati, ne v muzejskem vzdušju Stratforda na Avonu, temveč v naravni moči produktivnosti.

Le malo nas je od zemlje oddaljenih več kot nekaj generacij. Malo prevzgoje s tiskom in radiom bi nas spet spremenilo v podeželje, vsaj v prostem času: ne izobraževanje poklicnega učitelja, čigar »kmetijstvo« sestavljajo koristne, a precej dolgočasne osnovne znanosti, temveč izobraževanje, ki bi nas poslalo na poti in poljske poti z odprtimi očmi in radovednim umom. Uvod v zgodovino in vsakdanje življenje na podeželju ne bi le spodbudil meščana, da bi cenil probleme kmetijstva, temveč bi tudi njegove podeželske izlete navdal z zanimivostjo. Inteligentna podeželska miselnost bi lahko postala najboljši možni protistrup stresu mestnega življenja, saj lahko mati Zemlja nudi tolažbo tako za dušo kot za telo.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Hitlerjev Berchtesgaden idila nove Nemčije Joan Morgan

Če dobro poznate Bavarsko, in četudi imate v mislih, da so Wittelbachi z vso Bavarsko in Führer z vso Nemčijo izbirali med njimi, vas nič ne more povsem pripraviti na ta kraj, ki je hkrati srce stare Bavarske in duša nove Nemčije. Vse, o čemer ste sanjali o Bavarski v njeni najbolj pravljični obliki in nacionalsocializmu v njeni najboljši luči, je stisnjeno v tem gorskem tržnem mestu, ki se ponaša s približno enako populacijo kot najnovejši londonski blok stanovanj.

Ko vlak zapusti Bad Reichenhall, se pomika vedno globlje v gore, dokler ne začutite, da vas bodo popolnoma obdale, ko se boste ovijali po globoki dolini, ki je klin Nemčije, zarinjen v Avstrijo. (Možno in precej vznemirljivo je, da se do Avstrije sprehodite v katero koli od treh smeri.)

Prvi vtis je v gibanju. Vsi, stari od dveh let naprej, so na trnih v nekakšnem pričakovanju. Ali je to zaradi nadmorske višine, bavarskega dobrega razpoloženja ali dejstva, da se lahko Führer vsak čas pripelje mimo, nisem nikoli ugotovil; dejstvo ostaja, da zrak mravljinči od vitalnosti.

V tem čudovitem glasbeno-komičnem okolju se zdi nacionalsocializem zelo zabaven.
Razen na občasnih srečanjih, ki so preprosta in nenavadno navdihujoča, se ne zavedaš tako globoke mistične resnosti vsega skupaj; neizmernosti opravljene naloge in naloge, ki je pred teboj.

Menite, da je SS s svojo privlačno uniformo, stikom s Führerjem in zdravim življenjem v čudovitem okolju zelo prijetno opravilo, in da je SS resnično odlična organizacija, odprta za vse starosti in razrede na skupnem temelju domoljubja.

Tukaj, bolj kot kjerkoli drugje v Nemčiji, vidiš, kako ima vsak, od najstarejšega člana SS do najmlajšega otroka, ki prodaja značke Winter Relief, nekaj v državi; nihče ne trpi zaradi duševno uničujočega občutka nezaželenosti. Vsak dosežek je njihov dosežek; vsak neuspeh je njihov. Spoznaš, kako je nacionalsocializem z obnovo upanja, oživitvijo vere v prihodnost njihove države dal ljudem nekaj, za kar so lahko živeli.

Stoletno življenje kraja teče naprej kot vedno, plus nacionalsocializem; in zato je življenje v Berchtesgadnu neprekinjena predstava. Ko zavesa pade na eno dejanje, se začne drugo. Slišite monotono brenčanje, kako se mimo okna steka sto kmečkih žensk v narodnih oblačilih z majhnimi črno-zeleno-rdečimi pletenimi plašči, ki jim pravijo Berchtesgadnerke. Z njimi je duhovnik in se premikajo počasi, pojejo, s spuščenimi očmi. Kasneje slišite prodorne glasove mladih BDM (Hitlerjeva dekleta), ki korakajo v kratkih rjavih plaščih, ali pa četo Hitlerjugend, ogromnih možatih fantov, ki nosijo transparente. V zraku je vedno korakajoča pesem.

Ko vse drugo odpove, imajo gasilsko vajo. Sto gasilcev (oziroma eden na vsakih trideset prebivalcev) v tunikah, čeladah in hlačah s kapuco drzno nastopa pred vašim oknom. Nedelja pa je tisti dan. Na trgu Markt Platz, ki je vrh mesta, se zberejo kmetje; moški, ki se med seboj tekmujejo v neizmernosti krtač v svojih zelenih klobukih, na eni strani vodnjaka ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

z bavarskim levom, na drugi strani pa ženske z ravnimi črnimi klobuki, ki so sedele na svojih venceh iz kit. Ob desetih se odpravijo na pivo in klobase v juho v Neuhaus (tisti manjši brat Hofbrauhausa) s pivskim vrtom pod kostanji, kjer vam zraven ograje gradu Wittelsbach zrastejo posteljnino, njegovo pivnico z neprekosljivo gemütlichkeit, kjer se strankarski voditelji srečujejo z vodniki; vitalno središče vitalnega mesta.

Grand Hotel, dovolj veličasten za vsakogar. Kurhaus z odličnim orkestrom in gostujočimi igralci iz Münchna. Kmečko gledališče s svojo surovo duhovitostjo in privlačno glasbo. Tu so plesišča; Hofschaffer z intimnim vzdušjem, plesiščem, polnim robčkov, o katerem si londonski hotelski gostitelj ne more sanjati, in kavarna Kur, kjer ogromni, elegantni fantje telesne garde SS plešejo v nekoč kraljevi vili bavarske hiše. Tu so umetniki, Fritz Richter s svojimi nenavadnimi navdihnjenimi lesorezi in eden prvovrstnih krajinskih slikarjev moderne alpske šole.

Da pridemo ven na plano: najprej je tu Führerjeva hiša, na vrhu sveta, s stekleno steno, ki gleda na gorsko povorko, postavljena na tako strmem mestu, da se zdi, kot da se nagiba nazaj. Hiša dominira nad dolino, tako kot Führer dominira nad mestom.

Tu je Konigsee, najlepše od vseh alpskih jezer, najgloblje zeleno, obdano s strmimi gorami z vseh strani. Tu je Zauberwald, čarobni gozd, kjer potok iz Hinterseeja šviga skozi zelene plišaste skale.

Tam je rudnik soli, kjer se (v tej deželi uniform) oblečeš v črno tuniko in bele hlače s kapuco (kar niti približno ni tako šik in pristajajoče, kot se sliši) in se s sankami spustiš do podzemnega jezera z ogrlico luči in svastiko na drugem koncu. Tam je tudi grad Schloss Platz z vojnim spomenikom.

Tu so alpski travniki z naravnim zaporedjem barvnih shem, en teden roza, naslednji teden modra in rumena, kar bi cvetličarje v Londonu, Parizu in New Yorku spravilo v zavist.

Tu so gozdovi, enotni, ki se vzpenjajo naravnost in močno do snežne meje. Gore; čudoviti Watzmann, drugi najvišji v Nemčiji; mračni Goll in robusten, z legendami opečen Untersberg. Za pogumne je tu osvetljena ledena luknja, šest tisoč metrov visoko v Untersbergu, in tudi Almbach Klamm, bučna, osupljiva soteska, kjer se zdi, da se spuščaš veliko bolj navzdol, kot si se dvignil, ki se konča šele, ko obupaš nad upanjem in spada pod naslov »Čustvena izkušnja« in ne »Pokrajina«.

V Berchtesgadenski deželi vas pozdravljajo z "Grass Gott" in "Heil Hitler!" Ni čudno, da slavimo Boga, ker je ustvaril nekaj tako lepega, in pozdravljamo Hitlerja, ker ga je rešil za ljudi, ki ga imajo raje kot življenje.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Nordijska svetovna federacija,

avtor Vidkun Quisling

VODJA NORVEŠKEGA NASJONALNEGA VZORČEVANJA

A Stari svet se podira, rojeva se nov. Hkrati z našim tretjim letnim shodom v Stavangerju lani se je v nekdanjem »plemiškem klubu« v Moskvi, po sedmih letih od zadnjega svetovnega kongresa leta 1928, odprl sedmi svetovni kongres Komunistične internacionale.

Kongres je trajal od 25. julija do 21. avgusta. Njegov glavni namen je bil pregledati, kaj je judovska mednarodna marksistična zarota dosegla v sedmih letih znotraj in zunaj Sovjetske Rusije v zvezi z izvajanjem Stalinovega programa boljševizacije sveta, ki je bil predmet razprave na prejšnjem svetovnem kongresu.

Drugič, potrdila je taktiko svojega programa za uničenje sil narodnega odpora in prižiganje ognja komunistične svetovne revolucije. Poseben poudarek je bil na taktiki tako imenovane enotne in ljudske fronte, ki smo jo videli razvijati v Franciji, Španiji, Belgiji in drugod. Dobro jo poznamo tudi tukaj na Norveškem v tako imenovanem "kriznem sporazumu" s kmečko stranko in v novi kamuflažni taktiki laburistične stranke z njeno sprejetjem meščanske in nacionalne preobleke. Druga zadeva, ki se neposredno dotika naše države, namreč sodelovanje Sovjetske Rusije v Društvu narodov, je prav tako simptom iste taktike ljudske fronte, ki je že dolgo vključena v program Komintema.

Letos, ko se mi iz Nacionalnega zbora srečamo na našem letnem shodu, vidimo,
sklic še enega svetovnega kongresa.

Tokrat delničarji stečajnega združenja Lige narodov skličejo izredno skupščino, na kateri bodo jeseni, ko bo skupščina imela svojo običajno letno skupščino, razpravljali o likvidaciji podjetja ali njegovi morebitni rekonstrukciji.

Te dogodke, ki so se zgodili sočasno z našima zadnjima nacionalnima shodoma, omenjam ne le zaradi njihovega velikega pomena, temveč tudi zato, ker zelo jasno ponazarjajo zunanjepolitične razmere, s katerimi se danes soočamo.

Na eni strani imamo neutrudno aktiven svetovni boljševizem, ki je z zgodovinskega vidika zgolj zaskrbljujoč simptom minevajočega starega sveta in vztrajen napor zloveščih sil, da bi svetovno evolucijo prisilile v svojo lastno pot uničenja, torej v smeri univerzalne materialistične republike pod judovsko diktaturo.

Na drugi strani pa najdemo brezciljne poskuse starega sveta, da bi rešil nujne zahteve sedanjega časa, zahteve po miru in sodelovanju med narodi. Celotno zadevo ovirajo spopadi individualnih interesov, tako kot notranje nacionalno sodelovanje, ki ga zahteva situacija, uničujejo razredni boji in sebični strankarski spori. Ta proces razpadanja spremljajo nemiri in krize, vojna in državljanski spori.

Internacionalistične sile posežejo vmes in celotna skrb postopoma zapade v marksizem in uničenje, na enak način, kot meščansko-liberalno državo postopoma požira ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Marksizem, kot ga tako jasno vidimo v naši lastni državi. Sredi vsega tega vedno mlada zaloga človeštva poganja nove poganjke; nacionalna gibanja renesanse in združevanja oznanjajo novo dobo, prinašajo novo državo in nov svetovni red. Novi red se vzpostavlja tudi v tej državi.

SANKCIJE IN PROPAD LIGE

Drugo pomembno dejstvo je, da propad te buržoazne parlamentarne kapitalistične institucije, Lige narodov, ni posledica zgolj njene lastne nesolidnosti in podzemnih dejavnosti marksizma ali temeljnih in formalnih napak v organizaciji Lige narodov.

Uničila jo je fašistična Italija, ena od predstavnic organiziranih skupnosti nove dobe. Kljub petdesetim sankcionističnim državam in nasprotovanju celotnega demokratičnega in marksističnega sveta ter svetovnemu javnemu mnenju, ki se je mobiliziralo proti fašizmu in Italiji, se je nacionalna enotnost izkazala za najmočnejšo silo.

Ne da bi se kakorkoli identificirali z italijanskim fašizmom ali italijanskimi interesi, so voditelji Nacionalnega zbora že od samega začetka zavzeli jasno in odločno stališče do etiopskega konflikta. Zavzemali so se za nevtralnost Norveške in nasprotovali njenemu sodelovanju v tako imenovanih sankcijah.

Pri tem smo bili izključno pod vplivom premisleka o interesih naše države. Vendar menim, da je bilo javno mnenje tukaj, tako kot marsikje drugje, žrtev propagande, ki je v resnici služila povsem drugim interesom kot visokim idealom, ki jih je domnevno vcepljala.

Naše gibanje pa se ni postavilo na nobeno stran. Zahtevali smo nevtralnost Norveške in pokazali hinavščino in brezciljnost celotne sankcionistične igre. Danes lahko rečemo, da smo situacijo pravilno presodili.

Z vojaškega vidika smo imeli prav. Kljub splošnemu mnenju smo pravilno ocenili pomen sodobnih vojnih materialov, pa tudi moč upora Etiopije in Anglije, in nenazadnje tudi ogromno moralno in materialno moč, ustvarjeno v ljudstvu, organiziranem za enoten napor na zgodovinski in nacionalni osnovi.

Tudi politično smo presodili pravilno. Nekoristnost in resne napačne ocene sankcionistične politike so zdaj očitne. Poglejte tragično zadrego mogočne Anglije zaradi njene kratkovidne politike Lige; to je največji moralni in praktični poraz, ki ga je britanski imperij utrpel, odkar je izgubil Ameriko.

Sovjetska Rusija, ta nova in izjemna članica Društva narodov, je v politiki sankcij videla možnost, da se najprej sprla z Mussolinijem in nato s Hitlerjem, toda ko so se njihovi izračuni začeli izjaloviti, so se prebrisani boljševiški Judje tiho umaknili v ozadje in se sami izognili kazni, britansko vlado pa so prepustili krivdi in sramoti.

NACIONALISTIČNA POLITIKA IN MEDNARODNO SODELOVANJE

Norveška se je prvič po svetovni vojni morala soočiti z resničnimi dejstvi v zunanji politiki, zaradi katerih je zelo težko nadaljevati običajno ozko usmerjeno politiko.

V zvezi s tem želim poudariti dejstvo, ki je v tej državi žal podcenjeno:

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

namreč, da življenja ljudi obvladuje zunanja politika in ne notranja politika.
Poleg lastne »volje do življenja« naroda so njegove notranje razmere in struktura podvrženi mednarodnim razmeram gospodarstva in moči. Te razmere ustvarjajo primitivne in dominantne potrebe ljudstev in držav, njihov boj za obstoj in za prostor za življenje. Toda vpliv države v zunanji politiki vedno ustreza stopnji razvoja njene notranje moči.

Tako nujnost samooskrbe v primeru vojne in predvsem preoblikovanje strukture svetovnega gospodarstva preprosto silijo skupnosti, da se organizirajo na ekonomski osnovi kot nacionalne delavske države. Spremenjene razmere po vsem svetu silijo vsak narod, da s svojimi sosedi ravna kot organizirana gospodarska enota s polnim in sposobnim nadzorom nad vsemi svojimi viri in močjo, da jih izkoristi na najboljši možen način. V tem smislu je sedanja kriza predvsem kriza prilagajanja v svetovni proizvodnji in trgovini.

Vendar pa ni nobenega inherentnega nasprotja med zahtevo časa po teh združenih in močno značilnih gospodarskih nacionalnih enotah in zahtevo po načrtovanem mednarodnem sodelovanju, ki ga z neustavljivo silo spodbujajo tako ekonomski vzroki kot tudi skrb za ohranjanje miru.

Prav oblikovanje takšnih organiziranih nacionalnih osebnosti bo prineslo poštene
in učinkovito mednarodno sodelovanje, brez pristranskosti ali zatiranja.

DVA SOVRAŽNA TABORA V EVROPI IN PO SVETU

Situacija je takšna, da se v svetu in še posebej v Evropi oblikujeta dva sovražna tabora, podobno kot pred svetovno vojno. Sovjetska Rusija, Francija in Češkoslovaška, ki jih podpira mednarodno judovstvo, ki jih spodbuja k vojni proti nacionalsocialistični Nemčiji, že predstavljajo enotno fronto proti tej državi in si prizadevajo Nemčijo še bolj obkoliti, tako politično kot vojaško.

V teh razmerah je položaj Norveške izjemno izpostavljen, saj leži na križišču Rusije, Nemčije in Anglije, njena notranja politika pa je že v rokah marksistov.

Rusija se je iz velike evropske sile z azijskimi interesi spremenila v veliko azijsko silo z evropskimi interesi, zlasti proti Atlantiku. Predvsem pa je temelj svetovne revolucije.

Svetovni boljševizem poskuša Norveško in z njo celotno Skandinavijo spremeniti v desno krilo svoje evropske fronte napada proti Nemčiji in Angliji. Ta načrt vsebuje zlovešče možnosti za našo državo. V primeru konflikta med Nemčijo in Sovjetsko Rusijo bo celoten pogled laburistične stranke Norveško gnal k temu, da se postavi na stran boljševikov v nasprotju z Nemčijo, kar bo v nasprotju z našo zavezo o nevtralnosti.

Tranmal, neodgovorni diktator laburistične stranke, je v zadnjem času dovolj jasno spregovoril v tej smeri. Dokler sta Norveška in Sovjetska Rusija članici sedanje Lige narodov, Nemčija pa ne, se zdi, da nam v tej smeri resno grozi vojna, saj smo v primeru nemško-ruskega spopada dolžni dovoliti Rdeči armadi in letalstvu prost prehod skozi državo.

V sedanjih razmerah v Evropi obstaja tudi možnost vojne med Nemčijo in Anglijo. Do tega lahko pride na primer v povezavi s konfliktom med Nemčijo in

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

trojno zavezništvo Francije, Češkoslovaške in Sovjetske Rusije, pri čemer je Češkoslovaška skoraj bolj občutljiva točka kot Avstrija. Da bi Francija nato šla v vojno proti Nemčiji, bi Angliji dalo razlog za vojno, kar je zdaj še bolj gotovo kot pred ogromnim razvojem letalstva.

Takšna vojna med Anglijo in Nemčijo je za Norveško katastrofalna možnost, saj od takrat svetovno vojno so se razmere popolnoma spremenile.

Preko Lige narodov kot instrumenta britanske svetovne politike bi nas potem prisilili, da bi se v vojno vmešali, in četudi bi se Liga narodov razpadla, bi bili po mnenju avtoritete, kot je lord Lloyd, zagotovo izpostavljeni kazenskemu bombardiranju, če bi, kot se je to zgodilo v svetovni vojni, dovolili naši trgovski floti prevažati blago za Anglijo, na čemer bi ona nedvomno vztrajala zdaj, tako kot je takrat.

Norveška laburistična stranka – vladna stranka – aktivno podpira to politiko, usmerjeno proti Nemčiji. Če se Norveška s tem strinja, to pomeni, da smo nepovratno vpleteni v to vojno politiko proti volji vsaj 99 odstotkov norveškega ljudstva. Norveška ne more in ne bo korakala, razen če sta ogroženi naša lastna svoboda in naše meje.

MIR Z ANGLIJO IN NEMČIJO

Že sem poudaril, da je mir med Nemčijo in Anglijo nujen za našo državo. Predvsem pa moramo preprečiti, da bi se Nemčija in Anglija znašli na nasprotnih straneh v novi vojni. Za nas bi bilo to usodno; pravzaprav bi pomenilo uničenje.

Zato je od nas odvisno, da storimo vse, kar je v naši moči, da ustvarimo mir in razumevanje med tema dvema državama, ki sta, tako kot mi, nordijskega porekla in pogleda na svet. Tudi če v tem pogledu ne moremo storiti veliko in moramo paziti, da se ne vmešavamo v zadeve drugih držav, mora biti naša neposredna dolžnost, da se z vsemi pravičnimi sredstvi upremo tistim, ki poskušajo zanetiti razdor med tema našima sorodnikoma, običajno na podlagi lažnih in nepoštenih razlogov.

Poznamo sile, v interesu katerih se ta prizadevanja dejansko izvajajo. Ena je svetovni boljševizem. Prizadevanje za mir in spravo med Nemčijo in Anglijo bi moralo biti naš cilj norveške zunanje politike, ne da bi se ozirali na strankarske interese. Zelo očitno je, da to zahtevajo interesi Norveške. Edini način, da se izognemo vojni in kaosu, je odvisen od ohranjanja miru in razumevanja med tema našima velikima sosedoma na jugu in zahodu, s katerima imamo tudi največje trgovinske povezave.

Pred približno 40 leti je bila, tako kot je danes, priložnost za iskren poskus vzpostavitve trajnega razumevanja med velikimi nordijskimi ljudstvi. Priložnost je bila zanemarjena ali zavrnjena, katastrofa, ki je sledila tej opustitvi, pa je zajela ves svet. Vsak, ki si zdaj drzne promovirati isto katastrofalno politiko, mora to storiti z odprtimi očmi.

Toda vsak, ki razume čas, v katerem živimo, se mora potruditi, da sprejme odločen in pozitiven protiukrep.

Še en odločilni premislek nas pripelje do istega sklepa kot pri glavnih smernicah naše zunanje politike. Dekadentni liberalizem in njegov potomec in dedič, marksizem, imata svoje cilje usmerjene proti nacionalnim skupnostim, predvsem proti nordijskim.

Zavestno ali nezavedno je cilj te politike razbiti naravni nacionalni organizacija ljudstev za uresničitev mednarodne svetovne republike. ******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Potem bo notranja povezanost narodov uničena. Postali bodo plen tistega naroda, ki je v nasprotju z vsemi drugimi narodi razpršen po vsem svetu in živi kot parazit na drugih narodih; prav zato potrebuje takšno ureditev, da bi dosegel svojo strastno želeno prevlado nad svetom. Kajti v tej prevladi leži skrivnost judovskega nacionalizma in imperializma.

Dvoboj med judovstvom in nordijskim duhom je neizogiben, saj sta marksizem in internacionalizem v resnici judovski nacionalizem in imperializem, zarota, ki jo navdihuje in vodi judovstvo proti nedvomno nordijski evropski civilizaciji. Jasno je, da so propadajoči procesi današnjega časa najresnejša grožnja življenjskim idealom in da so se najmočnejša nasprotja našega časa zožila na boj med judovstvom in nordijsko-evropskim načelom. Ker je temu tako, se moramo zavedati, da bo najučinkovitejše zdravilo za sedanjo dekadenco in podzemne dejavnosti marksističnega materializma v nacionalni renesansi za naše ljudstvo na vitalizirajočih ali vitalnih temeljih nordijske rase in značilnega temperamenta.

Po drugi strani pa mora obstajati v najširšem smislu tesnejše kulturno, gospodarsko in politično sodelovanje med nordijskimi in nordijskimi ljudstvi po vsem svetu: v skandinavskih državah, na Nizozemskem, v Flandriji, Britanskem imperiju, Nemčiji in v drugih državah, kjer so člani nordijske družine sorazmerno manj številni.

Pomen besede »nordijski« torej ni omejen na skandinavska ljudstva, temveč velja za vse velike nordijske rase, in zdaj ne razmišljamo o negotovem severnem sodelovanju.

Nasprotno, po eni strani je to nujna posledica spoznanja, da je ohranjanje nacionalnega značaja in organizacije najpomembnejše življenjsko vprašanje za vse ustvarjalne ljudi. Le na ta način je mogoče zagotoviti svoboden in miren razvoj nordijske kulture in značilnosti, tako na nacionalni kot na univerzalni ravni. Hkrati je to eden od pogojev za globoko zakoreninjeno priznanje vrednosti in kulturnih prispevkov drugih ras in bo tako utrdilo vse narode pred razpadom in kaosom.

Po drugi strani pa je neizogibna posledica dejstva, da bi moralo mednarodno sodelovanje, ki ga je treba graditi v teh časih, po možnosti temeljiti na nordijskih ljudstvih, ki so si tako tesno povezana po rasi, jeziku, kulturi in interesih. Imajo enak življenjski standard in podoben pogled na življenje ter so združena tudi geografsko.

Tudi ekonomsko gledano so drug drugemu najboljše stranke.

ZVEZA NORDIČNIH LJUDSTVA

Blokovska formacija teh ljudstev, zveza nordijskih ljudstev, bo nepremagljiva. Takšna zveza bo veliko bolj sposobna kot bankrotirana liberalistično-marksistična Ženevska liga delovati kot branik proti svetovnemu boljševizmu in ustvariti jamstva za miren razvoj sveta. Pot do organiziranega človeštva bo v združitvi velike nordijske družine ljudstev v takšni blokovski formaciji s skupno valuto, notranjo prosto trgovino in skupno carinsko politiko; njihov cilj bo v ta sistem pritegniti tudi druge države in skupine sil.

Takšna zunanja politika bo najboljše zagotovilo za položaj Norveške v svetu in proti boljševizmu. In v korist nas samih in drugih bo ustvarila polje delovanja v tujini.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

za presežek energije, ki ga je treba pričakovati v tej državi, če naši lastni viri ne bodo zadostovali.

SODELOVANJE, KI TEMELJI NA NACIONALNIH GIBANJIH

Čeprav poudarjamo skupno nordijska usoda, ne smemo podcenjevati pomena in dosežkov drugih ali naše skupne človečnosti; predvsem pa ne smemo podcenjevati pomena običajnega evropskega in univerzalnega sodelovanja. Toda ta mednarodna skupnost mora temeljiti na sistemu nacionalnih držav. Ustvarjena mora biti z nacionalnim vzponom ljudstev v Evropi in po vsem svetu in ne kot rezultat liberalističnih in marksističnih eksperimentov, kot so Liga narodov, PanEvropa in Sovjetska Rusija, sedež svetovne Sovjetske republike.

Zgodovina življenja kaže, da je ves napredek odvisen od združitve svobode in diskriminacije s tovarištvom in organizacijo. Univerzalne monarhije in svetovne republike se končajo z anarhijo in razpadom. Hegemonija enega samega naroda je katastrofalna za druge in zase.
Babilonski skupek vseh narodov in ras, kar je cilj liberalizma in marksizma, pomeni uničenje individualnih značilnosti in vrednot vsakega posameznika. Zgodovina nas uči, da je resnična harmonija posledica segregacije in razvoja.

Človeški nagon po organiziranem oblikovanju je usmerjen k narodnemu življenju in sodelovanju narodnih enot. Zaradi tega so vse mednarodne institucije, ki so izhajale iz liberalizma in marksizma, propadle pri svojih domnevnih ciljih, ki so bili zagotoviti dobro razumevanje med narodi in spodbujati njihov napredek.

Glede na neuspeh idej liberalistične Lige in mednarodnega marksizma je nujno treba ustvariti novo skupnost narodov z evropskim in svetovnim značajem, ki bo temeljila na novih idejah za organizacijo skupnosti, ki jih je določil kongres novega reda v Montreuxu 16. in 17. decembra 1934. Prva skrb kongresa je spoštovanje duhovnih in nacionalnih vrednot.

Namesto hinavskih in tehničnih metod stare diplomacije se mora razviti spontano in častno sodelovanje med vsemi mladimi in zdravimi nacionalnimi gibanji ter nacionalnimi državami, ki jih ta gibanja ponovno ustvarijo, da bi dosegli splošno duhovno prenovo ter politično in gospodarsko okrevanje po vsem svetu. Toda v okviru tega univerzalnega načrta se morajo narodi, ki izhajajo iz istega rodu in si delijo isto kulturo in civilizacijo, združiti v skladu s svojimi najbližjimi interesi.

NORDIČNO SVETOVNO GIBANJE

Glavno načelo, na katerem stoji Nacionalno združenje (Nasjonal Samling), je, da mora biti naša politika poleg izpolnjevanja zahtev, ki so jih sodobne spremembe naredile nujne, v skladu z vsem, kar potrebuje in si želi naša družina narodov. Nesmiselno je pričakovati narodno okrevanje, če ne bomo ponovno zanetili ognja nordijskega duha in gradili na duhovnem in odgovornem pogledu na življenje.

Nobenega napredka ni mogoče pričakovati, če ne bomo ohranili nordijske seve nemešane; če ne
Če bomo ohranili svoj edinstven značaj, ga bomo izgubili in šli naprej proti nacionalnemu izumrtju.

Tako imenovana nordijska ideja, da se nordijsko ljudstvo lahko obnovi le z izgradnjo nove države

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

v skladu s sodobnimi zahtevami in na dvojnem temelju nacionalnega porekla in duhovnega pogleda ima v posameznih nordijskih državah vztrajno naraščajoč vpliv in veljavo ter že igra pomembno vlogo v praktični politiki.

Seme in tla za vsenordijsko sodelovanje torej že obstajajo. Da pa se lahko ideja dovolj hitro razširi, mora najti dokončen in ustrezno organiziran izraz.

V teh okoliščinah menim, da je napočil čas, da nadaljujemo s spodbujanjem kulturnega, gospodarskega in političnega sodelovanja med nordijskimi ljudstvi in drugimi ljudstvi z nordijskim pogledom po vsem svetu z naslednjimi cilji:

- Ustanovitev mednarodnega nordijskega gibanja.
- Ustanovitev Nordijske unije narodov.

Aktivno sodelovanje pri delu za organizacijo sveta in njegov miren razvoj; ter za zagotavljanje mesta in prispevka naše lastne države v revolucijah in novih ustavah, ki so zdaj v teku. To sodelovanje se mora, kot običajno, začeti na področju idej, da bi ga politično dosegli na trdnih ekonomskih temeljih.

Če bi torej obstoječo osnovo valute lahko razširili v ustaljeno valutno unijo med nordijskimi ljudstvi in če bi s političnim fiskalnim sodelovanjem lahko vzpostavili carinsko unijo med temi ljudstvi, bi bili s tem trdno postavljeni temelji za politično uresničitev naših zastavljenih ciljev: velike unije nordijskih ljudstev v svetovni skupnosti.

Ta ideal je že precej časa del programa Nacionalnega združenja (Nasjonal Samling). Iz tega sledi, da pan-nordijsko sodelovanje dejansko pomeni nadaljnjo okrepitev sodelovanja severnih držav v ožjem smislu: Norveške, Švedske, Danske, Finske in nordijskih otokov v Severnem morju. Položaj Danske in Finske je toliko bolj izpostavljen kot položaj Norveške in Švedske, da je Norveška v vsakem primeru izključena iz prostovoljnega povezovanja svoje usode s tema državama brez podpore, ki bi jo dobila z mirnim in zanesljivim odnosom z Anglijo in Nemčijo. Ker pa je to zagotovljeno, je zaželeno tudi, da severne države zavzamejo svoje mesto kot naravna skupina v nordijskem svetu – sodelovanje ob boku Britancev, Nemcev, Nizozemcev in ostalih.

V zvezi s tem želim poudariti dejstvo, da to ne spremeni primera, če se mnogi ljudje v tej državi ne strinjajo z različnimi podrobnostmi britanske in nemške politike.
Razmere, ki danes zahtevajo sodelovanje s temi našimi sorodniki in med njimi, so pomembnejše od tistih, ki nas morda ločujejo.

Morda bodo tudi taki, ki nasprotujejo naši kakršni koli zunanji politiki in menijo, da so naše lastne zadeve zgolj tisto, kar lahko obvladamo sami. Rad bi jih spomnil, da je značilnost našega časa dejstvo, da svet postaja ena velika gospodarska enota in da nobena država ne more biti več sama sebi zadostna; odvisna je od drugih; in če je takšno sodelovanje v trenutni politiki vitalnega pomena za našo državo, je enako pomembno tudi za naše gibanje. Ker so sile, ki si prizadevajo za naše nacionalno uničenje, mednarodno organizirane, smo dolžni, da se z njimi spopademo z organizacijo, ki presega nacionalne interese. Popolnoma učinkovita organizacija te vrste se lahko zgradi le na skupni vitalni osnovi naših ljudstev, nordijskem načelu.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

NORDIČNO NAČELO

Nordijsko načelo temelji na nordijski tradiciji, nordijski misli in konstruktivnem sodelovanju, v nasprotju z judovskim liberalizmom in marksizmom, ki svoje destruktivne namene spodbujata s sovraštvom, zavistjo in razrednim bojem za lastne cilje. Eno je zavezniško božanskemu, drugo pa diaboličnemu.

Duhovna moč nordijskega načela je torej močnejša in globlja od marksistično-materialističnega pogleda na obstoj, ki naši rasi in civilizaciji grozi z uničenjem. V resnici je to naše notranje nacionalno načelo, ki se ga moramo držati in ki ga moramo uresničevati z neizprosno doslednostjo.

Prav tako sem prepričan, da ko prepoznamo globoke resnice zgodovinske preteklosti in zgodovinske sedanjosti ter vidimo velike stvari, ki so jih dosegli ljudje nordijske rase od začetka zgodovine do naših dni, ko so močnejši kot kdaj koli prej; in ko smo hkrati prepričani, da se Božja volja razodeva v zgodovinskem poteku svetovnega razvoja, moramo, ne da bi podcenjevali pomen in prispevek drugih, verjeti v nadaljnje zgodovinsko in božansko poslanstvo nordijskih ljudstev v svetu. Kot v preteklosti mora biti poslanstvo naše velike družine ljudstev, da se znebimo zastarelega sveta in ustvarimo nov svet, ki lahko celotno človeško družino dvigne na višjo raven.

Nacionalno združenje vabi vse ljudi nordijske rase in pogledov v vseh državah – Norvežane, Švede, Dance, Islandce, Britance, Nemce, Nizozemce in vse druge nordijske krvi in duha –, da se združijo v nordijskem svetovnem gibanju za mir in sodelovanje med vsemi nordijskimi ljudstvi po vsem svetu ter da nadaljujejo boj za rešitev in napredek naše civilizacije.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Interpretacija fašizma Clauda Suttona

Ž Izraz ASCISM, v pomenu, v katerem bo uporabljen v tem članku, je neroden in neprimeren izraz za opis svetovnega gibanja, ki se je pojavilo v našem času, da bi tekmovalo z marksizmom in liberalno demokracijo za zvestobo moških. Nedvomno bi se moral omejiti na poimenovanje posebne oblike, ki jo je to gibanje prevzelo v Italiji. Kljub temu pa ljudska zavest, ki meni, da se je v italijanskem fašizmu pojavilo nekaj novega in svetovnega pomena, vztraja pri uporabi izraza v širšem smislu.

Fašizem ni mednaroden, kot je komunizem, v smislu, da bi bil dogma, ki jo je treba vsiliti vsakemu narodu, ne glede na njegovo zgodovino in okoliščine. Gre prej za temeljno podobnost pogledov, ki jo je mogoče zaznati v različnih sodobnih nacionalnih gibanjih in za katero je mogoče videti, da z nekakšno nujnostjo izhaja iz položaja, v katerem se trenutno nahaja naša evropska kultura. Mi v Angliji si delimo skupno kulturno dediščino Evrope; tako kot so nas najbolj globoko prizadele ideje francoske revolucije, nas bodo zagotovo globoko prizadele tudi ideje fašističnega gibanja in se na te ideje odzvali na svoj poseben nacionalni način.

Dva dejavnika, ki povsod rojevata to gibanje, sta propad liberalne demokracije in vzpon marksizma.

Že bežno poznavanje zgodovine je potrebno, da se zavemo, da v liberalni demokraciji ni nič neizogibnega ali večnega. V primerjavi z drugimi oblikami vladanja demokratične vlade niso bile niti običajne niti stabilne, niti niso prispevale toliko trajne vrednosti k človeški kulturi kot aristokratske in monarhične vlade. Seveda je mogoče – in se to pogosto tudi počne – demokracijo opredeliti tako, da vanjo vključimo vse znosne oblike vladanja, na primer Anglijo pod kraljico Elizabeto ali pod Pittom opišemo kot demokracijo. Toda to je huda zloraba jezika in razvrednotenje intelektualne vrednosti. »Demokracija« se ne bi smela uporabljati za označevanje vsake vlade, ki vlada s soglasjem skoraj vseh vladanih; niti tiste, ki si zavestno prizadeva za blaginjo celotnega ljudstva; niti tiste, ki je strpna do različnih mnenj in spodbuja svobodno razpravo; niti tiste, ki vlada v skladu z ustaljenim in znanim pravom, ki se uporablja nepristransko. Številne demokratične vlade so v teh pogledih očitno odpovedale; številne nedemokratične vlade pa so te vrline pokazale v visoki meri. Absurdno je imenovati »demokracijo« katero koli vlado, ki ni tiranska; Demokracija je posebna zgodovinska oblika vladanja, ki je včasih delovala v splošno zadovoljstvo, včasih pa ne. Zdi se, da je njena glavna značilnost odločanje o vseh pomembnih vprašanjih z večinskim glasovanjem, bodisi celotnega ljudstva bodisi velikih predstavniških skupščin.

Demokracija, kot jo poznamo v zahodni Evropi in Ameriki – ki jo bom v nadaljevanju imenoval »liberalna demokracija« – je poseben produkt francoske revolucije in temelji na svojevrstnih teorijah nekaterih vplivnih mislecev tistega obdobja. Temeljna filozofija človeške narave, na kateri temelji, ni bila vedno sprejeta s strani mislečih ljudi in ni razloga za domnevo, da bo njen vpliv na človeške misli večen. Nasprotno, obstajajo precejšnji dokazi, da ta filozofija »pravic človeka in državljana« nima več ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

prepričanje in da je zato sistem vladanja, ki temelji na njem, obsojen na propad.

Tako kot druge politične filozofije tudi ta ni dobila splošnega sprejetja brez boja. Toda kdo lahko danes opazi kakršno koli razliko med konservativci, liberalci in desničarskimi (nemarksističnimi) laburisti glede na njihove ideale ali splošno naravo metod, s katerimi jih nameravajo uresničiti?

Katere so filozofske predpostavke ali aksiomi tega sistema liberalne demokracije?
Prvo je, da so vsi ljudje enaki, vsaj v tolikšni meri, v kateri morajo imeti enak delež v vladi. Drugo je, da vlada obstaja le zato, da prepreči, da bi kateri koli človek posegal v enako svobodo drugih (J. S. Mill); ali kot mi je bolj odločno povedal študent: »vlada obstaja le zato, da omogoči vsakemu človeku, da gre v pekel na svojo pot«. Tretje pa, da takšna individualna svoboda vodi v največje možno zadovoljstvo vseh.
[1]

Fašizem temelji na zanikanju vseh teh načel. Na prvo vprašanje odgovarja, da vsi ljudje niso enaki v svoji sposobnosti za sodelovanje – in da je vlada sodelovanje.
Moški se med seboj izrazito razlikujejo po pogumu, pravičnosti, zvestobi, resnicoljubnosti in drugih značajskih lastnostih, ki so potrebne za vsako korporativno podjetje. Takšne lastnosti niso monopol nobenega razreda niti odvisne od izobrazbe v običajnem pomenu besede. Nekaterim ljudem jih izrazito primanjkuje – na primer vsem staroboljševiškim voditeljem, če gre verjeti njihovim priznanjem; vsak od nas bi jih poskušal izključiti iz oblasti v kateri koli organizaciji, za katero je bil odgovoren.

Politično zastopanje mora temeljiti na selektivnem sistemu resničnih skupin, katerih člani se osebno poznajo. Dober politični sistem se ne bi smel niti truditi zagotoviti, da imajo vsa mnenja enako težo.

Glede drugega načela ugotavlja, da je enaka svoboda nemogoča, saj vsi ljudje nočejo početi istih stvari; da vsak pravni sistem predpostavlja nekatere pozitivne ideje o tem, kaj je objektivno dobro ali slabo za vsakogar; da je načelo bodisi nesmiselno bodisi katastrofalno.

Tretjič, da zaradi narave človeka in družbe največje možne vsote zadovoljstva ni mogoče doseči s sistemom največje individualne svobode; niti to ni »največja sreča največjega števila, vsak naj šteje za enega in nihče za več kot konec življenja. Ljudje so in bi morali biti bolj zainteresirani za blaginjo svoje družine, svojega poklica, svoje soseske, [2] ena"– svojega naroda; in dobra vlada bi morala to dejstvo upoštevati. K tem točkam se bomo vrnili kasneje.

Liberalna demokracija je lena filozofija. Namesto da bi se odločil, kaj je treba storiti, in se vztrajno boril za uresničitev tega, dobri demokrat čaka in vidi, v katero smer bo skočila večina, prepričan v svoje prepričanje, da je glas množic glas Boga. Današnjih ljudi sploh ne smemo poskušati prepričati, da je gonilna moč liberalne demokracije povsod usahnila. Le malo ljudi iskreno verjame v njene slogane. Polovica njenih današnjih zagovornikov je v resnici plašnih marksistov. Njihov odkrit cilj je enako bogastvo za vse, demokracija pa le sredstvo za to. Naivno si predstavljajo, da je ta cilj mogoče doseči zgolj z glasovanjem, brez sile, vsaj v daljni prihodnosti. Pogosto izdajajo svoje prezir do individualne svobode kot take. So zavistni, a jim je mar za svojo kožo. Takšni so liberalno-laburistični socialni demokrati.

Kakšna je filozofska osnova nesvetega zavezništva med komunisti in demokrati,
Kjerkoli se pojavi fašizem? Na ta problem moramo zdaj usmeriti svojo pozornost.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Komunizem – ali bolje marksizem, saj je zunaj komunistične partije veliko marksistov – je v celoti produkt individualistične, egalitarne filozofije liberalne demokracije. V zgodovini so bila pogosta revolucionarna gibanja manj srečnih razredov; to je prevzelo svojevrstno ideologijo zgodnje viktorijanske dobe, v kateri se je rodilo. Tudi to pojmuje skupnost kot zbirko in družbeno srečo kot vsoto. Sprejema prvi dve načeli liberalne demokracije; vsi ljudje so enaki – čeprav ni Boga – in zato bi morali imeti ne le enake politične pravice, temveč tudi enako bogastvo.3 Srečo je treba doseči tako, da se vsem da enako bogastvo in se jim nato dovoli, da z njim počnejo, kar želijo; ko je dosežena ekonomska enakost, mora država »izginiti«. Vendar pa najbolj odločno zavrača tretje načelo liberalne demokracije, da to srečno stanje stvari nastane tako, da se ljudi pusti pri miru. Laisser-faire je končni cilj, ko je dosežena ekonomska enakost; vendar je to treba doseči z nasilno diktaturo proletariata, torej nekvalificiranih tovarniških delavcev.

Njegova osrednja doktrina je razredni boj med proletarci in kapitalisti. Vztraja pri gnanju vsega človeštva v ti dve ogradi, čeprav noben ekonomist ne jemlje več resno teorije "presežne vrednosti", na kateri je temeljilo to razlikovanje. Kako neresnična sta ti dve ogradi! Med skupinami resnično obstaja konflikt, in tak konflikt je bistvo žive skupnosti. Toda velikega deleža prebivalcev sodobne države, ki živijo od skupnega izkupička svojega dela in premoženja, potrebnega za to, da je to delo plodno, ni mogoče stlačiti v nobeno od ograd, razen s silo. In ali niso konflikti interesov med meščani in podeželjem, med tovarnarji in finančniki, med obrtniki in nekvalificiranimi delavci, med rasnimi in verskimi skupinami prav tako resnični in vitalni kot ta domnevni konflikt med kapitalisti in proletariatom?

Ključna beseda marksizma je razredni boj, v katerem so dovoljene vse metode. Zato politika, kjerkoli dvigne glavo, postane tako zagrenjena in umazana, da uniči vsak občutek moralne enotnosti naroda, ki je prej blažila konflikte med skupinami. Zato se je treba boriti do smrti.

Ampak, bodo rekli, ali ni bilo s komunističnim eksperimentom v Rusiji doseženih nič vrednega? In ali ni podobnosti med "diktaturama" komunizma in fašizma?

Razvoja komunizma v Rusiji je nemogoče razumeti, če ne ločimo sedanje faze »umika boljševizma«, kot so jo poimenovali, od zgodnejše faze, v kateri je imel doktrinarni komunizem polno oblast. To zgodnejšo fazo je zaznamovalo neprimerljivo uničenje človeških in materialnih virov naroda – kmetov, tehnikov in učiteljev, živine, strojev, zgradb in umetniških zakladov – zaradi teorije razrednega boja. Isti pojav se je pokazal v Španiji in drugod, kjer koli je boljševizem prevzel oblast. Ko je po približno desetih letih proizvodnja dosegla tako nizko raven, da se je zdelo, da je dosežena meja človeške vzdržljivosti, so bile doktrine večinoma opuščene; in s pomočjo kapitalističnih kreditov, tujih tehnikov in strojev ter stahanovskega gnanja delavcev se je začela ponovna gradnja. Zagotovo sprememba srca še zdaleč ni dokončana. Zdi se, da je eden od simptomov sedanji konflikt med Stalinom, robustnim in nedoktrinarskim razbojnikom s Kavkaza, in judovsko tolpo, ki je doslej nadzorovala Rusijo in je zdaj večinoma odpravljena. Rusija ni opustila Kominterne in marksističnega ideala svetovne revolucije. Vendar se zdi, da je sama tiho opustila izenačevanje bogastva in diktaturo proletariata ter si gradi močno

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

nacionalistična država. Pod Stalinom so se pojavili znaki nekakšnega sramežljivega fašizma z nastajajočo slabo vestjo. Če naj bi bil to konec, za kakšno ceno je bil dosežen! [4]

»Fašizem« je nastal iz propada liberalne demokracije in kot odgovor na grožnjo boljševizma. Za razliko od boljševizma ni bil udejanjanje akademske teorije; nastal je kot odgovor na dejansko situacijo in ga je zato mogoče razumeti le v luči dveh svetovnih gibanj, ki ju je usojeno nadomestiti. Prvotno je bil nekakšna nagonska reakcija evropskega človeka na sile nereda, materializma, plutokracije in kozmopolitizma. S komunizmom je eno v tem, da absolutno zanika obstoj vnaprej določene harmonije, ki največjo srečo od vseh povzroči iz največje svobode vsakega. Toda to je vse, kar ima skupnega s komunizmom. Glede »sreče«, ki jo mora država zagotoviti, ima radikalno drugačno stališče od komunizma in liberalne demokracije. Na narod namreč gleda kot na organsko enotnost mnogih različnih funkcionalnih skupin; vsaka od teh predstavlja določen edinstven prispevek k narodu s svojim lastnim tipom življenja, ki ga je treba spodbujati. Če so pravi odnosi med temi skupinami porušeni, v državi ne more biti trajne sreče ali zdravja. »Lahko bi,« je rekel Platon, »naše lončarje naredili veliko srečnejše, če bi jim dovolili ležati na ležiščih pred ognjem, jesti in piti ter vrteti kolo, kadar bi se jim zahoče. Vendar nam tega ne svetujte, saj naši lončarji ne bi bili več lončarji, niti naši kmetje kmetje.« [5]

...

Poleg tega si narod, po Burkovih besedah, predstavlja kot »partnerstvo ne le živih, temveč živih z mrtvimi in s tistimi, ki se še niso rodili«. Če gre za nekaj, kar traja, s človeškimi in naravnimi viri, ki jih je mogoče zapraviti ali pa jih narediti bolj rodovitne.

V vsaki od "fašističnih" držav je na oblast prišlo gibanje, ki si prizadeva kar najbolje izkoristiti nacionalno premoženje, tako kot je stari plemič in posestnik to storil iz svoje družine in posestva. Temu pravijo religija krvi in zemlje.

Očitno je, da ta gibanja ne morejo priznati neomejenih pravic večine. Ne morejo na primer dovoliti, da sedanja večina meščanov izbriše podeželje, niti da uživa največje možno sedanje bogastvo na račun prihodnje moči. Zlo, ki ga prinaša vladavina kratkovidnih večin – propad javne poštenosti in duha samopomoči, propad družine, duševne in telesne pripravljenosti, propad zemlje, gozdov in ladij – je mogoče pozdraviti le tako, da se voditeljem da velika svoboda in neodvisnost.

Fašizem mora očitno posvetiti in tudi namenja največ truda krepitvi najšibkejših členov v nacionalni verigi, torej izboljšanju razmer tistih skupin, ki so najbolj prizadete. Vendar pa ne more priznati enakosti med lenobnimi in aktivnimi, med domiselnim in rutinskim delom, niti kot oddaljenega ideala. »Fašizem potrjuje nespremenljivo, koristno, rodovitno neenakost ljudi.« (Mussolini.)

Liberalno demokracijo ohromi rivalstvo funkcionalnih skupin, katerih obstoj se pretvarja, da ignorira. Fašizem to prepoznava in na njem utemeljuje svoj predstavniški sistem, saj verjame, da lahko obvlada njihove morebitne konflikte z okrepljenim nacionalnim občutkom enotnosti in »načelom vodenja«, načelom individualne odgovornosti. »Demokracija« – načelo nadzora anonimnih večin – »je na preizkušnji tako na industrijskem kot na političnem področju.« [6]

V ekonomski sferi je cilj fašizma, v skladu z njegovimi splošnimi pogledi, doseči čim večjo varnost in stabilnost za vse proizvajalce – ne pa največjo svobodo izbire.
******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

za potrošnike. Zato je treba mednarodno trgovino v interesu nacionalnega načrtovanja zreducirati na podrejen in stranski položaj. Etični vidiki – vidiki, kakšno življenje je treba spodbujati ali odvračati – morajo pogosto prevladati nad ekonomskimi.

V fašističnem nacionalizmu ni ničesar, kar bi bilo nezdružljivo z dobro razumljenimi interesi drugih narodov. Njegova zunanja politika temelji na načelu, da se mora ukvarjati s svojimi stvarmi in biti resnično pripravljen boriti se za določene dobro znane vitalne interese in samo za te. Seveda nasprotuje demokratičnim, egalitarnim in univerzalističnim načelom Društva narodov. Želi si prijateljskega sodelovanja s tistimi usklajenimi narodi, s katerimi ima dejansko skupne interese, na podlagi načrtovane odprave morebitnih vzrokov za trenja. Želi si vodstva v mednarodnih zadevah kot doma. V Evropi je njegova naloga obnoviti Evropski koncert, ki so ga ustanovitelji Društva narodov uničili.

Končno lahko poskusimo odgovoriti na tako pogosto slišan ugovor, da fašizem posameznika popolnoma podreja državi, živo bitje pa neresnični abstrakciji. Odgovor na to je implicitno v zgornjem. Vlada, meni fašist, ne obstaja zgolj zato, da bi povečala srečo posameznih državljanov. Je skrbnik trajne nacionalne kulture in materialnih virov, ki tvorijo njeno nujno osnovo. Brez tega posameznik ne bi bil nič; niti se je ne more znebiti, četudi zapusti ozemlje države; je celotna vsota tradicij prednikov, ki ga loči od človeka kamene dobe. Vlada, ki zagotavlja skladen razvoj različnih skupin, ki nosijo kulturo, in preprečuje, da bi se medsebojno izničevale, ima pravico do naše zvestobe. Toda država je zgolj del stroja, zgolj »posoda«, kot je rekel Hitler, za ljudstvo, ki je pojmovano kot trajna biološka in kulturna entiteta. Fašizem ni etatiste; za razliko od hegelijcev ne časti države kot take.

Zgodovinsko gledano predstavlja analogije s staroevropsko državno obliko, kakršna je bila, »preden se je Orontes začel izlivati v Tibero« – pred vzponom abstraktnega individualizma in želje po odrešitvi v drugem življenju. Ponovno predstavlja analogije s fevdalizmom, z njegovo koncepcijo, da mora vlada temeljiti na osebni zvestobi človeka človeku – prvobitna tevtonska ideja o comitatusu. Poleg tega spominja na cilj srednjeveških cehov, da bi regulirali proizvodnjo v interesu vseh kategorij proizvajalcev. Kot vsako veliko gibanje ima tudi to svoje korenine v preteklosti. Vendar ni zgolj vrnitev k zastarelim sistemom. Nerazumljivo je brez bistveno sodobnih konceptov narodnosti, rase, prostovoljnih trgovinskih združenj, ločitve lastništva od upravljanja, ideje o odgovornosti brez krivde, medsebojno delujočih kulturah v nasprotju z »enotirno« civilizacijo – in mnogih drugih.

[7] Je skoz in skoz moderno in bitje našega časa. Pred petimi leti se je mnogim od nas zdelo, da ni druge izbire kot med ne preveč sprejemljivima alternativama individualistične liberalne demokracije in marksističnega socializma. Zdaj obstaja še tretja alternativa.

---

[1] Ta tretji aksiom, kot je poudaril M. Haldv, ima dve obliki. Po eni različici največje družbeno zadovoljstvo samodejno izhaja iz največje individualne svobode, ne glede na zakone in institucije družbe. Po drugi strani pa so za dosego te največje vsote zadovoljstev potrebne določene pravne omejitve. Večina piscev se ne drži povsem dosledno ene ali druge različice; vendar ne dvomijo o cilju niti o sredstvih – individualna svoboda je čim manj omejena.
(E. Halevy: Rast filozofskega radikalizma.)

[2] J. Bentham: Načela morale in zakonodaje. Follett: Nova država, str. 27.

[3] Nasprotno Aristotelu. Politika III, 9 in 12: "Pravičnost je enako obravnavanje enakih in neenako obravnavanje neenakih. Ljudje izpustijo en ali drug dejavnik, kot jim ustreza; saj niso dobri sodniki v svoji lastni zadevi.« Vendar nas to ne bi smelo osvoboditi dolžnosti, da sodimo, kolikor moremo.

[4] Stalin sam se zdi zelo drugačen tip od "starih boljševističnih" judovskih šefov Rusije. Presenetljivo je, da sta oba resnično

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Veliki možje, ki jih je ustvarila ruska revolucija, 'niso bili Judje. Vendar ne vemo, kolikšen je bil Stalinov vpliv'
tast, Lazar Mojzejevič Kaganovič, ki je videti kot drugi mož v državi.

[5] Platon: september 420e. Burke: Razmišljanja o francoski revoluciji.

[6] Miller in Campbell: Finančna demokracija, nedavna raziskava dveh ekonomistov Univerze v Liverpoolu o delovanju
Britanska industrijska podjetja.

[7] A. Toynbee: Študija zgodovine. Zv. I, str. 149 in nadaljevanja.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Vojna v Španiji,
generalmajor JFC Fuller

HKER sem kot vojak ali novinar sodeloval v štirih vojnah, in sicer v južnoafriški vojni, svetovni vojni, italijansko-abesinski vojni in nazadnje v sedanji španski vojni, sem ugotovil, da je vsaka od njih izjemno drugačna.

Razlog za to je očiten, saj se njihovi vzroki razlikujejo; vendar v splošnem prepričanju ni tako.
Očitno je, da ti vzroki v veliki meri vplivajo na obliko vojne.

Na primer, v primeru zadnje od teh vojn je splošno sprejeto, da so njeni vzroki politični; torej, da gre za spopad med dvema sistemoma vladanja, ki imata jasno opredeljena, a nezdružljiva stališča. Je to res? Mislim, da ne; kajti čeprav politika igra nikakor nepomembno vlogo, je zagotovo odločilno vlogo odigrala kultura, kar, če imam prav, pomeni, da so vzroki te vojne veliko globlji od politične pene, ki prekriva njeno površino.

Zato sem mnenja, da ne bomo razumeli, kaj se dogaja, če na to ne bomo gledali kot na spopad med kulturami, pa tudi kot na spopad med političnimi teorijami in oboroženimi silami.
Od teh kultur obstajajo tri:

Prvič, reakcionarna Španija zgodovine – stagnirajoča cerkev, mlaka aristokracija in umirajoča buržoazija. Drugič, revolucionarna Španija – reakcija proti tej inerciji, kot jo predstavljajo socialisti, anarhisti in komunisti, ki so si svoje ideale v veliki meri izposodili iz tujih virov – Marx, Bakunin, Trocki in drugi. Tretjič, hipotetična Španija prihodnosti; o kateri ni sanjal Primo de Rivera, ki je bil le malo več kot vojaški diktator, temveč njegov sin Jose Antonio, ki ga je pred kratkim umorila rdeča vlada.

Leta 1933 je ta mladenič, čeprav v resnici ni ustvaril španskega fašističnega gibanja, utrdil Falange Espanola de las JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista – odbori aktivnih nacionalnih sindikalistov) in ji dal življenje in obliko. Njeno ustanovno listino je podrobneje razdelal v sedemindvajsetih točkah, ki jih lahko strnemo v štiri glavne naslove:

Nacionalne ustanove. Španija je najvišja resničnost vseh Špancev. Vsak separatizem je zločin.
Zato je cilj enotnost Španije in ta enotnost ne dopušča ne mednarodne izolacije ne tujega posredovanja, temveč zahteva tudi privzgojo vojaških vrlin ter ustanovitev močne vojske in flote.

Politični temelji. Država naj bi bila totalitarnega značaja, v kateri bodo vse politične stranke ukinjene. Korporativni sistem naj bi nadomestil parlamentarnega. Zahteva se politična disciplina, vendar je zasebna pobuda bistvena, dokler je združljiva s kolektivnimi interesi nacionalno-sindikalistične države.

Ekonomski temelji. Kapitalistični sistem, »ki ignorira potrebe ljudi, razčlovečuje zasebno lastnino in delavce reducira na brezoblične množice, izpostavljene bedi in obupu«, je zavrnjen. Enako velja za marksizem. Močni ne smejo več prevladovati nad šibkimi.
Priznana je zasebna lastnina in tudi pravica do dela. Življenjski standard kmetov se bo dvignil z ustanovitvijo družinskih posestev ter racionaliziral kmetijstvo in živinorejo.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Moralni temelji. Temelji države so enotnost, disciplina in vojaško usposabljanje.
Izobraževanje naj bo organizirano tako, »da noben talent ne bo izgubljen zaradi pomanjkanja ekonomskih sredstev«. Vključiti je treba katoliškega duha, osvobojenega politike, življenje pa naj bi veljalo za dolžnost, »ki jo je treba živeti v duhu vzvišenega služenja in žrtvovanja«.

VOJNA V ŠPANIJI

V nasprotju z večino tega, kar je bilo napisanega v britanskem tisku, to gibanje ni imelo veliko opraviti z izbruhom upora julija lani. Takrat je bilo še v povojih, a v zadnjih osmih mesecih je njegova rast čudežna. Danes število njegovih članov in simpatizerjev presega milijone, od katerih jih je 180.000 organiziranih v milico. Obseg te rasti dobro ponazarja dejstvo, da gibanje zdaj izdaja devetnajst dnevnih in trideset tedenskih časopisov.

Ko je izbruhnil upor, se zdi, da je bil cilj generala Franca nekoliko nejasen.
Šlo je za upor proti nevzdržnim razmeram – pravzaprav proti redu in anarhiji; saj življenja in lastnine niso več spoštovali, cerkve pa so bile vsak dan plenjene ali požigane. Zdi se, da je bil njegov cilj skoraj v celoti vojaški, namreč vzpostaviti red, vendar ni gotovo, za kakšno obliko vlade gre. Če bi bila njegova zmaga hitra, bi najverjetneje privedla do vzpostavitve vojaške diktature tipa Primo de Rivera.

Ob pristanku v Španiji se je soočil ne le s popolno zmedo, temveč tudi s popolnim pomanjkanjem enotnosti in cilja med frakcijami, ki so iskale njegovo podporo. Na primer, Accion Popular ali stranka Gil Robles je bila goreče katoliška in prežeta s krščanskim socializmom; ni imela določene politike, je bila politično amorfna in orodje Cerkve. Potem so bili tu še Requetes ali karlisti, katerih moto je »Bog, država in kralj«. Verjeli so v absolutno suverenost, korporativno državo in so bili odločni protiparlamentarci. Poleg teh so bili tu še monarhisti – in druge frakcije, najpomembnejša je bila Falanga. Vse te različne stranke in gibanja je moral absorbirati.

Zaenkrat to ni bilo težko, saj so rdeči sili v konsolidacijo. Španija, mešanica demokratov, republikancev, komunistov, anarhistov in še česa podobnega, je zato njihova edina sovražnica Španija, ki jo vleče k Nemčiji in njeni zaveznici Italiji, tako kot Francijo vleče k Rusiji in njeni polzaveznici Angliji. Pravzaprav se proti Nemčiji znova bije prikrita vojna, da bi si zagotovila Francijo, tako kot se je bijelo pred enim letom med italo-abesinskim konfliktom.

O tem notranjem boju se v tisku malo sliši; vendar se imenuje »nevmešavanje«, kar v resnici pomeni nesodelovanje z Burgosom in francosko sodelovanje z Valencio, da bi napadli Nemčijo. Če bi bila mednarodna »blokada« Španije nepristranska, ni dvoma, da bi bila v prid nacionalistični stvari; vendar še zdaleč ni tako, saj poštenost ni značilnost sodobne Francije.

Čeprav je vedno najtežje, še posebej v vojnem času, ugotoviti resnico, ni dvoma, da je bila francoska pomoč rdečim pretirana in donosna, saj je bila vsaka pomoč plačana v zlatu. Kamor koli gremo v Beli Španiji, je mogoče slišati isto zgodbo, namreč, da je bila francoska pomoč rdečim veliko pomembnejša od ruske. Da je Francija od lanskega julija čez Pireneje prepustila trideset do štirideset tisoč rdečih mednarodnih vojakov in da ta trgovina še vedno poteka. Da so Francozi samo v Bordeauxu natisnili španske potne liste in da zagotavljajo vnaprejšnje pogodbe za "specializirane" delavce, da jim omogočijo vstop v Rdečo Španijo. Poleg tega se veliko število mednarodnih delavcev prepušča čez ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

mejo kot repatrirani begunci ali pa so poslani v katalonska pristanišča kot člani tovornih ladij, s katerimi potujejo. Streljivo se pošilja skozi Andoro; tovornjaki z bencinom dnevno prečkajo mejo; v Franciji je rdeča letalska šola, orožje pa se tihotapi v Bilbao.

Kljub vsemu temu obstaja zagotovo možnost, da bo zmagala ekipa National Spain, saj je Francova politika ustvarjalna, medtem ko politika rdečih ni.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Govor generala Franca

Oddaja 1. oktobra 1936 o prevzemu pooblastil državnega poglavarja

GPOZDRAV vsem vam, ki doma poslušate vojne novice, ste na fronti in mislite na svoje domove, ste na rdečih območjih in s hrepenenjem pričakujete prihod naših čet ali pa ste onkraj naših meja in tesnobno spremljate našo usodo – pozdravi z mikrofona Radia Kastilja!

Ne bom govoril o vojni, saj zaradi državnih obveznosti, za katere predvidevam, da morajo povedati nekaj o delu, ki je pred nami.

Ni nam treba razpravljati o nobeni utopiji niti razdeliti uresničitve naših upov na toge faze. Vendar pa je treba, da bi lahko govorili o naših namenih, najprej na kratko pregledati preteklost, da bi izkoristili svoje izkušnje in koristno uresničili svoje odločitve.

Španija, katere ime kličem z vso predanostjo svoje duše, je dolga leta trpela zaradi številnih tegob, med katerimi je bil ne najmanj škodljiv vpliv neuravnovešenih intelektualcev, ki so poskušali znižati ugled mislecev naše rase in so gledali onkraj naših meja, da bi v Španijo prinesli vse vrste eksotičnih in uničujočih idej, ki so se ukoreninjale v drugih državah. Demoralizirajoča literatura, demagogške doktrine, zagrenjen rasizem, vdor poraznih idej in izkrivljanje zgodovine – vse to in še veliko več je omajalo temelje našega domoljubja, tako da smo izgubili glavne značilnosti našega ljudstva, se sramovali svoje sedanjosti, pozabljali na svojo preteklost in se bali svoje prihodnosti.

Ko so dosegli moralni propad rase, tem ljudem ni bilo težko dati države na dražbo in jo prodati najvišjemu tujemu ponudniku. Naša trgovina je začela kazati negativno namesto kreditno stanje, s plodovi naše zemlje pa so ravnali, kot da bi bili plodovi neke osvojene kolonije, hkrati pa so spodbujali psevdo-pacifizem, da bi oslabili roko meča vsakega morebitnega rešitelja. Pojavili so se lažni preroki, ki so, medtem ko so sejali sovraštvo in razredni boj, obljubljali zemljo kmetom, diktaturo delavcem in avtonomijo našim provincam.

Skrajno cinični, če bi ti ljudje prišli na oblast, bi kmetom vzeli zemljo, delavcem svobodo in provincam vso upanje na avtonomno prožnost.

In zdaj naša Nova Španija, zavedajoč se obsega svoje naloge, gre naprej k svoji osvoboditvi, odločena, da v duhu družbenega sodelovanja pokaže, da je ponovna vzpostavitev zakona in reda predhodni pogoj in zanesljiva pot do svobode, katere koristi bodo pritekale vsem njenim ljudem, znotraj in zunaj meja matične države.

Španija se organizira v veliki meri po totalitarnem konceptu, v katerem bodo njene domače institucije zagotavljale njeno narodnost, njeno enotnost in kontinuiteto. Uporaba teh novih metod oblasti ne pomeni, da bo naš režim izključno vojaškega značaja; nasprotno, naš sistem bo vzpostavil hierarhični režim, v katerem bodo vse zmogljivosti in energije države našle svoj izraz.

Osebnost španskih provinc je treba spoštovati v skladu s staro nacionalno tradicijo v času našega največjega sijaja; vedno pod pogojem, da to prispeva k nacionalni enotnosti.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Španska občina bo ponovno prevzela svoj zgodovinski pomen, da bi lahko opravljala njegove starodavne funkcije kot enota v našem javnem življenju.

Ko bomo odpravili splošno volilno pravico z njenimi katastrofalnimi lokalnimi in nacionalnimi posledicami ter zatiranjem s strani sindikatov in političnih interesov, bomo poskrbeli, da se bo volja naroda izrazila skozi tiste tehnične in korporativne organe, v katerih se potrebe in ideali države najbolje razvijajo.

Z naraščanjem moči nove španske države bo dosežena tudi decentralizacija, tako da bodo okrožja, občine, združenja in posamezniki uživali čim večjo svobodo v okviru najvišjih interesov države.

V svojem socialnem vidiku bo delo dobilo absolutno zagotovilo, da ne bo suženj kapitalizma, če ne bo sprejelo tistih zagrenjenih in bojevitih metod, ki onemogočajo medsebojno sodelovanje. Delavec je vreden svojega plačila: ne bo le zagotovljena varnost plač, temveč se bodo ohranili vsi dosedanji napredki pri plačah. S priznanimi pravicami delavca bo ostala njegova odgovornost za lojalno sodelovanje z elementi, ki ustvarjajo nacionalno bogastvo.

Vsi Španci bodo morali delati v skladu s svojimi zmožnostmi. Nova država ne more priznati kakršne koli parazite.

Država bo katoliški cerkvi dala njene pravice in privilegije, s čimer bo spoštovala našo tradicijo in vero velike večine španskega ljudstva; vendar država ne bo dopustila vmešavanja kakršne koli zunanje oblasti v specifične funkcije vlade.

Glede prihodkov bo država organizirala pravično razdelitev davkov in poskrbela za to, da njihovo breme pade na ramena tistih, ki ga najbolje nosijo.

Kar zadeva kmetijstvo, se bo družinska posest uresničila z uveljavitvijo kmeta na zemlji, ne s hipotetičnim sistemom lastništva, temveč z neposredno in stalno pomočjo, katere cilj bo dati kmetu neodvisnost. Stalna značilnost našega dela bo usmerjena v ta cilj. Kmetijski delavec bo prejel del tega, kar mesto danes absorbira kot plačilo za svoje komercialne in pisarniške storitve.

Kar zadeva mednarodne zadeve, upamo, da bomo živeli v miru z vsemi narodi in odpirali široko obzorje prijateljstva z vsem svetom. Pri tem obstaja ena odločna izjema: ne bomo imeli stikov z Zvezo socialističnih sovjetskih republik, katere politika je imela tako katastrofalne posledice za človeštvo in civilizacijo.

Prepričan sem, da bo ta dežela junakov in mučencev s soočanjem s svojimi težavami napisala še eno slavno stran zgodovine in našla rešitev, ki ne bo prišla ne z vzhoda ne z zahoda, temveč bo pristno španska.

Španci, naj živi Španija!

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Proti ekonomski ortologiji, avtor Ezra Pound

DZa OUBT (Opcionalno prepričanje o naravi tako imenovane ortodoksne ekonomije, tj. ali jo je treba obravnavati kot iskreno raziskovanje ali kot kriminalno in zavajajočo ponaredbo, lahko danes rečemo, da je zastarela vsaj 50 let. Danes lahko med privržence ortodoksije štejemo le preproste, slepe in karieriste, ki delujejo v slabi veri.

Kdor resno raziskuje neko temo, si ne more vzeti 15 let, da bi se zavedal vidnih in običajnih pojavov.

Trditi, da ekonomija ni znanost, je zgolj poraz in lahko povzroči le zmedo. Sredi prejšnjega stoletja aeronavtike in radia še nismo mogli imenovati znanosti (čeprav je nekemu Loomisu konec leta 1864 uspelo prenesti električne signale z ene ladje na drugo brez uporabe žic).

Kar resni ljudje danes lahko storijo, je, da ločijo med tistim delom ekonomije, ki je znanost (področje znanja – episteme), in tistim delom, ki je techne ali področje spretnosti (prepogosto barabe).

Lahko bi rekli, da umetnost vodenja ladje ni prava znanost: vendar pa znanost o
Navigacija obstaja in se izpopolnjuje: od preprostega ladijskega kompasa do žiroskopa.

Zdi se povsem naravno, da v ekonomskih člankih vlada zmeda, če pomislimo, da so ekonomijo dejansko preučevali empiriki, ljudje, ki nimajo resne terminološke priprave. Pomislimo na primer na resne in poštene pisce anglosaškega sveta, ki so zgradili živo ekonomsko znanost. Soddy, Nobelov nagrajenec za fiziko; Douglas, inženir, vodja Westinghousea v Indiji; Larranaga, cestni inženir; Orage, novinar, ki ga je spreobrnil Douglas; Kitson, izumitelj Kitsonove svetilke; Gesell, poslovnež; itd. Vsi praktični možje!

Reči, da so odkrili luno, ne bi pomenilo ničesar, a so ponovno odkrili pravo luno, medtem ko profesorji nadaljujejo svojo otroško igro z luno, ki je le odrska rekvizita; iluzionisti, ki lahko zavajajo javnost le v svojih kabinah.

Da bi dobili predstavo o miselnosti ustanoviteljev tako imenovane ortodoksne ekonomije, vzemimo za primer Ricardov stavek (seveda brez pomisleka o tem, da je prepoznal vrednost papirnatega denarja): »Ni blaga, za katerega ne bi bilo potrebno več ali manj dela za njegovo proizvodnjo.« Zdi se, da David Ricardo ni bil nikoli v kokošnjaku in da je bilo jajce izključeno iz njegovega ekonomskega sistema. Že kot merilo hranilne vrednosti (življenjske vrednosti) je jajce predhodilo cenovnemu indeksu. Z neposrednim opazovanjem naravnih pojavov se povprečen človek manj zmoti kot s tem, da si polni glavo z logaritmi in bančno mitologijo. In ne hecam se! Vrednost jajca narašča in se zmanjšuje glede na lakoto in sitost.

Aristotel nam je zapustil besedo nejasnega in kompleksnega pomena: Xpeia, uporabnost, zaželenost, kar Rackham, seveda iz Cambridgea, prevaja kot povpraševanje. Sholiast nas ne razsvetli. Aristotel je imel prav, a je želel reči, da je vrednost denarne enote »vredna tistega, kar lahko zanjo dobiš«. Popolnoma drži, vendar temu ne moremo reči znanstvena terminologija.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Študent lahko gre v knjižnico in prebere 500 namišljenih razprav o ekonomiji, ne da bi našel takšno, ki bi se začela z evklidsko tabelo definicij najpogostejših, osnovnih in potrebnih izrazov za razpravo o ekonomskih vprašanjih.

Začnimo na primer z izrazom »denar«. Aristotel ga slabo definira oziroma ga sploh ne definira, ampak o njem govori, ne da bi ga zares definiral. In človek je že 20 stoletij ostal v tem stanju polzaboravnosti.

Poskušal bom podati nekaj definicij, čeprav se zavedam, da ne bodo v veliko korist, dokler ne bo kakšna akademija ali kongres, ali še bolje, skupina resnih in avtoritativnih strokovnjakov priznala veljavnosti tega leksikografskega dela.

Nekovano zlato ni denar; menjava monetarnega zlata za drugo blago je v bistvu neke vrste menjava: menjava določene količine blaga ali določene teže blaga za kovino, ki je bila vnaprej stehtana in izmerjena.

Bistvena lastnost denarja je, da ga je mogoče meriti in da lahko služi kot merilo. Tudi pri menjavi diska iz plemenite kovine za blago je odtis države tisti, ki določa, da je denar. Vlada, ki bi rekla: "Ne moremo graditi cest, ker nimamo denarja," bi bila prav tako smešna kot vlada, ki bi rekla: "Ne moremo graditi cest, ker nimamo kilometrov."

Poskusimo definirati, kaj je denar. »Denar je odmerjena terjatev.« Denar je lastninska pravica ali odmerjena terjatev. »Denar je splošna terjatev.« Denar je lastninska pravica, ki ni specifična (kot železniška vozovnica, ček za gostilno, ladijska vozovnica, ki daje pravico do prevoza, hrane, kabine itd.). Je splošen. Denar je poleg tega zamenljiv, kar pomeni, da se lahko prenese z ene osebe na drugo brez formalnosti. Ne nosi obresti, kot jih imajo državne obveznice, železniške obveznice ali obveznice katere koli »anonimne družbe«.

Poglejmo si izraz »kredit«. Pravijo, da ima človek kredit, kadar se verjame, da bo lahko plačal z gotovino, in kadar se domneva, da se ne bo poskušal izogniti plačilu ali ga odložiti. »Dolg« ni ravno nasprotje besede »kredit«. Pravzaprav je kredit pogosto možnost zadolževanja in ne pomeni vedno nujno nasprotja že sklenjenega dolga. Zato se soočamo z dvoumnim izrazom.

Končno, razmislimo o »inflaciji«. Med polresnicami ortodoksnih pretvarjanj jih je nekaj takih, ki temeljijo na naravnih in ponavljajočih se pojavih. Tako imenovano inflacijo je treba najprej razlikovati od prave inflacije, ki se zgodi, ko se denar izda »v skladu« z blagom ali storitvami, ki jih nihče ne želi ali v večji količini, kot je želena. Denar nima vrednosti, ko se izda »v primerjavi« (torej v psevdo-korespondenci) z blagom ali storitvami, ki jih ni mogoče dobaviti ali pridobiti. Na primer, izdajanje denarja »v primerjavi« z granato, ki je eksplodirala leta 1917, bi bila inflacija, denar sam pa ne bi imel vrednosti, saj granate nihče ne želi in je nihče ne more dobaviti.

Kratek seznam veljavnih definicij bi povprečnemu človeku omogočil, da se izogne prevaram in absolutno obsojeni ter gnili perfidnosti velikih oderuhov in monopolistov.

Pravzaprav Soddy, potem ko je objavil vrsto nejasnih knjig (nejasnih za bralca, a izjemno globokih in dragih za profesorja Soddyja), z definicijo oziroma resnim in pravičnim konceptom denarja v knjigi Tomorrow's Money piše : »Tako kot je nepredstavljivo, da bi imeli zasebniki moč pobirati davke, je absurdno, da bi banke, kljub vsem ustavnim varovalkam proti temu, zgolj zvijačno prisvojile to funkcijo.«

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

parlamenta in brez kakršnega koli pooblastila izvajati prisilne odvzeme premoženja skupnosti.“

Razločimo med današnjim italijanskim položajem in položajem anglosaških držav. Razločimo med državami, kjer obilje bogastva povzroča krize, in državami, v katerih obstaja resno pomanjkanje določenih materialov; vrnimo se malo nazaj, da bi orisali zgodovino »nove ekonomije«, ki pa vendarle vključuje toliko starega znanja ali zavesti.

V današnji ekonomski misli obstajajo štirje aktivni tokovi: (1) douglasizem; (2) geselizem; (3) kanonična ekonomija, ki izvira iz S. Ambrozija in se je razvila s S. Antoninom; (4)
Korporativno gospodarstvo s politiko izboljšav (izsušitev močvirij itd.), bitka za žito, varčevanje, družinski čeki, čeki za hrano, čeki za delo, državni nadzor, kopičenje itd.

Ortološka ekonomija, ki bi jo morali uvesti, mora upoštevati določena dejstva, ki jih prikriva tako imenovana ortodoksija. Blago ima neenako trajnost, stoli, sir: dela Fejdije, Praksitela ali Botticellija imajo različno trajnost.
Primitivni človek je uporabljal eno orodje, medtem ko jih civiliziran človek uporablja ducat.

Zdi se mi, da moramo narediti seznam resnih mož, ki danes sodelujejo v ekonomski znanosti, četudi so empiriki, četudi so v svoji dejavnosti naredili eno samo odkritje in ga ne usklajujejo z zgodovino ter s pravičnimi in veljavnimi idejami drugih šol, ali drugih časov, ali drugih ekonomskih sekt.

Takoj priznajmo, da je ta in ta opazoval moč pare, da dvigne pokrov čajnika. To je dragoceno, tudi če izumitelj ni objavil enciklopedije ali obsežne razprave o fiziki.

Priznajmo, da je C. H. Douglas sam odkril nezadostnost kupne moči, ki jo je distribuiral (in znotraj) industrijskega sistema. Njegova tovarna je distribuirala kupno moč počasneje, kot je ustvarjala »cene«, torej blaga, vrženega na trg. Tako je bila v enem mesecu ustvarjena količina cen, ki je bila večja od distribuirane kupne moči.

Prestopnik, imbecil in monopolist, ki živijo od lakote drugih, bi radi človeka kosali po njegovem plašču. Douglas je namesto tega videl možnost izdaje kupne moči, ki ustreza količini blaga, ki ga ljudje lahko dobijo in si ga želijo. V tem je bilo malo novega in veliko poštenega. David Hume je že videl, da blaginja ni odvisna od količine denarja, ki ga ima v lasti določen narod, temveč od dejstva, da se ta količina povečuje. Naj pojasnim, da mora biti povečanje počasno in stalno.

Med koristnimi pisci omenimo MacNaira Wilsona, ki je svojo javnost izobrazil, da banke ne posojajo denarja, ampak le obljubljajo plačilo. (Obljuba plačila.) Gesell je, izhajajoč iz vidika proste menjave, ponovno obudil brakteate srednjeveških škofov.
S svojo dajatvijo za ležarino (znamke, ki jih je treba vsak mesec priložiti bankovcu, da se ohrani njegova deklarirana vrednost) je nameraval spodbuditi hitrost kroženja, župan Unterguggenberger v Wörglu pa je dokazal učinkovitost tega sistema.

Gesell je s svojo lapidarno frazo uničil mrtvi del Marxa: »Marx ni nikoli dvomil
denar.“ To pomeni, da Marx nikoli ni podvomil v naravo denarja niti ga ni analiziral.

Prednosti Gesellovega sistema so vsaj naslednje: (1) v psevdodemokratičnih državah lahko osvobodi narod, torej vlado in ljudi (vključno z vsemi proizvajalci, pa naj bodo to delodajalci ali zaposleni), oblasti bank in oderuhov.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Vendar noben čistokrvni gesellit ni nikoli razmišljal o denarju za ležarino z državnega – in korporativnega – vidika.

Z znamko, ki bi bila sorazmerna z enim odstotkom vrednosti bankovca, ki bi se dodajal mesečno, bi obtok 8⅓ milijard državi prinesel eno milijardo prihodkov na leto, praktično brez stroškov za pobiranje, ki bi bilo samodejno in skoraj popolnoma brez birokratskega opičjega vmešavanja ali vmešavanja.

Namesto kopičenja dolgov (astronomskih dolgov) z državnimi obveznicami, kot je to storil Roosevelt, bi bil vsak državni dolg, vsaka lastninska pravica do državnega bogastva, namesto da bi se podvojila, v 100 mesecih odpisan. (Angleži še vedno plačujejo davke za bitko pri Waterlooju.)

Zakladne obveznice bi lahko še naprej ostale v zasebnih rokah kot način varčevanja za tiste, ki želijo poskrbeti za starost in za svoje družine, vendar bi se štele za državno dividendo vrednemu razredu državljanov, ne pa za neizogibno potrebo vlade, ki želi uporabiti svoj kredit.

Vztrajam: državi ni treba plačevati "najemnine" za svoj kredit; to pomeni, da si ni treba izposojati denarja od velikih profesionalnih oderuhov, kot se to počne v skoraj vsaki državi zaradi nevednosti in predsodkov; na primer v moji nesrečni državi, v Franciji v njeni sedanji hudi moralni krizi, v Angliji zaradi moči tradicij, sprejetih brez poznavanja novih dogodkov v svetu.

Druga generacija družbenih upnikov, po empirikih in izumiteljih, je dala Butcharta, ki je na spodbujen način objavil prvo knjigo ekonomske ortologije, Denar. Z drugim zvezkom, Denar jutrišnjega dne, je bil Butchart manj uspešen; pravzaprav je zbral sedem avtorjev z različnimi mnenji, vsi so vredni pohvale, vendar mu ni uspelo prepričati posameznih avtorjev, da bi brali eseje drug drugega in jih povezali. Knjiga je dragocena predvsem zaradi ponatisa nekaterih Douglasovih spisov in zaradi strani Soddyja, ki je bila že citirana v tem članku.

Med priljubljenimi pisatelji je treba omeniti Irvinga Fisherja in Christopherja Hollisa. Vendar je treba razlikovati; Fisher je novinar (uradno profesor, a v srcu novinar), ki dobro piše.
Štirideset strani njegovega Stamp Scrip-a si zasluži pozornost vsakega resnega človeka, pa tudi profesorjev.
Fisher se v bitko ne vpleta preveč globoko. Morda je optimističen in skuša prepričati velike ameriške oderuhe, naj se zadovoljijo s pol funta mesa, namesto da bi jim prisvojili še zadnji košček in gram.

Christopher Hollis je napisal knjigo velike vrednosti, Dve naciji, in nadaljeval boj za javnost v različnih knjigah, v katerih lahko rečemo, da ima srečen pridih; pravzaprav je med redkimi ekonomisti, ki jim uspe obravnavati monetarno znanost in različne probleme oderuštva na tak način, da se njihove knjige prodajajo in dosežejo tretjo izdajo. Te faze spadajo v ljudsko izobraževanje, ki je nujno v državah, kjer še vedno obstajajo tako imenovane "večinske" vlade.

Wyndham Lewis angleško vlado imenuje lažna antika. Čeprav je predvsem literat, satirik, je pred kratkim prispeval k knjigi visoke sociološke vrednosti, namenjeni izbranemu občinstvu: Preštejte svoje mrtve, živi so (priprave na še eno veliko vojno za nič). Ne navajam je kot ekonomijo, temveč da bi nakazal ritem, s katerim te težave prodirajo v dela živečih pisateljev prvega reda. Štirje najboljši ameriški pesniki danes se ukvarjajo z denarnimi težavami (ne več s starim "rožnatim" Webbitom, Fabijancem, Manchestrom ali Villardovcem), tako kot so se pravzaprav ukvarjali veliki pisatelji, kot so Dante, Shakespeare, Aristotel, Hume, Berkeley, Montesquieu itd. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Drug miselni tok, ki je usmerjen na te ideje, se pojavlja v spisih tistih, ki so poživili temelje severnoameriške republike, torej v spisih Jeffersona, Jacksona, Van Burena. Mojega Jeffersona in/ali Mussolinija, v knjigah W. L. Woodwarda, Nova ameriška zgodovina, v člankih očeta Coughlina in Bucka oziroma natančneje v najboljšem delu Coughlinove knjige, ki se imenuje Denar (str. 211–213).

Težko bi bilo reči, katere angleške in ameriške revije naj bi tujec bral, saj se intelektualno življenje v teh državah kaže v minljivih publikacijah, ki trajajo le dve ali tri leta (ali celo manj) in nato nenadoma prenehajo obstajati ali pa se sprevržejo v nekakšno literarno ali ideološko birokracijo, prevzamejo zaščitniško barvo in se sprostijo v umetnih idejah. Vendar moramo omeniti, da so angleški fašisti pred enim letom začeli izdajati zelo vitalno družbeno-ekonomsko periodiko: The Fascist Quarterly. To je edina angleška revija, v kateri sem lahko prebral spise drugih sodelavcev, med katerimi so general Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, A. K. Chesterton, J. Jenks.

Hugo Fack, ki ima veliko zaslugo, da je v Teksasu na lastne stroške objavil Geselijevo delo Naravni ekonomski red , ko veliki založniki niso menili, da bi bila takšna objava dober posel, svoj mali časopis Izhod obarva z idejami, ki so ostale iz Ekonomije pomanjkanja, kljub objavi Loebove knjige Grafikon obilja (glej Odon Porjevo recenzijo v Rivista del Lavoro, marec 1936).

Med temi sektami liberalne vrste ni svobode govora. Niti publikacije gesellitov niti uradne publikacije douglasizma ne dovoljujejo odprte razprave o ekonomskih idejah. Zdi se, da so hipnotizirani in okoreli kot dekadentni školjke. Prepirajo se med seboj. Douglas meni, da znamke na denarju za ležarino predstavljajo zatiralski davek – neuporaben in trajen, čeprav bolj razumljiv kot »preklic« Douglasovega kredita ali kot njegov popust in druga sredstva za preklic izdanega kredita.

Geseliti so skoraj sadistično besni ob misli, da lahko celotna rasa ima koristi od dela tistih, ki so že mrtvi, in od znanstvenih odkritij. (Vrednost izhaja iz dela, vendar so veliko dela opravili naši predhodniki, ki tukaj niso jedli, da bi uživali njegove sadove.)

Figovo drevo (douglasovski) ne opozarja na napredek nedouglasovcev – k geselitim ali korporativnemu sistemu. New English Weekly je potopljen v angleški primestni temperament in ga zato bolj obarva to bledo življenje kot pa specifična in definirana ideologija. New Democracy (New York) je bila koristna, a je ne obstaja več. Coughlin opravlja delo ljudske izobrazbe s tednikom za širšo javnost, ne za posvečene (Socialna pravičnost). Toda v mesecu juniju leta XV najdem v njegovem časopisu novice, ki bodisi niso objavljene drugje bodisi jim je namenjenih le nekaj vrstic, skrite med stolpci škandalov in kamuflaže. Od urednikov periodičnega tiska splošnega značaja pogosto prejmem povabilo: Ali ne morete pisati o ničemer drugem kot o ekonomiji?

Hrepenim po razvajanju resnega bralca: govoril sem o preveč raznolikih stvareh.

Ta članek je sestavljen iz dveh delov: v prvem sem ekonomiste skoraj prosil, naj razmislijo o nujni potrebi po natančni terminologiji; v drugem sem na kratko navedel nekatera dela, fragmentarna, a iskrena, izbrana izmed številnih razpršenih avtorjev, ki niso, bi pa lahko bila usklajena, če bi se našlo jedro, sestavljeno iz tehnikov, ki bi bili pripravljeni prevzeti leksikografsko odgovornost.

Najbolj odločno pravim, da brez zdrave etike ne more biti razumne, znanstvene ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ekonomija. Upoštevanje zgolj dinamike, ne da bi upoštevali cilj in namen monetarne politike, bi vodilo v kaos. Smer volje je ena od komponent študija v ekonomski znanosti. Badoglio, ki pravi: »Naše zlato je volja in orožje naših vojakov,« je bolj ekonomist kot vsi profesorji v Londonu.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Vzroki za recesijo,
avtor A. Raven Thomson

Jaz V revijah Fascist Quarterly in British Union Quarterly sem že večkrat pisal o prihajajoči depresiji, ki je neizogibno sledila kratkotrajnemu okrevanju, ki so ga spodbudili stari ekonomisti. Pokazal sem, kako je trgovinski cikel razcveta in recesije deloval zadnjih sto let, vse od ustanovitve kapitalizma, in je pokazal redno obdobje povprečno devetih let, ki se je občasno znižalo na sedem ali povečalo na enajst. Naslednje krizno leto bi moralo biti v povprečju leto 1938, z verjetnostjo preložitve na leto 1939 zaradi nenavadne globine depresije. Pravzaprav se je kriza začela leto prej kot običajno, naslednja recesija pa se je začela že leta 1937.

To je presenetilo celo tiste med nami, ki smo bili prepričani, da »blaginja« ne more trajati. Šele v zadnji številki Quarterlyja sem razpravljal o vplivu ponovnega oboroževanja in poceni denarja na prihajajočo krizo in čeprav sem priznal, da so pretirane špekulacije povzročile prezgodnji razcvet, sem menil, da nas bo zagon ponovnega oboroževanja vsaj pripeljal do jeseni 1938, ko sem trdil, da bi vojna za porabo nakopičenega orožja sama po sebi preprečila recesijo. Pravzaprav sem svaril pred nevarnostjo, da bi financerji namerno iskali vojno kot alternativo recesiji.

Pravzaprav sem podcenjeval težo, ki jo ima ameriško gospodarstvo v krčenju sveta finančne demokracije, in odsotnost kakršnega koli obsežnega programa ponovnega oboroževanja v Ameriki.
Iz Amerike, tako kot med zadnjo recesijo, seva nova depresija in vsa spodbuda k dobičkom od ponovnega oboroževanja ne zadostuje, da bi preprečila, da bi se Throgmorton Street odzval na dramatičen padec vrednosti delnic na Wall Streetu.

Čeprav je ta prezgodnji upad, tako kot tisti iz leta 1907, morda manj intenziven in zato manjši udarec za kapitalistično stabilnost kot kasnejši in intenzivnejši nazadovanje, ima eno prednost, da se je zgodil, preden so nas vojni hujskači kljub vsem svojim prizadevanjem lahko pahnili v vojno. Ko se bo depresija stopnjevala, se bo javni interes vrnil od zunanjih zadev k perečim domačim problemom, nevarnost mednarodnih konfliktov pa se bo zmanjšala. Nevarnost vojne kot preventive pred upadom že mine.

PANIKA NA WALL STREET-U

Kljub prizadevanjem našega tiska, da bi to prikril, je bila panika na Wall Streetu to jesen prav tako huda kot jeseni 1929. Odločilni dejavnik je bil upad povpraševanja po jeklu za kapitalska dela, delnice United States Steel in drugih jeklarskih podjetij pa so vodile k padcu vrednosti. V začetku letošnjega leta je bila delnica US Steel kotirana po ceni 129¼ za 100 dolarjev. Tudi po aprilski zlati krizi je bila vrednost precej nad 100. Stalen padec septembra je prinesel ameriške delnice ...
Jeklo na 80. Nato je sledil oktobrski padec, ko so se vrednosti zrušile iz dneva v dan. ZDA so padle
Cena jekla se je dvignila od 70. do 68. Kratek porast in nato panična prodaja na "črni torek" so ceno dvignili na 54. Od takrat je prišlo do nadaljnjega okrevanja, zaradi česar se je cena US Steel vrnila na približno 65, vendar se je cena že novembra zaradi novih poročil o zmanjšani proizvodnji jekla, ki je zdaj manjša od 50 odstotkov zmogljivosti, spet spustila na 50.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Vsega tega ni mogoče odpisati zgolj kot »nemir« na borzi. Za recesijo na Wall Streetu obstajajo temeljni vzroki. Povpraševanje po potrošnem blagu je morda še vedno dobro vzdrževano, vendar povpraševanje po investicijskem blagu hitro upada. Prekomerna proizvodnja, če še ni dejanska, je v vsakem primeru potencialna, industrialci pa nehajo širiti obrate. Posledično so proizvajalci investicijskega blaga, v katerega jeklo zdaj vstopa v vse večjem deležu, že močno prizadeti, padec vrednosti delnic jeklarstva, ki je povzročil dezorganizacijo trga, pa ni zgolj tržni manever, temveč razumno pričakovanje zmanjšanega dobička ob zmanjšani proizvodnji.

LAHKO ROOSEVELT POMAGA?

V jeklarskih mestih, kot je Pittsburgh, brezposelnost že narašča, kar bo seveda vplivalo na povpraševanje po potrošniških dobrinah, kar bo imelo dvojne posledice za naložbe.
Amerika je spet na dobri poti v klasično depresijo, še preden si je od prejšnje ustrezno opomogla. Če bo Roosevelt posredoval, kar se zdi, da zaenkrat še nerad, bo plaval proti toku, tako kot si je Hoover prizadeval v letih 1929 do 1932. Tokrat ne bo lahka naloga, tako kot leta 1933, usmeriti Ameriko na tok splošnega svetovnega okrevanja. Tokrat bo moral mogočni predsednik napeti vso svojo moč.

Denarne manipulacije, javna dela in tako naprej ne bodo zadostovali za reševanje krize, pravzaprav lahko Roosevelt v okviru svojih pristojnosti pomaga le z ogromnimi državnimi nakupi, ki bodo morda tako obsežni, da bodo večino ameriške industrije prepustili vladi.
Ker Roosevelt nima moči, da bi uveljavil fašistično alternativo državnega nadzora nad industrijo, saj so odločitve vrhovnega sodišča njegov New Deal diskreditirale in v veliki meri uničile, bo morda prisiljen h komunistični metodi uvajanja državnega kapitalizma. Kako daleč v tej smeri delajo njegovi judovski svetovalci, bomo še videli. ZDA in ZSSR se lahko še bolj zbližata kot dve veliki materialistični republiki, v katerih je judovski nadzor najpomembnejši.

BRITANSKA REAKCIJA

Naši konservativni politiki nas kljub vsem dokazom o zlomu borze prepričujejo, da ni znakov prihajajoče "recesije" (posebna beseda, skovana za pomiritev javnosti), da Britanijo ne prizadenejo enake gospodarske težave kot Ameriko in da nas bo ponovno oboroževanje prevzelo. Vse to je nesmisel, saj so vse finančne demokracije tesno povezane z mednarodnimi financami, Wall Street pa je in ostaja finančno središče sveta.

Karkoli se bo zgodilo tam, bo imelo posledice tudi drugje, prav tako leta 1937 kot leta 1929. Ali nismo navsezadnje poudarjali "zveze velikih demokracij" s tristranskim sporazumom? Ali se naša vlada sredi aplavza strank "stare tolpe" ne pogaja o tesnejših trgovinskih odnosih z Ameriko? Ta zadnji manever se zdi približno tako uporaben kot plavalec, ki namerno objema utapljajočega se človeka, dober, če je naš cilj reševanje judovsko-ameriških financ, slab, če želimo rešiti Britanijo pred potopom v valovih nove depresije.

Kar zadeva ponovno oborožitev, nas ni rešilo depresije, temveč je nedvomno povzročilo težave, ne le tukaj, ampak tudi v Ameriki. Špekulanti, ki seveda uživajo polno svobodo demokracije, so v ponovnem oboroževanju in možnosti vojne videli nešteto priložnosti za dobiček in so z izkoriščanjem izjemno poceni denarja začeli kupovati zaloge vseh vrst, za katere so menili, da jih narodi, ki se oborožujejo, potrebujejo ali pa bi jih v času vojne lahko primanjkovalo.

Posledično so se cene vseh surovin, zlasti kovin, v osemnajstih mesecih zvišale za zneske, ki so v nekaterih primerih dosegli 100 odstotkov: špekulativni razcvet, kakršnega v zgodovini ni bilo v zgodovini. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

obdobje miru, preseženo pravzaprav le v najhujših obdobjih zadnje vojne.

Na našo srečo so se špekulanti pretiravali. Vojna, ki so jo pričakovali, je bila kljub prizadevanjem levičarskih vojnih hujskačev omejena na Španijo in Kitajsko, in tako kot vsi, ki poskušajo prisvojiti izdelke, so se kmalu znašli v zadregi zaradi obnovljene proizvodnje, saj so jih pritegnile donosnejše ravni cen. Pravzaprav so popolnoma podcenili ogromno proizvodno zmogljivost sodobne industrije in jih je odnesla poplava blaga, ki so ga proizvedle višje cene. Za prekomerno proizvodnjo glede na sedanjo porabo je zdaj potrebnih zelo malo spodbud. Ogromna spodbuda zaradi neprimerljive rasti cen je popolnoma preplavila ne le same špekulante, temveč tudi legitimno trgovino, ki se kljub ponovnemu oboroževanju ne more spopasti s prenasičenostjo. Pravzaprav se že pojavljajo obnovljene zahteve po zmanjšanju proizvodnih kvot, še preden se depresija v celoti začne. Kako se bodo takšna zmanjšanja odzvala na brezposelnost in posledično pomanjkanje kupne moči, prepuščamo bralcem, da si sami predstavljajo.

Brezposelnih je že 80.000 več kot avgusta.

TEHNIČNI VZROK

Pod vsemi temi zunanjimi simptomi, z njihovim odzivom na ponovno oboroževanje in vojno strah, se skriva en temeljni vzrok, ki je kronična razlika med sodobno industrijsko proizvodnjo in splošno ljudsko potrošnjo. Dokler obstaja ta absurdna razlika, je naš gospodarski sistem očitno podvržen inherentni nestabilnosti, ki ga vključuje v ponavljajoče se razcvet in padce finančnega kapitalizma. Dejansko, ko znanost vedno bolj povečuje moč proizvodnje in je sindikalizem nemočen pri nadaljnjem zvišanju plač delavcev proti naraščajočemu odporu finančnih združenj, se razlika vedno bolj povečuje in, kot je poudaril Mosley, so razcvet in padci vse daljši, ko kapitalizem upada.

Temeljni vzrok za to, kot za vsako depresijo, je pomanjkanje kupne moči v rokah množic ljudi, kriza pa je tokrat nenavadno zgodaj posledica neprimerljivega dviga cen, ki ni le spodbudil presežka proizvodnje, temveč je še dodatno zmanjšal kupno moč ljudi, katerih plače niso sledile naraščajočim življenjskim stroškom. Nastali padec je mogoče trajno odpraviti le, ne z gospodarstvom in zniževanjem plač, kot verjame "stara tolpa", temveč z javnimi deli in konstruktivnim zvišanjem plač, dokler država in ljudje skupaj ne porabijo proizvodnje sodobne industrije. Res je, da država trenutno s ponovnim oboroževanjem porablja proizvodnjo z nenavadno hitrostjo, vendar tudi to nikakor ne odtehta pomanjkanja kupne moči večine ljudi, ki so zaradi nedavnega zvišanja cen surovin osiromašeni.

PRAVNA ZDRAVILA

Rešitve, ki se običajno iščejo, so denarna reforma in ekonomsko načrtovanje. Prva je izgubila svoj najmočnejši argument, saj je bil denar leta 1937 tako poceni kot drag leta 1929, pa je recesija še vedno tako huda kot prej. Denarne težave so očitno drugotnega pomena glede na primarni problem ekonomske neprilagojenosti potrošnje proizvodnji in nobena oblika denarne teorije ni dobra, če ne pojasni, kako denar pride do potrošnika. Socialni kredit ima v tej smeri svoj interes in si zasluži obravnavo, vendar morajo podporniki socialnega kredita prepoznati potrebo po skrajni avtoriteti za strmoglavljenje sedanje finančne diktature. V zvezi s tem so ukrepi, ki jih je vlada socialnega kredita v Alberti sprejela za nadzor nad bankami in celo tiskom, zelo pomembni. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Gospodarsko načrtovanje je očitno potrebno, a spet je potrebna avtoriteta in postavlja se vprašanje, kako naj ta avtoriteta pridobi svoj naziv. Po mnenju finančnikov, ki tako kot Israel Moses Sieff podpirajo PEP, industrijski in distribucijski kombinat, naj bi avtoriteta za načrtovanje prišla s kapitalističnim nakupom in združevanjem. Pravzaprav načrtovanje z nakupom . Po mnenju socialistov, ki podpirajo nacionalizacijo proizvodnih sredstev, distribucije in menjave, naj bi avtoriteta za načrtovanje prišla z državno zaplembo v okviru državne uprave. V tem primeru načrtovanje z zaplembo .

Britanska unija se zavzema za manj materialističen način pridobivanja oblasti za načrtovanje, ne s skupnim kapitalističnim nakupom ali državnokapitalistično zaplembo zasebne lastnine, ki sta si zelo podobni, temveč s pooblastilom ljudstva, da vsili gospodarski načrt tako zasebnim kot javnim podjetjem. Načrtovanje s soglasjem. Načine, s katerimi se državna oblast in zasebno lastništvo združita v večinoma samoupravni gospodarski sistem, je mogoče preučiti v številnih že objavljenih knjigah o korporativni državi. Vendar pa je treba razumeti, da korporativna država obstaja zato, da razdeli industrijske izdelke ljudem, finance pa so v celoti podrejene temu glavnemu cilju. Še posebej so prepovedane vse špekulacije in prekomerni donosi kapitala, da se prepreči nestabilnost in omogoči, da pravičen delež izdelka preide na proizvajalca.

IZOLACIJA PRED NADALJNJIMI PADMI

Korporativna država ne sme le uravnotežiti proizvodnje kapitala in potrošnih dobrin, s čimer bi končala nestabilnost špekulativnih naložb in ljudem omogočila, da porabljajo izdelke sodobne znanosti; mora tudi zaščititi narod pred zunanjo konkurenco poceni tuje delovne sile, kakršna trenutno prihaja iz Japonske. V ta namen je treba uvesti politiko izoliranega imperija, ki bo cesarske trge rezervirala za domačo in cesarsko industrijo, dominioni in kolonijam pa ponudila popolnoma zaščiten delež povpraševanja po surovinah na domačem trgu.

Le na ta način je mogoče izvesti celovit načrt za naše gospodarske zadeve in le tako lahko svojim ljudem zagotovimo, da se ne bo ponovil grozljiv upad, ki jim zdaj grozi. Nikoli več panika na Wall Streetu ne sme pahniti britanske industrije v depresijo. Zaščitimo se, tako kot je to storila Nemčija, pred norimi nihanji kapitalističnega sveta in načrtujmo svoje zadeve s popolnim zavedanjem, da noben neznan dejavnik zunaj našega nadzora ne more nenadoma uničiti vsega, kar smo storili. Politika britanske unije o korporativni državi znotraj izoliranega imperija sama po sebi ponuja varnost pred razcvetom in upadom ter porazdelitev sadov sodobnega znanstvenega izuma med britansko ljudstvo.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Revolucija, ki jo je izdal Ezra Pound

Izdana revolucija je v bistvu »naša« ameriška revolucija leta 1776, ne v njenih lokalnih in posebnih fazah, zagotovo pa ne kot povsem nepotreben razkol angleške RASE.

Ne glede na to, kaj dobrega je iz te razdelitve prišlo ali ne, je bila razdelitev popolnoma nepotrebna in večinoma neprostovoljna. Zagotovo ni koristila Veliki Britaniji. Morda je bila to prva velika rana, ki so jo vaši državi zadali zastavljalničarji, ki jih je spustil Cromwell.

Devetnajsto stoletje je bilo vse, kar so mu imenovali La Tour du Pin, vse, kar so Maurras in francoski rojalistični klovni poskušali pozabiti, da ga je imenovala La Tour du Pin. Bilo je stoletje oderuštva. Bilo je stoletje razkroja. Bilo je stoletje nižje od katerega koli drugega, ki si ga lahko zamislim, kot doba IZDAJE izrazov, doba, ki je zmedla in oskrunila pomene besed.

IZDANA REVOLUCIJA ni revolucija, izdana v enem ali dveh letih zaradi enega ali dveh napačnih korakov Jožeta Stalina ali katere koli druge vlade.

Izdana revolucija je bila revolucija, ki se je rodila iz leopoldinskih reform v Toskani in je bila precej očitna v Jeffersonovem procesu, ki je dosegel vrhunec z zmagama – vse preveč minljivima – Andyja Jacksona in Martina van Burena.

Pred njimi so se leopoldinske reforme razvile v koncept avtarhije in v prepričanje, da narodovo ŽITO obstaja predvsem zato, da bi narod (v osebi vsakega in vseh svojih državljanov) JEDL.

To revolucijo so precej očitno izdale generacije Dana Websterja, Biddlesa, Morgansa, Barucha, kamuflažerja vseh odtenkov, Trockijev, Wallacejev, Perkinsov, dveh jat Rooseveltovih svetovalcev, organizmov kot Morgenthau, od zibelke prežetih z oderuškimi predsodki, škrtih arjo-židov.

Pri tem izrazu vztrajam. Semitski strup je v semitu, ki ga blaži semitska nestabilnost, Semitovo nihanje od enega ekscesa do drugega.

Zaradi te nestabilnosti je nevaren za statične in ohromele rase. Toda v vsej Rooseveltovi gnusni, nevarni in subverzivni spremljevalki je bil prav Jud, M. Ezekiel, tisti, ki se je s svojimi 2500 dolarji na leto prvi prikradel do ekonomije IZOBILJA.

Ta knjiga je neprijetna, je tako izmikajoča, kot je le mogoče v katerem koli semitskem spisu, izogiba se problemu resničnega denarja. Je židovski kompromis, ima vso Simonovo željo po gladkem dogovoru in splošnem miru, VENDAR je boljša od Wallacea in Perkinsa. In vsak razumen objektivni antisemit bo priznal tudi, da dejstva, s katerimi Mordecai Ezekiel poskuša doseči kompromis, izhajajo iz poročila odbora, ki ga vodi športni Žid Loeb (sramežljivka g. Hemingwaya).

Če menite, da bi morala biti celotna rasa kaznovana za greh nekaterih njenih članov, priznavam, da izgon dveh milijonov Judov v New Yorku ne bi bil pretirana kazen za škodo, ki jo je judovsko financiranje povzročilo angleški rasi v Ameriki.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Karkoli je tovariš Wyndham Lewis morda rekel o tem, da Judje precej dobro vodijo Anglijo, Judje Ameriki NE vodijo zadovoljivo, vendar judovski financer ni naše najhujše zlo.

Naše najhujše zlo je aryo-kike, ki se zna lotiti umazane poti in se je držati brez odstopanja ali kančka zaostanka, brez judovskih trenutkov usmiljenja, navdušenja ali potrebe po razkošnem razkazovanju.

Rasa je lahko odgovorna za svoje najslabše posameznike. Judovska rasa že stoletja ni prevzela odgovornosti za uveljavljanje lastnega zakona. V evangelijski zgodbi, pa naj jo jemljemo kot dejstvo ali kot ilustrativno fikcijo, je bila Jezusova usmrtitev dosežena s prelaganjem odgovornosti. Izvrševanje zakona je bilo v rokah Rimljanov. Če bo človek antisemit, naj bo objektivno antisemit. Naj zbere čim več dejstev in naj jih ne spregleda.

Žid si je sam nakopal antisemitizem s POMANJKANJEM ORGANIZACIJE, z zavrnitvijo
prevzeti odgovornost.

Če želi Jud živeti v sosedskem svetu med RAZSVETLJENIMI ljudstvi, se mora podvreči disciplini manj prijetnih kršiteljev judovskega zakona. Kolikor vem, tega že 2000 let ni hotel storiti. Nobena druga rasa ne zahteva, da bi se država zanjo podjarmila ali osvojila, vsaj ne na Zahodu. Če si to brahmani zaslužijo, si zaslužijo ime "umazani črnci", in morda si to zaslužijo tudi nekateri kitajski epigoni, nekonfucijanci.

Rooseveltova vlada ima dve bolezni. Newyorško oderuštvo, ki je povezano z vsem oderuštvom v Londonu in od tam naprej z Baslom in pariško kanalizacijo.

Vendar pa ima tudi arijo-kikejsko zlobnost in skopušnost Perkinsov. To je zlobnost "okroglogla vca" in ima okroglogla včevo vztrajnost, lažno moralo skopušnosti, ki se verjetno rodi iz zavisti, a vsekakor je vredna obsodbe.

»Ducina ekonomistov«, ki jih je NY Tribune novembra 1937 navedel kot svetovalce Rooseveltu, naj konča recesijo, si ne zasluži nobenega človeškega usmiljenja za nasvete, ki so jih dali, pa naj bodo ti dani iz surove nevednosti ali čiste zlobe.

»Okrepiti javno zaupanje« itd. Ti možje so imeli priložnost, da se lotijo problema enačenja javne kupne moči z razpoložljivimi potrebnimi dobrinami, a je niso izkoristili, in so prav tako malo vredni sočutja kot Neimeyer, Baruch ali kateri koli zet oderuštva v korporaciji.

Poglej to in ono!

Če se obrnemo na organizirano državo, imamo davek na DRUŠTVENI kapital.

Ta izjemna poteza ni povzročila skoraj nobenega razburjenja v ohranjenem tisku v psevdodemokratičnih državah. Smrkajoči rdeči je niso pozdravili kot zmagoslavje idej. Časopisi, ki so se ukvarjali s posojilnim kapitalom, so jo predstavili, kot da bi šlo za davek na zasebno lastnino.

NOBEN od velikih dnevnih časopisov ni razlikoval med lastnino (zemljišče, hiše, pohištvo) in zahtevkom zoper »obresti plus lastnino« ali zoper obresti »in do popolne posesti, če obresti niso plačane takoj«. Seveda tega niso storili, so zapuščina, mrtva in gnila roka iz groba, iz običajnega jarka 19. stoletja.

To stoletje je izdalo besede. Oskrunilo je vsako svetlo idejo stoletja pred njim. Voltaire, deist, je bil označen za ateista.

SVOBODA, ki je pomenila pravico do dejanja, ki NE škoduje drugim, je bila predstavljena kot
pravica do krvavitve
drugih. ******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

ENAKOPRAVNOST je v Jeffersonovih ustih pomenila, da imajo moški pred zakonom enake pravice; da se noben človek ne rodi z nepremostljivo omejitvijo. Imela je pridih Burnsovega »človek je človek za to«, vendar v Jeffersonovem času ni pomenila niti splošne volilne pravice. Volilna pravica je lahko bila nagrada za zasluge.
Ni bilo tako strogo opredeljeno kot članstvo v stranki, vendar ni bilo vrženo na prašiče nevede.
Preden so lahko to razumskost omadeževali in oskrunili, je morala horda oderuhov izdati sama komunikacijska sredstva. Jezik je bilo treba torpedirati. Vsako besedo, ki je bila oplemenitena, je bilo treba izprazniti, da bi prikrila prikrite gangsterje bančnega 'Leihkapitala'.

SVOBODA je nemogoča brez reda, red pa izhaja iz organizacije.

Kmetijska država, kakršna je bila večinoma Jeffersonova, ni takoj potrebovala cehovske organizacije, kot so jo potrebovala in razvila srednjeveška mesta. Noben sistem ni nepremagljiv in odporen na čas. Razvijte popoln družbeni mehanizem in ga zaženite, pa bodo sinovi pekla začeli klesati; pijavke bodo začele sesati kri in škodljivci bodo okužili neposkrbljene kote.

V kolikšni meri je obdržani tisk zmedel anglosaškega bralca v Angliji in ZDA, je očitno iz pisma, ki je prispelo včeraj in je zdaj na moji mizi, od človeka, ki nikakor ni imbecil. Citiram ga, da pokažem, kaj je lahko:

Christopher Hollis v svoji najnovejši knjigi pravi, da je Mussolini Italiji dal spodoben denarni sistem, tako da je zasebnim bankirjem odvzel moč, da s pomočjo nalivnega peresa poljubno ustvarjajo denar ali kredite. Namiguje, da vlada tam nadzoruje in povzroča izdajo denarja.
Ker nerad verjamem le njegovim besedam pri tako revolucionarni reformi nacionalnega gospodarstva, proti kateri se morajo bankirji boriti z vsemi močmi, vas sprašujem, ali je temu tako. Če je tako, bi morala biti Italija kraj, kamor se je treba odpraviti.

To je datiran november 1937, torej dve leti po italijanski bančni reformi. Dejstva so tu, toda mladenič je bil tako pod vplivom tiska Leihkapitala, da jim preprosto ne more verjeti brez osebnega nasveta prijatelja.

Gospod, ki smo ga pravkar videli v spodnji kavarni, ravnokar prišel iz Anglije, ni vedel, da se davek nanaša na kapital DRUŠTVENEGA KUPCA, ne na zasebni kapital. Mislil je, da ve, kaj se je zgodilo. Prebral je kratko nenaglašeno obvestilo v svojem londonskem časopisu.

Ruska revolucija je bila KONEC cikla. Nadaljevala je izdajo besed v 19. stoletju, uporabljala je prevarantske izraze, kot je »diktatura proletariata«, da bi označila diktaturo peščice ljudi itd. Boljševci niti zdaj ne želijo definirati besed. Nočejo revolucije. Vsaj nihče, ki sem ga srečal v tisku ali v dneh, ko so zahtevali odgovore, je ne želi. Ne bodo se lotili boja za jasne izraze, za jasno opredelitev pomenov, tako da ne glede na to, kako zelo so komu morda nekatere stvari, ki so jih želeli uničiti, morda niso bile všeč, preprosto ne more več stati pri miru, zasidran z njimi.

Trenutno ne moremo, oziroma vsaj jaz ne morem, dobiti nobenih jasnih informacij iz Rusije o tem, kaj Stalin misli v denarnem smislu. Nihče niti ne trdi, da on, Stalin, to ve. Vsaj jaz nisem videl nobene takšne trditve, njegov nasprotnik, gospod Bronstein, pa ni nič bolj jasen. Od tod rožnata inteligenca.

NE ukvarjajo se z definiranjem besed. NE zbirajo informacij. Ne poskušajo poročati o dejanskih dogodkih na tem polotoku, kot so Rossonijeva dejanja in jasne
izjave.

»V zalogi žita je tudi politični razlog: kruh bi moral biti zagotovljen vsakemu Italijanu, brez absurdnih skokov cen, brez nemoralnih špekulacij.« Rossoni priznava, da

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

To ni novo gospodarstvo, oziroma njegove besede so "ne dosežemo novega gospodarstva". Vendar pa smo zagotovo prešli iz sistema "korenček pred nosom" ("iskanje" sreče).

V nekem smislu je to bolj ali manj vrnitev k sistemu devetih polj, ki ga je občudoval Mencius. Po negativni strani pa denarja NEPOSREDNO ne enači z maso potrošnih dobrin. Po drugi strani pa je učinkovit, saj vsak pošten nadzor nad cenami za javnost in javno dobro vpliva na kupno moč obstoječega denarja. Pred dvema letoma mi je Italijan, znan kot Rossoni ali morda še bolj znan, vendar ne v kabinetu, napisal:

"Dve bolezni sodobne družbe sta legalizacija oderuštva prek bank in ..."
legalizacija tatvine v zakonih o družbah z omejeno odgovornostjo."

Bilo je zasebno pismo in nikoli nisem povsem vedel, ali ga lahko citiram. Zdaj se počutim povsem svobodnega, da to storim, saj takšna ideja ni več nepremišljena. Ne glede na to, ali je bilo pismo prvotno zasebno mnenje ali namig na to, kaj bo ob primernem času postalo javno, je temeljna ideja v Italiji postala aktualna.

Fašistični potek lahko merite po stopnjah:

1. V Consegni, anno XII: »disciplinirati ekonomske sile in jih enačiti z potrebe naroda."
2. Milanski govor naslednjo jesen: »proizvodnja rešena, ekonomisti so bili prisiljeni naprej« država bi morala rešiti problem distribucije."
3. Avtarhija. Doktrina CH Douglasa. Analogija z Jeffersonovo politiko. Temelji zdrave ekonomije so že tisočletja enaki. »Narod zagotovo NE more pravilno in pošteno izplačevati dividend, dokler nima kaj deliti.«

Različne možne metode porazdelitve kupne moči bi zahtevale celoten problem
ta revija, da jih opiše.

Da bi ohranili pravo mero hvale, morajo protidemokrati priznati, da ameriška ustava daje ameriški vladi polno pravico do centralizacije lastne valute. Napihovanje balonov o ustavnosti ni nič drugega kot Rooseveltovsko slinjenje in baruhovska neumnost. Ameriški kongres, če bi bil pošten in če bi predpostavili, da bi med stotinami opic vseboval nekaj ducatov mož, bi LAHKO jutri določil kupno moč dolarja na en bušel ali kolikor več pšenice, na šest funtov najboljšega govejega zrezka, na dva jarda sarža ali štiri funte volne določene kakovosti ali karkoli že bi bilo ugotovljeno takoj po ustreznem pregledu nacionalnih virov.

Nihče razen lažnivca ali človeka, ki se bori za osebno politično korist, ne more tega poskušati prikriti.
V ZDA te reforme NI pomanjkljivost vladnega verbalnega instrumenta, temveč koreninska gniloba volje ali čista zverinska nevednost.

Če je takšna reforma fašizem, mora biti Jacksonovski fašizem. Vsaka država potrebuje neko obliko reda. Špansko-ameriška vojna, ko smo bili otroci (otroci mojega časa) na urjenju, je uvedla žargon o odprtem redu. Morda zadnji otoki in ameriška celina zahtevajo ODPRT red, ki ni prilagojen Evropi kot celini. Kakor koli že, poskusimo videti, kaj je in kaj je bilo, in poskusimo te realnosti ločiti od tega, kar nam govorita gospoda Bunkum in Wunkum ter kar nam govorita v svojih časopisih.

Disciplina vojakov v odprti formaciji se razlikuje od discipline vojakov pod Braddockom, ki so se poskušali boriti proti Indijancem pred letom 1776. Opravičujem se za vojaške primerjave, če gre za manire.
******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

da bi to storil. Vendar bi rad nekako poudaril svojo poanto. Rad bi vzpostavil resnično razmejitev med besedami "svoboda", "red", "odgovornost" in "nestanovitnost".

Mussolinijeva nedavna izjava, da je »kapital v službi države«, je odgovor na stavek Adama Smitha: »Ljudje istega poklica se nikoli ne srečajo brez zarote proti širši javnosti.«

Prekleta stvar pri obdržanem tisku in najetih psevdoekonomistih je, da nikoli ne osvetlijo resnične veličine pisateljev, ki jih trdijo, da občudujejo, in katerim pripisujejo svoje škodljive teorije. Ta Smithov stavek je bil resničen.

Devetnajsto stoletje se s tem ni nikoli soočilo. Potrebovalo je sto let in kovačevega sina iz Romanje, da je našlo odgovor in ravnovesje. Od tod različne korporacije oziroma visoke centralne cehovske organizacije, vključno s korporacijo »Pregled in kredit«. Kredit je bil razglašen za življenjsko kri.

Preostanek tega članka je namenjen odgovorom na različne izjave iskrenih piscev.
Nekdo mora poskušati povezati trenutne misli, poskušati odpraviti določene nesporazume, četudi ne pripadajo vsi istemu delu teme.

Kot opomba v odgovoru na pismo, v katerem se sprašuje o tem, ali Italija ustvarja svoj denar. Italija ustvarja svoj denar, vendar je kredit naravni človeški produkt. Dokler en človek zaupa drugemu, nobena država ne more POPOLNOMA preprečiti, da bi majhne zaplate individualnega kredita pognale kot trava, po naravi dobrodelna in bratska.

Italija NIMA državoljubja. Izraz "čaščenje države" je bil skovan iz nevednosti in za propagandne namene.

Lahko ga dobite naravnost iz izvira. Država v Italiji ni tukaj zato, da bi zatirala individualno pobudo, temveč da bi preprečevala zlorabe in našla pravično rešitev, kadar nasprotujoči si interesi nimajo dovolj pameti, da bi našli lastno rešitev.

V odgovoru ducatu dopisnikov in na zaključke dveh ducatov pogovorov, DA, v italijanski korporativni državi trenutno obstajajo pomanjkljivosti IN te so posledica vraževerja, ostankov, umazanih navad nekdanjih monopolistov. V Italiji, tako kot v vseh državah, so človeške svinje in lenobni umi, ki še vedno živijo v starem blatu in poskušajo sabotirati, poskušajo ogoljufati svoje sosede ter preprečujejo preprostim in naivnim ljudem, da bi dosegli maksimalen rezultat zase in za čim večji del javnosti, kolikor bi lahko s svojimi dejavnostmi dosegli.

Vendar trdno verjamem, da bodo te pomanjkljivosti odpravljene v ustreznem vrstnem redu. Še nikoli nisem opazil nobene težnje, ki bi odvrnila kogar koli, ki se sam loti boja proti tem vedno manjšim oviram ali "mlinom na veter".

»Rimska donacija je mera,« s čimer mislim, da je rimski genij za 2000 in
več let je bil genij za mero.

Moč države ima svoje omejitve (ne glede na teorijo, na kateri temelji), nekaterih stvari država NE more storiti. Nezmerni ruski eksperiment zdaj zelo dobro ponazarja, kaj se zgodi, ko država poskuša preveč naložiti svoj Plimsoll.

Država 19. stoletja se je poskušala izogniti balastu. Mussolinijeva Italija je morda prva država, ki se je resno vprašala, koliko svobode je mogoče pustiti v zasebnih rokah, ne da bi bila to seme propada.
Mislim, da nobena druga država ni nikoli resno preučila tega vprašanja.

Jeffersonovi privrženci so napadali zlo privilegijev in gnilobo centraliziranih finančnih sistemov.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

tiranija. Vedeli so, da v svojem času ne bodo mogli priti predaleč v nasprotno.

Če ne bi verjel, da fašizem v Italiji pomeni najpolni razvoj in maksimalno polje individualne svobode, združljivo z zdravim družbenim redom, bi bil prav tako antifašist kot fantje z rožnatim čajem in francoski psevdoliterati, ki še ne vedo, da se je v Italiji nekaj začelo. Dovoljeno je verjeti v svobodo skozi red. Veliko bolj verjetno jo boš dosegel s spodobnimi prometnimi predpisi kot pa s plahoglavostjo ali dezinvolturo, kot pri junaku, ki mu je uspelo ustreliti lastno kamelo med napadom na kamele.

Pomanjkanje prenosa ekonomskih in političnih novic oziroma novic o stanju ekonomske misli me zdaj skrbi prav tako, kot me je pred 25 leti skrbelo pomanjkanje pravih novic o knjigah. Takrat ni bilo kraja, kjer bi lahko priročno vedeli, kaj se piše v tujini. Resen antifašist bi danes želel vedeti, s čim se sooča in ali njegova sovraštva ustrezajo obstoječi in objektivni realnosti.

»V oktobrski številki Civilta Fascista obstaja,« pravi Karl Winter, »antifašizem v demokratičnem svetu, ki je zgolj stališče in slaba vera; obstaja pa tudi antifašizem, ki je neveden in v dobri veri.«

Priporočam Winterjev članek in to, kar ima povedati o levici kot konstruktivnem elementu v totalitarnih državah. Beniamino de Ritis prav tako prispeva k tej številki »CF« s člankom o izginotju sovražnosti med (severom) in (jugom) v ZDA, člankom, ki bi lahko napeljal na razmišljanje o možnostih nove in ozdravljene Evrope.

Večkrat sem že rekel, da mora vsak, ki želi inteligentno ljubiti ali sovražiti novo Italijo, prebrati vsaj nekaj italijanskih mesečnih revij, kot so Rossonijeve La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista ali Rassegna Monet aria, ki jo urejajo prof. Spinedi, senator Bevione in Furio Lenzi.

Nenazadnje je v občudovalnem članku Montaguea Fordhama v decembrski reviji BUQ en izraz, ki bi ga rad videl jasneje opredeljenega. Ko »dvomi o vrednosti posebnih denarnih izdaj za potrošnike kot takih«, nisem povsem prepričan, kaj misli. Mar ne bi nekateri bralci morda mislili, da so takšna vprašanja del Douglasove bistvene teze? Niso.

Že samo vprašanje enačenja celotne kupne moči z razpoložljivim iskanim blagom bi lahko neskladje, če obstaja, teoretično nadomestil kdorkoli na neposrednem trgu, ki bi lahko ustvaril in porabil nov denar (ali kredit).

Mnogi nasprotniki Douglasa so ugotovili, da razdeljevanje najbolj potrebnim pomeni najhitrejšo porabo. Britanska (prekleta) socialna pomoč je zagotovo namenjena ljudem, ki se NE ukvarjajo s proizvodnjo, torej neproizvajalcem za določen čas. »Za določen čas« je precej šibka teorija v primerih moških, ki so osem let brez dela.

Toda Douglasova dividenda se, kot se mi zdi, da se spomnim, da nam je župan povedal, izplačuje delničarjem kot takim v državi. Izplačuje se za delo (večinoma izumiteljsko, pa tudi za gradbena dela), ki so ga opravili naši predniki, torej delavci, ki niso več prisotni, da bi jedli hrano in uporabljali hiše.

Ne vem, ali gospod Fordham meni, da je otroški dodatek v Italiji namenjen bodočim proizvajalcem ali neproizvajalcem pro tem; zagotovo je namenjen neposrednim potrošnikom in pro tem neproizvajalcem.

Obstajajo vsaj naslednje alternative, ki imajo naslednje pogoje.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Izdaja kreditov – če se ne izvede kot neposredna izdaja neobrestovanih »izmerjenih terjatev«, tj. državnih obveznic (kot jih je vsaj do leta 1816 razumel Jefferson in vsi poučeni ekonomisti od takrat), se izda z izposojo in plačevanjem obresti, in rad bi vedel, kdo bi po mnenju g. F. moral prejeti takšne obresti, četudi so tako nizke, kot naj bi jih g. Roosevelt plačal podpornikom starih idej.

Izdaje izposojenih kreditov se evidentirajo kot dolg.

Vprašanja neizposojenih kreditov so denarna vprašanja.

G. Fordham pravi »posebna denarna vprašanja« in nočem tega nepravično razlagati
kar pomeni »izdaje posebnih vrst« denarja.

Vendar želim pojasniti, da je izdaja moneta d'Avigliano ali gesellite scrip s svojo provizijo za ležarino izdaja odmerjenih terjatev, ki v 100 mesecih izginejo in ne pustijo dolga.

Douglas mesečne znamke imenuje davek, vendar ponovno poudarjam, da država s tem, ko zagotavlja mero menjave, ki je hkrati zamenljiva terjatev, opravlja storitev in da se mesečna znamka lahko šteje za nadomestilo za tako storitev. V vsakem primeru odpravlja potrebo po drugih davkih do zneska, ki je letno enak 12 odstotkom denarnega toka v obtoku.

Lažje je razumljiv kot katera koli Douglasova shema odpovedi. Njegova pedagoška vrednost je ogromna. Mislim, da imajo celo precej preprosti ljudje, ki so uporabljali tak denar, veliko jasnejšo predstavo o tem, kaj denar JE, kot pa splošna skupina študentov "ekonomije" na Cambridgeu.

Obstajajo številne alternativne sheme za stroške ležarine na neizkoriščeni kupni moči, vendar nobena od njih ni tako splošno poučna. Milhaudov načrt bi na primer izobrazil le nekaj izvoznikov in uvoznikov ter nekaj njihovih uradnikov.

Seveda, če izdate kredit ali denar ali celo posebne vrste denarja, ki presega razpoložljivo ŽELENO blago, imate inflacijo, torej bolezen, ki izniči namen izdaje, RAZEN če imate vladno določanje cen, kot to zahtevata Douglas in OPERATIVE v Italiji danes.

Devalvacija je goljufanje in poleg tega drastično zmanjšanje kupne moči na splošno. Človek, ki izbere čas devalvacije, lahko vedno prelisiči nekoga drugega.
Četudi so njegovi nameni dobri, skuša in skoraj vsiljuje špekulacije prevarantom in ljudem v stiski, ki se borijo za življenje v valu trgovstva in pekla merkantilistično-oderuškega okolja.

Lastniki zlata, ki so daleč bolj pametni, prebrisani in krvosesni kot širša javnost, so, povsem naravno in (če ne bi bili taki bedaki) poučno, ustanovili stabilizacijske sklade, da bi poskrbeli za SVOJE interese.

SUŽENJ je tisti, ki čaka, da ga nekdo osvobodi.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Marksizem, doktrina propadanja, avtor Francis McEvoy

MARKSIZEM je doktrina univerzalnega uničenja, ki jo je predlagal nemški Jud Karl Marx in je v Rusiji našla politični izraz pod oznako »komunizem«.
Ta slednja prevara, oropana psevdoznanstvenega žargona o dialektičnem materializmu in neumnosti za prevarante – diktatura proletariata, bratstvo ljudi in ostalo – se razkriva kot nič drugega kot režim despotskega državnega kapitalizma, ki se vzdržuje z atentati in terorjem. V njegovem sistemu kolektivizacije je kolektivni vampirizem prevladujoči dejavnik.

Ni treba posebej poudarjati, da utopičnega egalitarizema raznarodovanega intelektualca ni nikoli nikjer obstajal, vendar to ni politični tako imenovani komunizem, ki bi tej državi grozil z neposredno nevarnostjo. To bi bil končni izbruh, toda preden se orientalski komisarji lahko uveljavijo, je treba umove potencialnih žrtev pripraviti na dogodek, torej jih pervertirati in zastrupiti do potrebne stopnje dovzetnosti. V tem je naloga kulturnega marksizma, predhodne boljševizacije uma, ki jo omogoča neselektivna toleranca-psihoza liberalizma, ki je lastna socialni demokraciji in vodi v njen končni neizogibni propad.

Tako ima marksizem v Rusiji zaenkrat politično prevlado in s tem nadzoruje vsa področja delovanja, medtem ko je tukaj in v drugih demokracijah njegov koruptivni vpliv zaenkrat še vedno očiten predvsem v družbenem in kulturnem življenju. To je veliko bolj zahrbtno in v osnovi uničujoče kot katera koli zgolj doktrinarna politična dejavnost, saj je veroizpoved subverzivnega materializma, subtilno vpeljana v življenje ljudstva, uničevalec vse duhovnosti, moralnih vrednot in nacionalne kulture. Je, če citiramo Mommsenove besede, »aktivna fermentacija kozmopolitizma in nacionalnega razkroja«. Mnogi ljudje, tako nasprotniki kot prevaranti političnega komunizma, pa tudi veliki elementi površinskih množic, nevede zaplujejo v Saragoško morje kulturnega boljševizma na številnih nezdravih tokovih, ki okužujejo sodobno življenje.

Številne so rože zla, ki vabijo iskalce čutov in hedoniste
sodobna mesta, z mavričnim leskom njihovega gnitja!

Primerjajte tisto, kar danes imenujemo umetnost, z osupljivimi dosežki elizabetinske dobe ali z dosežki drugih, manj pomembnih obdobij, vse do začetka tega stoletja. Z nastopom industrijske revolucije in s tem uničenjem kmečkega prebivalstva se je močno začelo otupevanje ljudskega uma . Ker je postal amorfen, se ni več sposoben odzvati na duhovno okužbo. Kljub vsemu pa je 19. stoletje v svojem zatonu še vedno lahko pokazalo nekaj velikih pisateljev in pesnikov, dobrih slikarjev in sposobnih skladateljev.

Kaj je danes intelektualna hrana ljudi, ambrozija naše blagoslovljene demokracije?
Nadrealistično slikarstvo in kiparstvo, orgija morbidnih in popačenih domišljij, ki najde svoj kakofonični dvojnik v petju in vročem ritmu – glasba iz džungle, omadeževana z nevrozo nočnega kluba. Filmi, nabiti z vznemirjenjem, kozmopolitizmom in propagando. Knjige in revije, bodisi senzacionalne bodisi spolne, ali oboje. Časopisi, polni laži, trivialnosti in fotografij, ki so bolj namenjene pritegnitvi pozornosti na ženska telesa kot na njihove obraze. Nenavadno je, da si toliko »lepih in glamuroznih gospodičnih te in te« zaviha krila do ...

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

biti fotografiran.

V ekonomski sferi liberalizem, ki je filozofski leitmotiv vseh demokratičnih strank, neovirano spodbuja plenilske nagone ter prevlado ali iztrebljenje šibkejših in manj prebrisanih s strani močnih. Apokrifni humanisti, ki ogorčeno obsojajo vsako zatekanje k fizični sili, pozivajo k neomejevanju izvajanja množične denarne moči ali ekonomske tiranije brezvestnih "poslovnih sposobnosti". Pa vendar lahko obstajajo tudi druge, bolj zaničevalne oblike ustrahovanja kot surovo fizično nasilje.

Suženjstvo in podrejenost nista vedno le fizična. Posamezniki, ki nimajo niti ene odrešujoče milosti in nobenega talenta razen zgolj trgovske zvitosti, lahko in tudi silijo druge neskončno bolj vredne in nadarjene ljudi v stanje skrajne ekonomske odvisnosti. Boj so prenesli na teren, kjer vedo, da so prepričani v zmago, kjer prevladuje zakonik Mamona. Pod denarno diktaturo je dobiček nujno prvi in končni cilj, množična standardizacija v vsaki fazi življenja pa ponuja najbolj racionalizirano in zato donosno metodo izčrpavanja javne molznice. Narod se od zibelke do groba vse bolj znajde pod nadzorom finančnega in komercialnega verižnega sistema. Moralni, duhovni in kulturni ideali niso "donosni predlogi". Na borzah jih ni mogoče "ustrahovati" ali "prenesti". Tudi ljudem, ki jih imajo, manjka potrebna krotkost in apatija, da bi postali spremljevalci standardiziranega izkoriščanja in prevare.

Tako marksistična duhovna subverzija koraka z roko v roki s komercialnim materializmom, ki »unovčuje« neumnost in dekadenco. En precedens se širi v drugega (fraza, ki kristalizira zlom sodobnega demokratičnega uma), dovoljenje rodi še več dovoljenja in dosega vrhunec v nenadzorovani zlorabi. Klasični tanek konec klina se je zaril sem ter tja in povsod, razpoka pa se je širila, dokler se »pravi« narod ne ziblje v propad.

Apostoli propadanja to imenujejo »napredek«. To je le napredek na njihovi lastni določeni poti v geheno. Razuzdani napredek duhovnega boljševizma, gniloba marksizma, ki razjeda vitalne organe naroda – zloveščafrodiziak, ki ga dajejo vrači dekadence pod različnimi oznakami demokratične svobode, samoizražanja in napredne misli. »S časom se je treba gibati« je jalovo geslo, kot da bi bila sedanja družbena anarhija posledica »višje sile« in da bi postala nepopravljiva usoda britanskega ljudstva, da podleže v zmedi kozmopolitske degeneracije.

Poleg moralne in kulturne gnilobe vstopa na sodobno področje doktrina rasne atrofije in mešanja ras, isti destilarji strupa pa so na čelu kampanje za omejevanje ras in odpravo barvnih meja. Ljudje na podeželju, vir nacionalnega zdravja in kulture, so ekonomsko zadušeni, ovira njihovega nagonskega nasprotovanja pa je odstranjena. Zadnji ostanki se zbirajo v mestih za umetno in nenaravno okolje, da bi postali del izkoreninjene megalopolitanske mase, ločene od narave, in da bi se povečalo število pasivnih, slabovidnih žrtev finančne demokracije za večji dobiček mednarodnih trgovskih verig in kinematografov.

Niti vikend izleti na podeželje ali morje niti bivanje v polsamostojnih vilah v vrtnih predmestjih ne morejo nadomestiti množičnega izkoreninjenja ljudi, skoraj popolnega uničenja angleškega kmetstva, saj so poleg ekonomskih nevarnosti moralne, fizične in kulturne posledice neizmerljive. Soočeni z nujno potrebo po popolni preusmeritvi in preoblikovanju našega nacionalnega gospodarstva nam socialna demokracija ponuja "zelene pasove" in kampanje za "nacionalno telesno pripravljenost". Otročja paliativna zdravila, peščene gradove in izmišljotine. Vikend begunci

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

iz mehanizirane civilizacije mesto vzamejo s seboj v mislih in ga odražajo v svojih podzavestnih dejanjih. Spremlja jih v njihovem govoru in literaturi, na njihovih jazzovskih ploščah za prenosni gramofon in brezžičnih napravah, v njihovi mestni uglajenosti in pretvarjanju.
Pametni Alick nadomešča davno pozabljeno Aminto, steatotična Judinja v kratkih hlačah pa je njegova Amaryllis. (»Oh, pevka Perzefone.«) Ko iščejo Arkadijo, najdejo obcestno hišo. Na listnatih jasah ne slišijo Panovih piščali, temveč pojejo črnsko jazzovsko pesem ali Internacionalo na zapuščenih poljih, ki čakajo na »razvoj«, od koder so vile pobegnile.

V takšnem ozračju propadanja marksizem cveti kot sadje Mrtvega morja, medtem ko se človeška šibkost, pohlep, nečimrnost in razvade zadovoljujejo in izkoriščajo. Nezdrave okuse in nagnjenja vzbujajo sugestije in propaganda »dajanja vodstva«, nato pa jih cinično imenujejo »javno povpraševanje«. Najlepša naša dekleta razkazujejo svoje čare v filmih, v mednarodnih plesnih skupinah ali »striptizirajo« v tujih kabaretih pred pisanim izmečkom človeštva.

Apoteoza nacionalne degeneracije, če je ne nadzorujemo, je nadzor političnega boljševizma. Marksistični načrt je, da ga prikrito vsili pod krinko psevdoidealističnega socializma, ko je kolektivni um že dovolj zastrupljen z virusom kolektivnega propadanja. Privrženci marksizma spodkopavajo z intenzivnostjo kuge pižmovk, in vsak neodgovoren iskalec užitkov, vsak apatični egoist in vsak neumni imbecil, ki se mu zdi modno ali pametno obsojati vse tradicionalno, domoljubno in zdravo, pomaga povečati zagon našega nacionalnega propadanja.

Napis je na steni. Ali ljudje ne gledajo ničesar drugega kot borzna poročila, športne rezultate, dnevni program pičlih užitkov, grozodejstev in preganjanja ter protifašistično litanijo sovraštva? Pomembno je, da je vse to hijenino renčanje usmerjeno prav proti tistim, ki so videli in razumeli znamenje tega pisanja.

Marksizem izkorišča vsako neumnost in šibkost, išče sklep v vsakem oklepu in zahteva strpnost in še več strpnosti, dokler ne pride čas za vsiljevanje lastne neizmerne nestrpnosti.

Tudi če bi bilo njegovo zlobno delo le napol opravljeno, bi bilo uničenje britanske duše zagotovo prevelika žrtev na oltarju Antikrista.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Sovražnik je liberalizem, avtor J. K. Heydon

PRVI DEL

T Narod je naravna enotnost, ki deluje kot živ organizem zaradi skupne ljubezni, ki povezuje posameznike, ki ga sestavljajo. Obstaja po naravi, saj je človek po naravi tako družaben kot individualen; obstaja za skupno dobro, ki je, kot je spoznal Aristotel, vzvišenejše od individualnega dobrega; in zato predstavlja življenje, ki v nekaterih pogledih presega življenja posameznikov, ki ga sestavljajo v danem trenutku.

Pravim »v nekaterih pogledih«, ker je resnica vedno uravnotežena med zmotami, ki pretiravajo z enim njenim vidikom in zanemarjajo drugega. Napačno je trditi s Heglom, da narod v vseh pogledih presega posameznika, tako kot je napačno trditi z liberalci, da narod ni nič drugega kot aritmetična vsota svojih posameznikov. Resnica leži med tema dvema zmotama. Narod je enotnost, sestavljena iz delov, in zato ima večjo bit kot njeni deli; ker ima tisto, kar je sestavljeno, večjo bit kot tisto, iz česar je sestavljeno. Ima načelo sestavljanja, v tem primeru ljubezen, ki aktualizira potencialnosti njegovih sestavnih delov in tako konstituira večjo bit. Poleg tega je večja bit naroda očitna na več načinov.

Narod ima določeno naravno nesmrtnost, ki je njegovi posamezniki nimajo; ima določeno mero ustvarjalne moči, ki je vložena v njegove temeljne enote, družine; ima pravico vzeti življenje posameznika iz zadostnega razloga, česar nima noben posameznik. Iz tega je očitno, da narod, popolna skupnost, presega posameznike, ki ga sestavljajo.

Vendar vse to velja le v naravnem redu, ki je red, v katerem obstaja narod.
Človek, posameznik, je za razliko od naroda nadnaravno bitje. Strogo gledano nima naravnega cilja; ima le nadnaravni cilj, ki mu je podrejeno vse njegovo naravno življenje, bodisi osebno bodisi družbeno. Iz tega sledi, da je narod, ki je samo v naravnem redu, podrejen posamezniku glede na končnost. Obstaja po naravi prav zato, da bi lahko nastali njegovi posamezniki in bi jim nato omogočili doseči nadnaravni cilj, zaradi katerega so nastali.

Ta zadeva je izjemnega pomena in fašisti bodo storili dobro, če jo bodo imeli povsem jasno v mislih, sicer lahko ogrozijo samo jedro moči svojih argumentov. Uporaba besede "totalitarni" je zavrnjena, saj je zelo dvoumna, še posebej, če razlikovanje, ki sem ga pravkar omenil, ni jasno v mislih. Medtem ko je komunizem strogo totalitaren in zanika, da ima posameznik nadnaravni cilj ali kakršne koli pravice proti civilni oblasti, so fašisti včasih zadovoljni s pokroviteljskim odnosom do religije, kot da bi lahko upravičeno zahtevali absolutni totalitarizem, a bi ga velikodušno opustili v primeru verskih praks. Če bi to predstavljalo njihovo resnično stališče, bi to razbilo vso moč njihovega cilja in upravičilo obtožbo, da se fašizem v bistvu ne razlikuje od komunizma. Naj bo jasno kot poldne, da menimo, da je narodni organizem večji od posameznikov le v naravnem redu in do cilja skupnega dobrega, ki ga je treba razumeti v luči nadnaravne usode posameznikov.

Kljub temu, da je to jasno navedeno, je uporaba besede "totalitarni" še vedno zastarela, saj vodi do ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

nesporazum. Nakazuje, da bi si država v smislu civilne oblasti vladarja lahko prisvojila pravico do dejanj, kot je odvzem otrok staršem, če bi se ji to zdelo primerno, čeprav starši morda niso storili ničesar, s čimer bi se odpovedali svoji naravni pravici do vzgoje otrok. Država seveda ne more zahtevati takšne pravice, saj je protinaravno uničiti družino in zato to nikakor ne more biti v skupno dobro. Fašisti ne želijo postavljati takšnih nenaravnih trditev; včasih pa se zaradi poudarka imenujejo totalitarni, kar pomeni, da si prizadevajo za popolno avtoriteto vladanja v skupno dobro. Ta uporaba besede je sicer upravičena, vendar je preveč dovzetna za napačno predstavitev in celo za nedolžno nesporazum.

Poleg tega je želeni poudarek povsem nepotreben. Zdrava doktrina civilne oblasti ne potrebuje poudarka, saj pravi, da ima vladar po naravnem pravu polno oblast za civilno dobro. Nobena oblast ne more biti bolj polna od polne, in tu je zadevo najbolje pustiti, razen da preučimo, kaj pomeni civilno dobro.

V zvezi s tem je treba opozoriti, da narodni organizem ni brez notranje strukture. Nasprotno, je organski v vsej svoji masi. Ljubezen je njegovo življenjsko načelo, od zakonske in starševske ljubezni v družini do patriotizma, ki daje osebnost narodu kot celoti; in med temi omejujočimi manifestacijami tvori vmesne koncentracije vseh vrst in vrst, političnih, kulturnih in ekonomskih, ki ustrezajo potrebam naroda ali potrebam posameznikov v različnih družbenih, a podnacionalnih vlogah. Moški je lahko hkrati mož, volivec v nacionalni in podnacionalni politiki, zdravnik, delničar v več podjetjih, igralec golfa, naravoslovec, ljubitelj umetnosti in še marsikaj; in v vsaki vlogi, nekaterih od njih nacionalnega pomena in nekaterih ne, se znajde povezan z drugimi posamezniki z vezjo skupne ljubezni.

Nekatere organske koncentracije znotraj naroda so tako vitalnega pomena, da jih lahko primerjamo le z glavnimi organi človeškega bitja, druge pa so bolj okrasne. Tako je vladar očitno glava naroda, kmetijstvo in industrija sta njegovi roki, promet pa njegova rdeča kri; javnost je nacionalno uho, vojska pa zaščitna koža; policija so morda fagociti in tako naprej. Kraljeva akademija pa je lepa jamica, zaželena in služi namenu zdravja in sreče, vendar manj nujna.

Ker je takšno življenje narodnega organizma, sledi, da svoboda za vsakega posameznika sestoji v tem, da ima možnost doseči harmonično ravnovesje med vsemi vidiki svojega življenja, ki so mu lastni glede na njegovo splošno in posebno naravo, ne glede na to, ali so ti vidiki individualni ali družbeni, pomembni ali nepomembni. In še več, priložnost je treba v tej povezavi razumeti v pozitivnem smislu, saj je ljubezen načelo družbenega življenja.

Priložnost ni zgolj laissez-faire za prilagoditev, ki je morda praktično nemogoča, temveč mora skupnost človeku nuditi vse možnosti in spodbude, da doseže harmonijo v vseh vidikih svojega življenja, tako da ga pri tem ne more ustaviti nič drugega kot lastno pomanjkanje ljubezni.

Priložnost, v drugem pomenu zgolj odsotnosti aktivnega preprečevanja, bi morda lahko imenovali svoboda, vendar še zdaleč ni svoboda. Etika na primer ponuja različna merila, s katerimi lahko vsaj približno ocenimo, kakšna je pravična plača delavca v danih okoliščinah.
Ta plača pod nobenim pogojem ne more biti nižja od plače, ki bo preživljala moškega in njegovo družino v skromnem udobju, in bo višja od tega, če bo bogastvo, ki ga je ustvarilo, deloma tudi človekovo delo, več kot dovolj, da zagotovi golo nadomestilo vsem človeškim dejavnikom, ki sodelujejo pri ustvarjanju bogastva. Toda liberalna teorija zanemarja pravično plačo etike in delo obravnava kot blago, ki ga je treba na trgu dela kupiti čim ceneje; meni, da bo naravna plača nastala iz prostega medsebojnega delovanja ponudbe in povpraševanja po delu;

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

in to je teorija plač, ki je utelešena v celotni liberalni organizaciji Anglije danes, čeprav je absolutna laissez-faire precej omejena s socialno zakonodajo. V teh okoliščinah morda ni čista neumnost reči, da lahko delavec zavrne tržno plačo in zahteva pravično plačo, da lahko delodajalec plača pravično plačo in ne upošteva tržne plače. Ekonomisti govorijo o pogodbi o plači kot o svobodni pogodbi in to ima lahko pomen, tako kot ima pomen reči, da se lahko svobodno povzpnem na Luno. Delavec lahko sprejme nepravično plačo ali se pridruži brezposelnim; v naši svobodni državi ni kaznivo dejanje biti brezposeln. In tako je delodajalec svoboden plačati nepravično plačo ali podleči prosti konkurenci svojih tekmecev in prenehati opravljati svojo družbeno funkcijo kot delodajalec. Toda niti delavec niti delodajalec ne moreta zahtevati ali zagotavljati pravičnosti in še vedno dolgo opravljati svojo družbeno funkcijo. Zato nobeden od njiju ne uživa svobode.

Svoboda kot najnujnejši minimum zahteva, da se pri opravljanju družbenih funkcij izvaja pravičnost, saj pravičnost prihaja pred ljubezen. Če je ljubezen življenjsko načelo družbenega organizma in se ne more pokazati v goli družbeni pravičnosti, potem je jasno, da mora biti družbeni organizem bolan in svoboda okrnjena. Svoboda je družbeno zdravje, družbeno okolje, v katerem ima posameznik vse možnosti in spodbude za doseganje harmonije v vseh vidikih svojega življenja.

To je prava teorija svobode in primerjajmo jo z lažno liberalno teorijo, sredi katere smrtne agonije anglosaška civilizacija še vedno pogumno in ubogo poskuša uspevati. V svoji najboljši luči liberalna teorija ne enači svobode z laissez-faire; ta enačba je bila naraven razvoj teorije, ki je bila prvotno manj očitno napačna. V svoji najboljši in najbolj predstavljivi liberalna teorija svobodo obravnava kot ravnovesje med osebno svobodo delovanja in obveznostmi, ki izhajajo iz družbene pogodbe, za katero se šteje, da so jo državljani sklenili med seboj zaradi dobrega reda, pogoje katere je treba ugotoviti s sklicevanjem na javno mnenje, kajti glas ljudstva je glas Boga.

Individualni sebični interes je edina sila, ki jo prepoznamo kot delujočo, in sicer običajni sebični interes, ko gre za osebno svobodo, in razsvetljeni sebični interes, ko gre za potrebne omejitve osebne svobode. Ljubezen sploh ne pride v poštev, ker se vsa žrtev osebne svobode, ki je morda potrebna zaradi reda, šteje za zadostno pojasnjeno z razsvetljenim sebičnim interesom.

Ta teorija bi lahko delovala zelo dobro, če bi bili ljudje popolni. Bila bi umetna in preprosto napačna v svoji formulaciji, vendar ne vidim razloga, zakaj ne bi dala enakih rezultatov kot resnična teorija; kajti sebičnost v svoji popolnosti ima isti cilj kot ljubezen, namreč izbiro najvišjega dobrega.

Nismo pa popolni. V bistvu smo dobri in ljubeči resnico, vendar nismo popolni; vsekakor smo nagnjeni k sebičnosti, ki se imenuje sebičnost, kar je nasprotje ljubezni. Ta popačenost ni dovolj, da bi nas naredila drugačne od dobrih in lepih po naravi, vendar je to izrazita in neizpodbitna pomanjkljivost. Nihče ne zanika ali ne more zanikati njenega obstoja, ne glede na to, ali se drži krščanske doktrine o padcu ali pa nas vidi kot razvijalce od opic do nadljudi.

Ker je temu tako, bi lahko pričakovali, da se bo liberalna teorija oddaljila od popolnega delovanja za toliko, a ne bolj, kot se človeštvo oddaljuje od popolne razsvetljenosti v svoji oceni lastnega interesa; in lahko bi se vprašali, kakšno boljšo delujočo hipotezo lahko pričakujemo ali upamo v nepopolnem svetu. Zelo lepo je govoriti o ljubezni kot življenjskem načelu družbe; toda ker bo na delovanje teorije ljubezni vplivala naša nagnjenost k sebičnosti prav tako kot na teorijo razsvetljenega lastnega interesa, kaj pridobim s tem, da eno teorijo nadomestim z drugo?

Takšno sklepanje je morda zavajajoče, vendar bi bilo napačno, saj je teorija ljubezni resnična, medtem ko

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

teorija razsvetljenega sebičnega interesa, kaj pridobim s tem, da lažna teorija deluje bolje kot preprosto lažna teorija, ker ji ljubezen še vedno pomaga; in priznavam, da prava teorija ne bo delovala tako dobro, kot bi morala, ker je ljubezen onesnažena s sebičnostjo. Kljub temu pa še vedno drži, da je liberalna teorija lažna teorija in da lažna teorija v človeških zadevah, ker smo nepopolni, dolgoročno nujno vodi v propad. Tako mora biti, če izhajamo iz abstraktnih načel.

Vendar se mi ni treba zanašati na abstraktno sklepanje. Liberalna teorija je z nami dovolj dolgo, da lahko opazujemo dejanski uničujoč proces. Ko je bila prvič oblikovana, morda nepopolnost njenega delovanja ni bila večja od nepopolnosti človeštva. Pravzaprav sploh ni imela nobenega pomembnega delovanja; šele ko se je teorija izrazila v ekonomski doktrini in v političnem delovanju, ki temelji na njej, se je njeno delovanje razvilo v liberalno organizacijo družbe, ki nas zdaj drži v svojem primežu skoraj nemočne.

Izraz zgolj teoretične hipoteze liberalizma v ekonomiji in na njej temelječi politiki je bil stvar razmišljanja; in to razmišljanje je bil začetek degenerativnega procesa. Dokler je bilo srce svobodno preglasiti lažno teorijo, ni bilo rezultatov, ki bi bili nižji od nizkotnosti človeštva; toda razmišljanje na podlagi lažne teorije lahko brezmejno vodi v nizkotnost. Sprva je bilo morda domnevno ravnovesje med osebno svobodo delovanja in žrtvami zaradi reda le malo nagnjeno na stran osebne svobode; toda ko so se ljudje navadili na to lažno ravnovesje in začeli razmišljati o tej zadevi, je njihova sebičnost zlahka našla izgovore, da je tehtnico nekoliko bolj preusmerila v korist osebne svobode. In tako se je proces nadaljeval, dokler nismo prišli do gole laissez-faire , ki je bila slovesno razglašena za najvišjo gospodarsko in politično modrost.

Takrat smo bili že sužnji lažne teorije, vsaj kot posamezniki. Ni bilo smiselno biti dobrosrčen; neomejena konkurenca je bila na dnevnem redu in so jo varovali zakoni dežele in celotne družbene organizacije; dobrosrčen človek je lahko le vzdihoval in si govoril, da je posel posel, da so zakoni ekonomije neizprosni zakoni džungle – jej ali bodi požrt.

Toda človeška narava je ostala dobra in lepa, rezultati laissez-faire pa so bili odkrito šokantni. Posameznik ni mogel storiti ničesar, da bi je spremenil, toda skupnost kot celota je lahko omejila zakon džungle; in tako se je zgodilo, da so se ljudje obrnili k političnemu delovanju, od katerega so prej zahtevali, da pusti industrijo pri miru, in jo pozivali, naj vedno bolj posega s socialno zakonodajo.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Nacionalsocialist, avtor William Joyce

THOMAS CARLYLE je na prvem mestu med britanskimi misleci, ki so v svojih spisih pokazali nekatere glavne tendence fašistične filozofije, med njimi pa sta veliko prispevala Shakespeare in Goldsmith; toda v vsem obsežnem obsegu Carlylejevih spisov ni ničesar, kar bi lahko imeli za kaj drugega kot za produkt nacionalsocialističnega uma. Sam je imel duha nacionalsocializma že dolgo preden je ime obstajalo. Njegove besede so vedno besede domoljuba. Njegova strastna ljubezen do domovine morda v njegovem času ne bi izpolnila preizkusov domoljubja, ker ni ljubil abstrakcije, ampak ljudi; in prav v tem leži temeljna razlika med starim in novim domoljubjem. Stari se ukvarja z idejami in zunanjimi potezami: novi se ukvarja s samo resničnostjo ljudstva in je domoljubje, ker je socializem v edinem častnem pomenu, ki ga je mogoče pripisati temu izrazu.

Namen tega kratkega članka ni pisati o Carlylu, ga kritizirati in dodajati k že tako obsežni masi posplošitev, ki se neizogibno spletajo okoli vsakega velikega pisatelja. Še manj pa je naš namen razpravljati o tem, kar bi neprevidni opisali kot »Carlyleovo politiko«. Naj se tisti, ki imajo na pretek časa, lotijo raziskav, katerih namen je dokazati, da je bil veliki avtor whigovec ali torijevec. Dokazati, da je bil kateri koli od teh, bi bilo težko; a razen težav bi bilo neuporabno, ker ti starodavni izrazi ne pomenijo ničesar, kar danes obstaja v britanski politiki. Namesto da bi poskušali dokazati svojo tezo, bomo preprosto še enkrat predstavili Thomasa Carlyla.

Tisti, ki so se morda nepremišljeno poslovili od njega, naj govori sam, in njegove besede bodo za nacionalsocialista navdih in potrditev fašistične teorije. Vsak zagovornik fašističnega nacionalsocializma se zaveda obtožb, ki se nenehno izrekajo proti njegovemu gibanju: da kuje zaroto za uničenje svobode. Morda res ni obtožb, ki bi bile pogostejše od obtožb, izrečenih proti nacionalsocialistični veri.

Če preletimo strani Preteklosti in sedanjosti, beremo:

> „Svoboda? Prava svoboda človeka, bi rekli, je v tem, da odkrije ali da je prisiljen odkriti pravo pot in hoditi po njej. Da se nauči ali da se ga nauči, za kakšno delo je dejansko zmožen, in nato z dovoljenjem, prepričevanjem in celo prisilo loti dela istega. To je prava blaženost, čast, 'svoboda' in največja blaginja. Če svoboda ni to, potem me osebno svoboda malo briga.“

Verjetno še nikoli ni bilo jasnejše izjave, da je svoboda nemogoča brez discipline.

Prav tako tukaj vidimo jasno zahtevo po pravici do delovanja. Kot pravi Sir Oswald Mosley: »Začetek svobode je konec ekonomskega kaosa. Toda kako je mogoče premagati ekonomski kaos brez moči delovanja? Ustavna svoboda mora biti ohranjena, vendar se ta svoboda izraža v moči ljudstva, da voli parlament in vlado ter tako izbere obliko vodenja, ki si jo želi. Dlje od tega ne more iti.« Ali če citiram uradni manifest ljudstva

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Britanska unija: Fašizem je vodenje naroda. To ni diktatura v starem pomenu besede, ki pomeni vlado proti volji ljudstva. To je diktatura v sodobnem pomenu besede, ki pomeni vlado, oboroženo s strani ljudstva in s popolno močjo delovanja za premagovanje problemov, ki jih je treba rešiti, če želi narod živeti.

Carlylejeva doktrina o vodstvu in avtoriteti ne vključuje nobenega od stališč, ki so jih do razreda zavzele stare stranke. Enako odvratna sta mu snobizem in razredni boj. Dolgih citatov je težko upravičiti, razen če so izjemne vrednosti, vendar si tukaj dovolimo citirati dolg odlomek, ker je eden največjih, kar jih je bilo kdaj napisanih v našem jeziku:

> „Dva moža častim, tretjega pa nobenega. Prvič, mukotrpno izčrpani obrtnik, ki z zemeljskim orodjem mukotrpno osvaja Zemljo in jo spreminja v moško. Častitljiva mi je trda Roka; skrivljena, groba; v njej pa kljub temu leži premetena vrlina, neomajno kraljevska, kot žezlo tega planeta. Častitljiv je tudi robusten obraz, ves zagorel, umazan, s svojo surovo inteligenco; kajti to je obraz Moža, ki živi kot človek.“
>
> Oh, ampak še bolj častitljiv zaradi tvoje nesramnosti, in celo zato, ker te moramo usmiliti, pa tudi ljubiti! Trdo prošen brat! Za nas je bil tvoj hrbet tako upognjen, za nas so bili tvoji ravni udi in prsti deformirani: bil si naš rekrut, na katerega je padel žreb, in bojevanje naših bitk je bilo tako popačeno. Kajti tudi v tebi je ležala od Boga ustvarjena Postava, a se ni smela razviti; prekrit z debelimi oprijemi in uničenji dela mora stati; in tvoje telo, tako kot tvoja duša, ni smelo poznati svobode. Pa vendar se trudi, trudi: v svoji dolžnosti si, kdorkoli lahko, bodi zunaj nje; trudiš se za popolnoma nepogrešljivo, za vsakdanji kruh.
>
> Drugega človeka častim, in to še bolj: Njega, ki se trudi za duhovno nepogrešljivo; ne za vsakdanji kruh, ampak za Kruh življenja. Mar ni tudi on v svoji dolžnosti; si prizadeva za notranjo harmonijo; to razkriva z dejanjem ali besedo, skozi vsa svoja zunanja prizadevanja, pa naj bodo visoka ali nizka? Najvišje od vsega, ko sta njegovo zunanje in notranje prizadevanje eno: ko ga lahko imenujemo Umetnik; ne le zemeljski Obrtnik, ampak navdihnjeni Mislec, ki z nebeškim orodjem osvaja Nebo za nas! Če se ubogi in ponižni trudijo, da imamo mi Hrano, ali se ne bi morali visoki in slavni truditi zanj v zameno, da ima Luč, Vodstvo, Svobodo, Nesmrtnost? To dvoje, v vseh njunih stopnjah, častim: vse ostalo so pleve in prah, ki puščajo, da veter piha, kamor hoče.“

Dostojanstvo dela še nikoli ni bilo bolj zvesto izraženo kot v teh vrsticah, ki same po sebi razglašajo Carlyleja za velikega nacionalsocialističnega misleca. O isti temi so že veliko napisali nešteti socialistični pisci, a nobeden od njih te teme ne obravnava na tak način. V najboljšem primeru je delo predstavljeno kot teža, v najslabšem pa kot prekletstvo, njihovo splošno stališče pa je, da je delo smotrna in neizogibna krivica, ki se nalaga človeku, ki se mora odkupiti sramote tako, da za svoje delo zahteva najvišjo ceno. Toda ne glede na to, kako visoko ceno bo prejel, bo v socialistični filozofiji le "mezdni suženj". Zato je zanimivo prebrati, kaj Carlyle pravi o motivih za junaštvo in dosežke. Piše: »Klevetanje ljudi je reči, da jih k junaškim dejanjem spodbuja lahkotnost, upanje na užitek, nagrada – kakršna koli sladkorna sliva na tem ali onem svetu. V najslabšem smrtniku je nekaj plemenitejšega. Ubogi preklinjajoči

> vojak, najet za streljanje, ima svojo vojaško čast drugačno od pravil urjenja in šilinga na dan. Najrevnejši Adamov sin si ne želi okušati sladkih stvari, ampak delati plemenite in resnične stvari ter se opravičevati pod Božjim nebom kot božji človek.«

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

> Če mu to storiš, se najdolgočasnejše vsakodnevno delo spremeni v junaka. Zelo krivijo človeka, ki pravi, da ga lahkotnost zapelje. Težave, odpovedovanje, mučeništvo, smrt so privlačnosti, ki delujejo na človekovo srce. Prižgi njegovo notranje, genialno življenje in dobil boš plamen, ki bo požgal vse nižje misli.

Takšna čustva ne bi mogla izvirati iz finančne demokracije ali njenih občudovalcev. Omeniti velja, da Carlyle tukaj razpravlja o motivih za junaštvo, ne pa za zgolj delo. Udari v korenine stare marksistične dogme, znane kot Delovna teorija vrednosti, in jo izniči. Pokaže najjasnejše razumevanje tega, česar Marx nikoli ne bi razumel: da sta ustvarjalni intelekt in junaško dejanje povsem neprimerljiva z običajnimi procesi dela; in da najplemenitejših in zato najpomembnejših človeških dosežkov nikakor ni mogoče uvrstiti v kategorijo zgolj mehanskega napora.

Lahko bi kdo ugovarjal, da Carlyle človeka zgolj predstavlja kot nerazumno ali nerazumno bitje. Če je temu tako, ima Carlyle prav.

V nekaterih družbah se junaštvo zmanjšuje do najnizkejših meja. V finančno-demokratičnih državah ga danes celo zavračajo in sovražijo judovski financerji, ker bi s ponosom, ki zahteva nacionalno neodvisnost, oblikovalo nacionalni značaj; toda da je junaški motiv lahko pravilo in ne izjema, se je pokazalo v Nemčiji in Italiji, kjer je, čeprav je celoten cilj fašističnega sistema izboljšati usodo ljudi do neprepoznavnosti, velika večina ljudi pripravljena žrtvovati vse, ne za materialno korist, temveč za načela, ki jih imajo za sveta.

Naš avtor v enem zelo presenetljivem odlomku pokaže pravi odnos med delom in imperijem. Ko trdimo, da je bil Thomas Carlyle zgolj socialist, moramo pomisliti na propagando, ki jo mednarodni socializem že toliko let izvaja proti imperializmu, in se sklicevati na enega najbolj presenetljivih odlomkov v Sartor Resartus:

> „Res je, ti Zlati Hofrath," vzklikne profesor drugje: „resnično prenatrpano." Medtem, kateri del te neznatne zemeljske sfere ste dejansko preorali in prekopali, dokler ne raste več? Kako gosto je vaše prebivalstvo v pampah in savanah Amerike; okoli starodavne Kartage in v notranjosti Afrike; na obeh pobočjih Altajskega gorovja, na osrednji azijski platformi; v Španiji, Grčiji, Turčiji, Mračni Tatariji, v Kildarejskem pogorju? En človek bo v enem letu, kot sem razumel, če mu posodite Zemljo, nahranil sebe in devet drugih. Žal, kje so zdaj Hengisti in Alariki naše še vedno žareče, še vedno rastoče Evrope; ki se bodo, ko bo njihov dom postal preozek, prijavili in kot ognjeni stebri vodili naprej tiste odvečne množice neuklonljive žive hrabrosti; opremljene ne več z bojno sekiro in bojnim vozom, temveč s parnim strojem in plugom? Kje so? – Ohranjajo svojo divjad?

Zanimivo je omeniti primer odnosa do aristokracije, ki ga Carlyle ponavlja skoraj ob vsaki priložnosti. Bil je preglobok mislec in neskončno preveč iskren, da bi se pretvarjal, da aristokracija ni potrebna. Skozi njegovo pisanje vedno znova jasno pove, da si ne more predstavljati nobenega ljudstva, ki bi delovalo kot skupnost, razen pod vodstvom razreda voditeljev. Toda tudi to, kar pričakuje od tega razreda, je zelo jasno in je v ostrem nasprotju s tem, kar so ljudje njegovega časa prejeli in kar bodo ljudje našega časa še vedno, za zelo kratek čas, prejeli. Želel je zgraditi pravi britanski imperij in to željo je jasno izrazil z njegovimi lastnimi besedami:

> „Anglija, kmalu bo na tem našem otoku živel le majhen del Angležev."

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

> V Ameriki, v Novi Holandiji, vzhodno in zahodno do samih antipodov, bo Saksonstvo pokrivalo velika prostranstva zemeljske oble. In kaj je torej tisto, kar lahko vse to združi v praktično en narod, da se ne bi sprli in prepirali, ampak da bi živeli v miru in bratskih odnosih? To upravičeno velja za največji praktični problem, za katerega so tukaj vse vrste suverenosti in vlad.
>
> Kaj bo to doseglo? Parlamentarni akti, administrativni predsedniki vlad ne morejo. Amerika je od nas ločena toliko, kolikor jo je parlament sploh lahko ločil. Ne recite temu fantastično, saj je v tem veliko resničnosti. Tukaj je, pravim, angleški kralj, ki ga noben čas ali naključje, parlament ali kombinacija parlamentov, ne morejo odstaviti s prestola. Ali ta kralj, Shakespeare, ne sije s kronano suverenostjo nad nami vsemi kot najplemenitejši, najnežnejši, a hkrati najmočnejši znak združevanja; neuničljiv?

Seveda to ne pomeni, da bi imeli Shakespeara za fašističnega cesarja, temveč da morajo najmočnejše vezi v resnici imeti svojo moč v duhovni kulturi našega ljudstva, ne glede na to, kje na svetu se nahaja; in navsezadnje ta trditev ne pomeni nič drugega kot to, da ravnanje in usodo ljudstev določajo filozofije, ki jih zagovarjajo. Biti temeljito seznanjen z najplemenitejšo filozofijo pomeni delati plemenita dejanja; biti ponižan s pokvarjenostjo negroidnih in semitske kulture pomeni uničenje belega človeka.

Carlyle je vedel, da niti pogodbe niti konference ne morejo ustvariti svetovne enotnosti, ki si jo je tako želel. Njen doseg je mogoč le z duhovno enotnostjo. Kot smo že zapisali ob drugi priložnosti: »Kjer ni kolektivnega duha, ni kolektivne varnosti.« Toda ta vir duhovne moči, ta kultura in filozofija, lahko izvira le iz resnične aristokracije, ki ne temelji na takšnih razrednih konvencijah, kot obstajajo v finančni demokraciji. Po drugi strani pa je Carlyle upravičeno poudaril povezavo med lastništvom zemlje in močjo vplivanja na kulturo naroda. V knjigi Preteklost in sedanjost je dobro povedano, da je »zemlja prava osnova aristokracije; kdor koli poseduje zemljo, je on, bolj odločno kot kdorkoli drug, guverner, podkralj ljudstva na zemlji. Tako je v teh dneh, kot je bilo v dneh Henrika Plantageneta in opata Samsona, tako kot bo v vseh dneh. Dežela je mati vseh nas; hrani, zavetje, veseli, ljubeče bogati vse nas: na koliko načinov nas, od našega prvega prebujanja do našega zadnjega spanca na njenih blagoslovljenih materinih prsih, kot z blagoslovljenimi materinskimi rokami, vse objema.«

Vendar Carlyle ni povsem predvidel učinkov industrijske revolucije. Komaj si je predstavljal dan, ko bo vse uničeno in bodo kmetje, kmetje in posestniki prisiljeni v položaj bedne nemoči, obremenjeni z verigami judovskega oderuštva.
Ne bi si mislil, da bi lahko posestnik v tem bednem položaju igral vlogo dobrohotnega aristokrata; kajti zanj je bila aristokracija moč, moč pa je pomenila odgovornost in služenje. »Visok razred,« piše, »brez dolžnosti je kot drevo, zasajeno na prepadu; iz korenin katerega se je podirala vsa zemlja. Narava ne poseduje nikogar, ki ni hkrati mučenik. Kaj pomeni plemenitost, če je ta plemenita? Plemenitost je kdajkoli ležala v pogumnem trpljenju za druge, ne v lenobi, ki povzroča, da drugi trpijo za nas.«

V Carlylu lahko vsako uro beremo odlomke, ki obravnavajo razmere njegovega časa in bi bili enako primerni tudi za naše razmere. Človek se komajda ne more znebiti občutka, da se je s parlamentom v zadnjih sto letih kaj zgodilo, ko beremo:

„Parlament se bo moral, ne glede na trud, dvigniti iz teh globokih kolesnic rutine ničenja; in se naučiti povedati na vse strani nekaj bolj poučnega kot laissez-faire. Če se parlament tega ne more naučiti, kaj se bo potem zgodilo s parlamentom? Milijoni trdoživih Angležev sprašujejo svoje ******ebook converter DEMO Watermarks*******“

Machine Translated by Google

Angleški parlament, predvsem pa: Ali nam lahko vladaš ali ne? Parlament s svojimi privilegiji je močan; toda Nuja in zakoni narave so močnejši od njega. Če parlament tega ne more storiti, bo, prerokujemo, parlament storil nekaj drugega, in sicer stvari, ki bodo na najčudnejši in ne najbolj srečen način pospešile njegovo izvedbo – verjetno ne bo v veliko korist parlamenta! Stvar mora biti storjena tako ali drugače."

Kot je rekel Adolf Hitler: »To mora biti pospravljeno.« Ali kot je opazil Oswald Mosley: »Rezultat obeh sistemov dveh velikih organizacijskih strank države je na koncu enak, stabilnost, zamenjana z reakcijo, in odpor do sprememb, skupaj z napredkom, zamenjanim z obstruktivno razpravo in neodgovornostjo odborov, se končajo v kaosu. Oba sta instrumenta za preprečevanje, da bi se stvari naredile, in prvi pogoj moderne dobe je, da se stvari naredijo.« Ta odlomek iz Velike Britanije kaže na strinjanje s Carlylejem, ki presega prepričanje in je način izražanja.

Iz avtorjevega dela lahko naključno izberemo kateri koli odlomek, da ponazorimo njegovo sovraštvo do umazanega materializem manchesterske šole:

»V teh zapletenih časih,« piše, »ko je gotovinsko plačilo edino vez med človekom in človekom, delavski razredi človeštva na svoj zmeden, a zelo odločen način izjavljajo Neutrudnim, da jim bo vladano; da morajo biti pod kaznijo čartizmov, razbojništev, sežiganja rik in še bolj mračnih stvari od teh gotovinsko plačilo edino vez; in toliko stvari je, ki jih gotovina ne more kupiti! Gotovina je velik čudež, a nima vse moči ne v nebesih ne na Zemlji.«

Glede na vse, kar je Carlyle napisal, in vse, kar je bilo o njem napisanega, bi bilo nečimrno in predrzno v tako kratkem članku poskušati podati popolno analizo njegovega dela. Bilo bi celo nepremišljeno izbirati odlomke iz njegovih spisov in jih obravnavati kot izpovedi zgolj politične vere. Zaradi tega smo sprejeli drugo, bolj neposredno metodo, da iz njegovega obsežnega dela naključno izbiramo odlomke, ki niso namenjeni temu, da bi jih omejevale zgolj politične doktrine, temveč so v duhu in razumu izrazi nacionalsocialistične misli, na katero bi bil lahko ponosen vsak fašist.

Če se namiguje, da je izbor okrnjen zaradi pristranskosti, je edini odgovor ta, da nobena odgovorna oseba ni nikoli obtožila Carlyleja nedoslednosti. Filozofijo, ki jo najdemo na eni strani, najdemo tudi na drugi in tako do konca knjige. Namesto da bi domnevali, da je bila naša začetna trditev dokazana v zadovoljstvo bralca, bi morali veliko raje dati prednost temu, da sam poišče dokaz v nadaljnjem preučevanju Thomasa Carlyleja, čigar trdota in čistost misli bi morali biti zgled tistim, ki se držijo jeklene vere železne dobe, ki, po Mosleyjevih besedah: »prereže besedišče iluzije do doseganja nove resničnosti«.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

William Morris - Nacionalsocialist, avtor Arthur Reade

TODNOS angleških socialistov do Williama Morrisa je med njegovimi občudovalci že dolgo povzročal presenečenje in razočaranje. To je bil mož, eden največjih v 19. stoletju, ki je na vrhuncu moči zanemaril številne svoje nekdanje interese in se vrgel v socialistično gibanje. Noben Anglež enakega kalibra se mu ni nikoli pridružil.

Pa vendar je v nekem smislu v gibanju vedno ostal tujec in kot takega ga čutijo tudi njegovi socialistični kolegi. Njegovo veličino so včasih nelagodno prepoznali, njegovemu delu in dosežkom so namenjali le besede, a mu nikoli niso dali srca, ga nikoli niso imeli za enega izmed sebe in za svojega navdihnjenega voditelja. Ta položaj je bil rezerviran za nemškega Juda Karla Marxa.

To dejstvo precej osvetljuje zadrego, ki jo je povzročila Morrisova prisotnost med socialisti. Res je bil z njimi enoten v želji, da bi končal umazano revščino in z njo povezane težave, ter v prepričanju, da socializem v takšni ali drugačni obliki ponuja izhod. Toda njegov pogled na življenje in njegova vizija socializma sta se v mnogih bistvenih pogledih razlikovala od pogleda »tovarišev« in v sebi je čutil, da bi bila družba, ki bi se jim priporočila, zapor samemu sebi. Z Marxom se je vestno boril in ga vestno poskušal vsrkati. Imel je celo trenutke navdušenja nad »Kapitalom«. Toda na dolgi rok se je nekaj v njem, močnejše od njegovega površnega jaza, uprlo. Želel si je revolucije – da, toda ta marksistična družba ni bila način življenja, ki bi ustrezal njegovi viziji. Zanj je bila preveč mehanična, preveč abstraktna, preveč urbana; preveč kozmopolitska, preveč neangleška.

Med Marxovim in Morrisovim pogledom na življenje je bila resnično velika razlika. Marx je bil kozmopolitski Jud, Morris pa južni Anglež. Marx je bil človek študija, Morris pa človek odprtega zraka in delavnice. Marx je bil naklonjen mestu, Morris pa je vedno sanjal o podeželju, očiščenem »smrkajoče pare in batnega gibanja«, ter o Londonu, »majhnem, belem in čistem«. Marx je bil navdušenec nad stroji, Morris pa je želel oživiti individualno obrt, ki je Anglijo naredila lepo. Marx je bil materialist z vizijami mehanizirane družbene organizacije, Morris pa pesnik in kot tak nekoliko anarhist. Marx je pridigal o razrednem sovraštvu in državljanski vojni. Morrisovo srce je hrepenelo po tovarištvu. »Tovarištvo je nebesa, pomanjkanje tovarištva pa pekel: tovarištvo je življenje, pomanjkanje tovarištva pa smrt! In dejanja, ki jih počnete na zemlji, počnete zaradi tovarištva.«

Morris torej, ne glede na to, kako zelo se je trudil, v srcu nikoli ni bil marksist. Kozmopolitizem, pa naj bo to mednarodni socializem ali mednarodne finance, je bil zanj anatema. Ne le kot sanjač sanj se je rodil iz svojega časa, ampak tudi kot socialist. Kot socialist je bil predhodnik nečesa, kar je še vedno v maternici časa. Njegove duhovne afinitete so bile z gibanjem, ki je nastalo in se okrepilo šele po njegovi smrti. Njegovo pravo mesto ni med marksisti, temveč med nacionalsocialisti.

Kajti Morris je bil mož močnih strasti in nobena v njegovem življenju ni bila močnejša ali bolj stalna kot njegova strast do Anglije. Kako ljubeče in razumevajoče piše o njeni zunanji podobi.

„Dežela je majhna, preveč zaprta v ozkih morjih, kot se zdi, da bi imela veliko prostora za ogromno nabrekanje; ni velikih puščav, ki bi preplavljale njihovo pustoš, ne.“

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

velike samote gozdov, nobenih strašnih, neprehojenih gorskih sten: vse je odmerjeno, prepleteno, raznoliko, zlahka drsi eno v drugo; majhne reke, majhne ravnice, ki se hitro dvigajo, višavje pa se spreminja, vse obdano s čudovitimi urejenimi drevesi; majhni griči, majhne gore, obdane z zidovi ovčjih poti: ne zapor ne palača, ampak spodoben dom.

Enako ljubeče spoštovanje prežema čudovite opise angleške pokrajine v uvodih, mesec za mesecem, k zgodbam »Zemeljski raj« in je nenehen spremljevalec tistih sanj o prenovljeni in prebujeni Angliji, ki so tema »Novic od nikoder« in dajejo toliko barve in sijaja »Sanjam o Johnu Ballu«. Morrisov socializem je bil v veliki meri navdihnjen s hrepenenjem po rešitvi ali ponovni vzpostavitvi starih angleških vrednot, slave njene arhitekture, lepote njene pokrajine, individualne izdelave, zaradi katere so bili obrtniki celo njeni najskromnejši ljudje, značaja njenih ljudi »resnično rustikalen in ozkogled, a resen, resnicoljuben in preprostih navad«. V odročnem kotičku zgornje Temze je nekoč povedal občinstvu v Birminghamu, da je pravkar videl pol ducata »drobnih vaških cerkva, od katerih je vsaka čudovito umetniško delo. To so dela temzških podeželskih kmetov, kot bi nas imenovali – nič veličastnejšega od tega. Če bi jih danes načrtovali in gradili isti ljudje, ne bi mogli narediti ničesar boljšega od navadnih, preprostih majhnih nekonformističnih kapelic, ki jih vidimo raztresene po novih soseskah. Temu ustrezajo ...« In o Westminsterju je zapisal, da »avtorji tega velikega epa niso za seboj pustili nobenega imena. Kajti v resnici je to delo samo ene osebe, temveč ljudi jugovzhodne Anglije. Bilo je delo neločljive volje skupine ljudi, ki so delali, kot so živeli, ker niso mogli drugače ...« Najti v sodobnem življenju nekakšen ekvivalent tega dosežka, duha prejšnje, srečnejše Anglije – to je bila gonilna sila Morrisovega socializma.

Njegovo pravo mesto je torej v socializmu, ki je prenehal biti kozmopolitski in je postal nacionalen. In ker je prežet s srednjim vekom, bi čutil posebno zanimanje za vse te vidike nacionalsocializma, ki spominjajo na srednjeveške obrtniške cehe. Da bi korporativna država državljanstva ne utemeljila zgolj na teritorialni osnovi, temveč na aktivnem članstvu v velikem cehu delavcev, bi se mu zdelo najvišja zdrava pamet.

Res bi obžaloval, da so posameznega obrtnika v srednjem veku tako močno izpodrinili inženirji in tehnik. Vendar bi menil, da je korporativna država s prepoznavanjem pomena organiziranih delavcev kot takih dobila navdih za pravo idejo.

Predolgo je bila politika ločena od potreb in želja navadnega človeka in prepuščena specializiranim rokam tistih odvetnikov, barabe, ki so bili prevarani in obžalovalec, katerih monopolov se jezno ljudstvo v »Sanjah o Johnu Ballu« tako želi znebiti. V »Novicah od nikoder« so domovi parlamenta zgolj zanimiva relikvija. Anglijo vodijo Angleži in za Angleže ter ni več lutka finančnih interesov, ki danes manipulirajo z njeno strankarsko politiko v Westminsterju.

Druga značilnost nacionalsocializma, ki bi jo Morris iz srca odobraval, je vztrajanje pri temeljnem pomenu kmetijstva. Morris si je, tako kot današnji nacionalsocialisti, srečne skupnosti predstavljal ne v smislu velikih mest, temveč v družbi, ki je pretežno kmetijska. Zemlja je zanj strast. »Zemlja, njena rast in njeno življenje! Ko bi le lahko rekel ali pokazal, kako jo ljubim!«

A ne zgolj kot nekaj, o čemer bi pisali pesmi. Tudi kot nekaj, o čemer bi gojili in negovali močno raso. Eden najlepših prizorov na svetu so bili za Morrisa »zeleni hektarji z začeto rastjo« in v enem od svojih pisem govori o avgustu z njegovo zlato žetvijo.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

polja, kot najboljši od vseh mesecev za ogled angleškega podeželja. »Novice od nikoder« imajo čudovito vinjeto koscev pri delu v dolini Temze, vsi veselo oblečeni, tako da je travnik izgledal kot ogromna gredica tulipanov. »Vse roke so delale premišljeno, a dobro in vztrajno, čeprav so bile od veselega pogovora tako hrupne kot gaj jesenskih škorcev.« Podeželje že zdavnaj ni bilo več zaničenega, zanemarjenega, dolgočasnega. Drugje piše: »Želim si, da bi bilo mesto prežeto z lepoto podeželja, podeželje pa z inteligenco in živahnim življenjem mesta.«

Morris bi se resnično navdušeno strinjal s celotno doktrino, ki se skriva pod imenom ekonomska avtarkija. Razumel je romantiko in koristnost trgovine ter slike, kako pod starim londonskim mostom pljuskajo zeleni valovi.

> „Nekaj kobilic, ki nosijo levantinske palice, izrezane iz tisovega lesa na požganem hribu, in koničasti vrči, ki so jih grške roke trudile napolniti, in dragocene redke začimbe iz daljnega morja, firenško zlato blago in iprsko tapiserijo ter blago iz Brugesa in sude iz Guienne.“

Nekatere lepe in redke stvari je treba nujno pridobiti s trgovino. Toda do sodobne ekonomske doktrine o življenju od izvoza, o žrtvovanju vsega za »ugodno trgovinsko bilanco«, ni čutil nič drugega kot prezira. Temelj in skrivnost srečnega življenja je bila zanj v ustvarjanju stvari iz lastne zemlje. Klasični izraz tega občutka najdemo v njegovem opisu življenja moških iz Burgdala v plemeniti romanci »Korenine gora«. V »Novicah od nikoder« se je Anglija osvobodila odvisnosti od ogromne zunanje trgovine in našla srečo in znatno obilje iz lastnih virov.

Še eno povezavo med nacionalsocializmom in Morrisom najdemo v filozofiji prvega z naslovom Kraft durch Freude (Moč skozi veselje). To se tesno ujema z Morrisovim naukom o veselju do dela. Velik del običajne socialistične propagande si prizadeva predstaviti delo kot prekletstvo. To je daleč od Morrisa. »Poskušal sem si predstavljati, kaj bi se zgodilo z mano,« piše, »če bi mi prepovedali moje običajno vsakodnevno delo; in vedel sem, da bi umrl od obupa in utrujenosti.« Vendar je trdil, da »nobeno delo, ki ga ni mogoče opravljati z užitkom, ni vredno opravljati,« in si je s svojim socializmom prizadeval zagotoviti, da bi vsi njegovi sodelavci lahko izbirali delo, ki jim je všeč, in ga ljubili tako kot on. O podeželskih kmetih s Temze, na katere smo že omenili, je zapisal: »Čas je bil, ko je vsak, ki je kaj izdelal, poleg uporabnega blaga izdelal tudi umetniško delo, in to jim je dajalo 'užitek'. Karkoli dvomim, o tem ne dvomim.« In ko se sklicuje na današnji čas, pravi: »V pravilno urejeni družbi bi moral biti vsakemu človeku, ki je pripravljen delati, zagotovljeno: Prvič, častno in primerno delo; Drugič, zdrav in lep dom; Tretjič, poln počitek za počitek duha in telesa.« Kako daleč smo danes od tega! Ko pogleda skozi okno na Hammersmith, sliši »krike in vpitje ter vso ponižanje, ki ga je metal na slavni jezik Shakespeara in Miltona«, in vidi »brutalne, brezobzirne postave in obraze, ki gredo mimo«. »Po lastnih občutkih in željah vem, kaj si ti ljudje želijo, kaj bi jih rešilo pred to najglobljo globino divjaštva: zaposlitev, ki bi spodbujala njihovo samospoštovanje in si pridobila pohvalo in sočutje njihovih bližnjih, ter bivališča, v katera bi lahko prišli z veseljem, okolje, ki bi jih pomirilo in povzdignilo; razumno delo, razumen počitek.« Ne verjame v pretirano specializacijo – človek bi se moral biti sposoben posvetiti mnogim različnim stvarem. In užitek je mogoče najti tako v naporu in trudu kot v bolj občutljivem in prefinjenem delu. »Novice od nikoder« vsebujejo živahno

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

opis skupine moških, ki energično popravljajo ceste, in njihovega veselja v tem, ter beseda obžalovanja, da grobo delo v teh utopičnih časih postaja precej redko.

Druga stična točka med Morrisom in nacionalsocializmom je njegova strastna želja, da bi se ljudstvo vrnilo k svojim koreninam. Od začetka do konca je bil velik severnoevropejec. Morda se je prepiral s Hitlerjevim vztrajanjem glede rase, češ da je pretirano, vendar je sovražil kozmopolitizem, ki je to vztrajanje povzročil, in je bil globoko nordijski v srcu. Čeprav je ljubil vse elemente, ki so prispevali k oblikovanju angleškega značaja in zgodbe, je imel še posebej naklonjenost do tistih severnih. Tako je kot pripovedovalec zgodb v celoti spoštoval klasične in keltske korenine, iz katerih tudi mi črpamo kri in moč, saj je njihove sage pripovedoval z ljubečim navdušenjem, vendar prav okoli severne sage izvira njegov največji entuziazem, še posebej pa islandska saga, ki jo je tako ostro in ganljivo napisal v »Pesmih mimogrede«. Njeni neznani pisci so našli »urok, s katerim se je stopila meglica strahu« in k njim se je Morris obrnil v stresu svojega življenja in je lahko za nazaj rekel: »No, pomagali ste mi v moji stiski.« To, da moški niso smeli izvedeti teh zgodb, mu je povzročalo fizično bolečino, in ko jih je pripovedoval v svojem "Sigurdu Volsungu", je neomajno razdajal vso svojo moč. Dvakrat je obiskal Islandijo in jo začel imeti za nekakšno Sveto deželo našega rodu.

Naša današnja oslabljena Anglija bi lahko s prednostjo dihala ta navdihujoč krepčilni zrak.

Že s tako hitrim pogledom je očitno, da je Morrisova povezanost z nacionalsocializmom izjemno presenetljiva. Njegove verjetne kritike si ni težko predstavljati.
Bil je velik pesnik in v pesniku je vedno nekaj anarhističnega. Najmanj privlačna stvar pri nacionalsocializmu bi ga bila velika pozornost, ki jo običajno daje državi. Pri tem imajo nacionalsocialisti morda prav; vsaj gotovo je, da je v obdobju velike krize in prehoda, ko se ustvarjajo in preizkušajo nove oblike, močno enotno poveljstvo bistveno za preživetje. Vendar vedno obstaja nevarnost, da se visoko centralizirana organizacija, ker je nujno sredstvo za družbeno zdravje v času stresa, lahko zavleče in postane sama sebi namen v dneh, ko je potrebna večja svoboda. Nacionalsocializem se lahko s to nevarnostjo spopade, če in ko se pojavi. Medtem ni slabo, če nas tako močan predhodnik, kot je William Morris, spomni, da bi moral nacionalsocializem, ko so nove oblike, ki jih je ustvaril, trdno vzpostavljene in utrjene, ob enakih pogojih stremeti k manjšemu vmešavanju države in ne k večjemu.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Judovski mit,
avtor "Skeptik"

Na letnem srečanju Britanskega združenja v Nottinghamu septembra 1936 je g. H. G. Wells je govoril o zgodovinski resnici glede vloge Judov v verskem mišljenju, za katero je trdil, da je bila močno pretirana. Ko je imel g. Wells svoj govor, so se oglasili Judje iz vseh družbenih slojev in številne nejudovske javne osebnosti so zavrnile stališča g. Wellsa. Glavni judovski argument v njihovih odgovorih je bil – kot je bilo že od začetka – da so hebrejski preroki človeštvo učili monoteizma.

Velika težava je, ali je to hebrejsko trditev mogoče potrditi z vidika klinopisnih dokumentov in klasičnih avtorjev, ki oba sovpadata z obdobjem hebrejskih izvorov in judovskega kraljestva v Palestini.

Izjemno je, da vsi zgoraj omenjeni viri dokazujejo ravno nasprotno od teh trditev.

Egiptovski dokumenti Srednjega cesarstva (1750–1350 pr. n. št.) pod dvema Amenhotepoma nedvomno kažejo, da sta Ehnaton in njegov dvor okoli leta 1400 pr. n. št. izvedla versko revolucijo z uvedbo monoteizma kot državne religije. Dejstva so natančno opisana v Cambridgeski antični zgodovini.

Dokaz latinskega zgodovinarja Justina, da izvirajo Judje iz Damaska, je zdaj več kot potrjen s pismi iz Tell-Amarne. Ta korespondenca kaže, da je bil Kanaan dolga stoletja zgolj egiptovska obmejna provinca, katere posest so Hetiti pogosto izpodbijali. Jezik korespondence je bil babilonski.

Ta pisma iz Tell-Amarne so dodatno osvetljena s strani hetitskega arhiva Boghaz-Keuya.
Oba omenjata razred ljudi z imenom Habiru, razred sužnjev. Učenjaki judovskega porekla v vseh državah zanikajo, da bi imeli Habiru kakršno koli zvezo s Hebrejci. V pismih iz Tell-Amarne so zanimive podrobnosti. Šest pisem, naslovljenih na egiptovskega faraona, je od nekega Abdi-hibe, guvernerja Urusalima (Jeruzalema). Verjamem, da je to Abdi-hiba egiptovski prepis samega imena Abraham, vsekakor doma iz Sirije, medtem ko Stara zaveza Abrahama pripelje iz Ura Kaldejcev. Abdi-hiba je pod velikim pritiskom Habirujev (okoli leta 1400 pr. n. št.). V pismu za pismom prosi Egipt za vojaško pomoč. „Kralju, mojemu gospodu, mojemu soncu. Abdi-hiba, tvojemu služabniku, k nogam kralja, mojega gospoda, sedemkrat in sedemkrat padam. To, kar mi očitajo, je obrekovanje. Glejte, nisem knez ... Glejte, ne oče ne mati me nista postavila na ta kraj; roka mogočnega kralja me je pripeljala v hišo mojega očeta.“

...

V drugem pismu, v katerem prosi za pomoč, piše faraonu: »Habiruji osvajajo kraljeve trdnjave ... vse so propadle. Naj kralj, moj gospod, pošlje pomoč svoji državi.«

Stara zaveza ne pozna nobenega od teh ali kasnejših dejstev, ničesar o veliki svetovni vojni med Ramzesom II. (1292–1225 pr. n. št.) in Hetiti iz Kadeša, kjer so se vse takrat organizirane države pridružile eni ali drugi od dveh vojskujočih se strani.

O kralju Davidu ali Salomonu ni niti besede iz nobenega vira, razen ustnega izročila.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Stare zaveze, zapisane mnogo stoletij pozneje, verjetno med ujetništvom v Babilonu, torej po letu 585 pr. n. št. Dejstvo, da jih noben vir ne omenja, ne izključuje nujno možnosti njihovega obstoja in približne resničnosti zgodbe; še toliko bolj, ker je bila država, ki jo je Sirija in Palestina najbolj zanimala, Asirija, takrat v mrku, torej okoli leta 1000 pr. n. št.

Naslednji klinopisni dokazi sprožajo vprašanja o izvoru imena Jahur-Jehova. Starozavezno izročilo o judovskem izvoru imena je dobro znano. Toda aramejski napisi, najdeni v Zinjirliju (srednja dolina Evfrata), jasno kažejo, da je v času invazije Tiglat-Pileserja III. (740 pr. n. št.) v deželo Sam'al obstajalo majhno neodvisno kraljestvo Jidi, ki je pravzaprav Jaudi. To dinastijo Jidi je očitno v 8. stoletju pr. n. št. ustanovil KrL; nasledil ga je Parra I., ki je zapustil napis svojemu bogu Hadadu. Zato se izkaže, da kralj Azrian iz Jaudija, ki so ga do odkritja tega aramejskega napisa enačili z Azarijem iz Jude (2. kraljev, xv.), pripada srednjeevfratski dinastiji. To razodetje je prav tako povzročilo veliko motnjo v zgodbi Stare zaveze.

Skozi celotno obdobje vojaške moči Asirije, od Asurnatsirpala II. (884–860 pr. n. št.) do konca Asirije (612 pr. n. št.), Asirci omenjajo enega samarijskega in enega judovskega kralja. Nenavadno je, da Izrael in Kanaan nista omenjena. Bili sta majhni kneževini, ki sta bili vedno davkoplačevalski družbi Asirije, pa tudi bližnjega kraljestva Damask. Med svojo 35-letno oblastjo je Šabuanasar III. (859–824 pr. n. št.) štirinajstkrat napadel Sirijo in Palestino. Omenja vsaj pet vpadov, med katerimi je ljudi iz Palestine odpeljal v Asirijo. Tiglat-Pileser IV. (745–728 pr. n. št.), Sargon II. (722–705 pr. n. št.), Sanherib (705–682 pr. n. št.), Azarhadon itd. so vsi po vrsti napadli in opustošili Sirijo in Palestino, vsakega od njih večkrat, ter ljudi odpeljali v Asirijo in Babilonijo. Tako kot Amenhotep IV. Egiptovski je tudi Zoroaster pel hvalnice Soncu in Ahuramazdi, najčistejši obliki monoteizma že od začetka 8. stoletja pr. n. št.

Edini bog Ahuramazda, vir dobrote in čistosti, je preživel tudi po – in verjetno zaradi – mučeniške smrti samega Zoroastra. Dokaz za to je, da so Ahemeni (od leta 548 pr. n. št. naprej) sprejeli Ahuramazdo za svojega edinega boga. Zdaj je mogoče dokazati, da je Zoroaster živel v prvi polovici 8. stoletja pr. n. št. Ljudstva Sirije in Palestine, razkropljena po vsem asirskem cesarstvu zaradi deportacij, niso bila povsem nevedna o monoteistični doktrini Zoroastra.

Stara zaveza pravi, da je babilonski kralj Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezer) iz Stare zaveze odpeljal judovsko ljudstvo v ujetništvo (okoli leta 555 pr. n. št.). V babilonskih besedilih o tem ni nobenega zapisa. Če pa predpostavimo, da je to res, kar najverjetneje drži, bi bili judovski ujetniki v Babilonu, zlasti po uničenju jeruzalemskega templja, seveda nagnjeni k globljemu razmišljanju. Zoroastrija je morala biti tam precej razširjena.

Obstajajo dokazi, da je zahodno Azijo globoko pretresel popoln propad Asirije (612–606 pr. n. št.) in vzpon arijskih ras, ki so bile bolj ali manj častilci Zoroastra. Ideja o enem bogu je morala prodreti celo med tako konzervativno ljudstvo, kot so bili Babilonci. Nabunaid (553–538 pr. n. št.), zadnji babilonski kralj, se je zavedal naraščajoče plime in poskušal preprečiti nevarnost.
Pod takim ali drugačnim izgovorom je v prestolnico zbral vse idole različnih babilonskih mest in podobe lokalnih bogov. To dejanje je povzročilo ogromno nezadovoljstvo med lokalnimi duhovniki in ogromnim številom njihovih privržencev. To je verjetno eden od razlogov, zakaj se babilonska vojska ni uprla, ko je Kir tiho vstopil v mesto (538 pr. n. št.) in končal babilonsko cesarstvo.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Starozavezno izročilo pravi, da je Kir izpustil judovske ujetnike. Mislim, da se lahkotni Perzijec sploh ni obremenjeval z ljudmi v mestu, dokler je prejemal davek. Moje mnenje je, da so judovski monoteizem v Palestino prinesli babilonski ujetniki. Kritični pregled Ezre 1 in drugih poglavij v Kronikah je dovzeten za takšno razlago. Med Judi se je rasna zavest povečala – če sploh kdaj pred veliko razpršitvijo leta 71 n. št. – kot posledica ujetništva v Babilonu. Izkušnja je dokazala, da preveč bogov ni rešilo človeštva. Večja je bila verjetnost odrešitve s čaščenjem enega vsemogočnega boga.

Strokovnjake je zelo begalo dejstvo, da je bila v helenističnem obdobju grščina običajno sredstvo komunikacije med Judi. Seveda sta obstajala tudi Sanhedrin in duhovništvo. Zdi se, da je bil glavni govor med semitskimi domorodci ljudski jezik aramejščina. Ni mogoče ugotoviti, ali so judovski duhovniki med seboj govorili hebrejščino.

Nedvomno je Cicero najinteligentnejši in najpravičnejši državnik Rimske republike. V svetu popolne korupcije in razuzdanosti je sam s Katonom, proti kateremu ni bila vložena nobena obtožba podkupovanja ali kršitev. Njegovi spisi dokazujejo obseg njegovih intelektualnih moči in sklepanja. Med stotinami konzulov in pretorjev je edini konzul, ki se je iz Kilikije vrnil s častnim slovesom. Cicero je vzvišen politični mislec, pravičen in pošten. Je zelo objektiven glede tujih narodov. Pisal je o lahkomiselnosti Grkov, o suženjstvu Lidijcev, a nikoli ni nobenega od njih označil za sovražnika Borna. Samo Jude vedno znova imenuje »naši sovražniki«. Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

Naslednja stvar je obtožba glede judovskega zlata ... Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret.—Glede zlata, ki so ga Judje iz Italije in iz vseh naših provinc izvažali v Jeruzalem. . . . . Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contempere gravitatis summae fuit. – Toda upreti se temu barbarskemu vraževerju je bilo dejanje dostojanstva, obsoditi množico Judov pa je bilo dejanje največje modrosti, čeprav so bili pogosto najbolj nepokorni v zborovanja, ki so potekala v obrambo interesov republike.

... Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta. – Verska vera Judov, naših sovražnikov, ni bila ovira. . . itd., itd.

Ta Ciceronov govor je verjetno eno najlepših in najdomoljubnejših del v latinščini; vendar v zadnjih petdesetih letih ni bilo nobene šolske izdaje za javne šole in univerze v tej državi, iz očitnih razlogov. Prav tako ni bilo izdaje Tacitovih Zgodovin iz istega razloga. Tacit (Annalium.il.85) omenja, da je senat pod cesarjem Tiberijem izdal odlok, s katerim je prepovedal egiptovsko in judovsko čaščenje ter izgnal 4000 judovskih osvobojencev iz Rima na Sardinijo, preostali pa so morali takoj zapustiti Rim.

Tacit v enem odlomku dejansko trdi, da so Judje v najuspešnejšem obdobju judovskega kraljestva (stoletje pr. n. št. in do uničenja Jeruzalema s strani Tita leta 70 n. št.) v svojem templju častili oslovsko glavo. (Tacit: Historiarum V. 2-5).

Horacij in Juvenal imata o njih še veliko povedati. Konstantin, tako imenovani Veliki, je zagrešil grozo, ko je na prvem nicejskem cerkvenem koncilu leta 325 n. št. dovolil kanonizacijo Stare zaveze. Približno generacijo ali dve so Judje postali zelo priljubljeni v krščanstvu kot sinovi prerokov. Toda komaj je minilo stoletje (tj. od začetka petega stoletja), ko so množice dobile ukaz, naj zapustijo Konstantinopel in Aleksandrijo.

Ni dvoma, da so se Judje z namenom maščevanja nad 'krščanstvom'

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

igrali so pomembno vlogo pri organizaciji islamskega gibanja. Vendar je zelo nenavadno, da so kljub storitvam,
ki so jih opravili Judje, prvi kalifi med njimi vcepili strašljiv fanatizem.
Arabci kot »ljudstva Knjige« kristjanov nikoli niso silili k sprejetju islama, razen s formalnim povabilom.
Toda vse do abasidskih kalifov (850 n. št.) islam ni priznaval Judov kot monoteističnih.
Celotne judovske skupnosti v levantskih delih so bile prisiljene v spreobrnitev, moški pa so bili potisnjeni v prve vrste
islamskih vojsk.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Muslimanski svet in Palestina, avtor A. Yusuf Ali

Britanska politika v Palestini po vzhodnoameriški vojni je bila stalna rana v odnosih med Veliko Britanijo in muslimanskim svetom. Nesporazumi, ki jih je povzročila, so bili že v dvajsetih letih 20. stoletja dovolj hudi – v tridesetih letih 20. stoletja je bila vročina, ki jo je povzročila, tako ogromna, da obstaja nevarnost eksplozije. In v tem milostnem letu 1938 so se svetovne razmere tako hitro poslabšale, da si nihče ne more privoščiti, da bi Palestine ignoriral kot pomemben dejavnik za prihodnji mir v svetu. Britanske oblasti so se na nejasno način zavedale svojega nemogočega položaja in so v dveh letih poslale dve komisiji, da bi jim pomagale rešiti problem. Česar se niso zavedale, je moč muslimanskega čustva in neizpodbitni razlogi, na katerih to čustvo temelji.

Ni res, da to vprašanje zanima le arabske države. Indijski časopisi vsak teden prinašajo novice o srečanjih v različnih središčih v državi, na katerih so izrazili sočutje Arabcem in pozvali Veliko Britanijo, naj spremeni svojo politiko v Palestini.

Ne le muslimani, ampak tudi hindujci se ne zanimajo za to vprašanje. Obeležili so že več kot en dan Palestine, ob katerem so bili izrečeni močni govori. Hidžrat (prostovoljno izgnanstvo) in nesodelovanje z vlado sta bila predlagana kot sredstva za pritisk na oblasti. Jazanski muslimani pod nizozemsko suverenostjo so pokazali enako veliko zanimanje in svoji vladi povzročili veliko zadrege. V francoskih muslimanskih kolonijah palestinski občutek bistveno prispeva k zelo zapletenim problemom, s katerimi se sooča francoska kolonialna politika. In povsem naravno je, da se v samih arabskih državah močno izrazi občutek sočutja do njihovih arabskih bratov in ogorčenja nad zatiranjem in krivico, ki se izvaja v Palestini.

Jemenski princ Saiful Islam je leta 1937 s svojo kronajsko delegacijo na srečanjih v Londonu javno izrazil svoja globoka čustva in čustva svojega ljudstva. Na sprejemu, ki so se ga udeležili različni člani diplomatskega zbora, je dejal: »Vsi muslimani sveta sočustvujejo z Arabci iz Palestine in se ne bodo umirili, dokler palestinsko vprašanje ne bo rešeno brez škode za državljanske pravice Arabcev.« In Jemen od takrat ni molčal, ampak si je na različne načine prizadeval predlagati rešitev.

Irak je bil še bolj vztrajen. Sedanji iraški premier je podal izjave, ki so jih v nekaterih krogih kritizirali kot "očitne indiskrecije". Če so bile to indiskrecije, so bile vsaj navdihnjene z resnično zaskrbljenostjo, da britansko javno mnenje ne bi bilo zavedeno v nadaljnje napake v Palestini. Domneva se, da je bil njegov nedavni obisk (jeseni 1938) v Londonu namenjen predvsem predstavitvi neke razumne rešitve palestinskega vprašanja in je bil odgovor na zelo močno čustvo glede tega vprašanja, ki obstaja med njegovimi ljudmi v Bagdadu. Transjordanija je kot soseda in v nekaterih pogledih del istega geografskega območja seveda tesno zainteresirana. Kralj Abdul Aziz Ibn Saud iz Savdske Arabije je doslej ohranjal diplomatski molk, vendar so njegovi podaniki, goreči Ikwan, morda med najpomembnejšimi arabskimi skupinami, ki spremljajo dogodke v Palestini z več kot le platonskim zanimanjem.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Sirija se kot suverena arabska država prebija skozi rojstne muke svoje nove svobode, arabski pogled na Palestino pa ni nikjer bolj pereče vprašanje kot v Damasku. Zgodovinsko in geografsko je Palestina del Sirije, palestinski upor pa uživa najiskrenejše sočutje in podporo v nastajajoči sirski republiki. Veliki mufti Jeruzalema je begunec v eni od sestavnih držav Sirije – Damask je bil in je eno najpomembnejših središč za podporo palestinsko-arabskemu cilju. V Bludanu (blizu Damaska) je bilo organiziranih več mednarodnih muslimanskih kongresov. Zadnji takšen kongres je bil oktobra 1938 v Kairu. Udeležili so se ga muslimanski člani zakonodajnih teles iz različnih držav. Kongres se je zavezal k obrambi Palestine, vzpostavitvi nacionalne vlade v državi in opustitvi neizvedljive ideje o judovskem narodnem domu v Palestini. Takoj po parlamentarnem kongresu je v Kairu pod predsedstvom gospe Sharawy potekalo mednarodno srečanje žensk, ki podpirajo arabski cilj v Palestini. Egipčani, tako ljudstvo kot njihovi verski in parlamentarni voditelji, so z vsem srcem za to. Egipt pa je intelektualno središče arabsko govorečega sveta.

Tako imamo praktično soglasen glas muslimanskega sveta v upiranju judovskim ambicijam v Palestini. Tudi kristjani v arabskih državah so v tej zadevi popolnoma enotni s svojimi muslimanskimi brati. Brez pretiravanja lahko rečemo, da je ves Bližnji vzhod vnet zaradi tega vprašanja in da je ves muslimanski svet v sočutju in sodelovanju.

Te države postopoma pridobivajo na moči in pomenu. Njihova ambicija je oblikovati kompakten blok, za dosego tega cilja pa je bilo sklenjenih več pogodb. Iran in Turčija sta se pridružila nekaterim od teh pogodb. Ali se splača odtujiti tako pomembne elemente prebivalstva zahodne Azije in severne Afrike, da bi izpolnili Balfourjevo deklaracijo, ki je bila sama po sebi v nasprotju z obljubami, danimi Arabcem? Dejansko bi, če bi bile judovske zahteve izpolnjene, kršili bistveni del same Balfourjeve deklaracije, saj je pismo g. Balfourja lordu Rothschildu, objavljeno 2. novembra 1917, vsebovalo spodaj v poševnem tisku napisane besede:—

> „Z naklonjenostjo gledamo na ustanovitev nacionalnega doma za judovsko ljudstvo v Palestini in si bomo po najboljših močeh prizadevali za dosego tega cilja, pri čemer je jasno, da se ne sme storiti ničesar, kar bi lahko 'škodovalo državljanskim in verskim pravicam obstoječih nejudovskih skupnosti v Palestini'.“

Deklaracija je bila dvoumna in v nasprotju z britansko dobro vero do Arabcev. V praksi se je izkazala za neizvedljivo in je močno škodovala britanskemu ugledu v muslimanskem svetu. Trenutno je to pereča rana v svetovni politiki in bo verjetno v prihodnosti ploden vzrok za številne motnje in nemire. Sovražniki Anglije v njej najdejo obetavno področje za svojo propagando in verjetno ne bodo zamudili svojih priložnosti v času krize ali nevarnosti. Inteligentno in dobro podkovano javno mnenje bi zagotovo odločno nasprotovalo takšni farsični politiki.

Do sedaj smo obravnavali le politična vprašanja. Oglejmo si zadevo kot vprašanje pravičnosti. Jeruzalem in Sveta dežela nista sveta le za Jude; še bolj sta sveta za kristjane in muslimane. Osrednji dogodek pri ustanovitvi krščanstva se je zgodil v tej deželi. Urasdžid al-Aksa je v Koranu izrecno omenjen kot sveti kraj (xvii. 1, 5 in 7). Že 1868 let, vse od uničenja templja s strani Tita leta 70 n. št., so Judje izgnani iz države. Že 2500 let (od babilonskega ujetništva)

Judje niso imeli vrhovne oblasti v državi. Približno šest stoletij (od časa Jozueta leta 1254 pr. n. št. do Nebukadnezarjevega zavzetja Jeruzalema leta 587 pr. n. št.) so poskušali vladati mešani državi.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

prebivalstvo, vendar so bili razdeljeni med seboj. Njihova resnična moč je trajala komaj dve generaciji, in sicer: v času vladavine Davida in Salomona (1055 do 977 pr. n. št.). Nikoli niso predstavljali večine v prebivalstvu, ki so ga sestavljali Filistejci (po katerih se imenuje Palestina) in različna arabska plemena, kot so Edomci, Amalečani, Moabci itd. Judje so bili v deželi le občasno in le kot manjšina.

Ali je v teh okoliščinah pravično govoriti o Palestini kot o deželi Judov? Pravilneje bi bilo trditi, da je del Džazirat-ut Arab, arabskega otoka, ki ga skoraj obdajajo Sredozemlje, Rdeče morje, Arabsko morje, Perzijski zaliv in dolina Evfrata in Tigrisa.
Arabija, če se kdaj uveljavi, se lahko gospodarsko preživlja le z območji rodovitne obale, ki obdajajo njene peščene puščave. Pravno gledano mandat, ki ga ima Britanija nad Palestino, Palestine ne naredi britanskega ozemlja niti ne dovoljuje Veliki Britaniji, da z zemljo razpolaga, kakor ji je všeč. Je skrbnica "neodvisnega naroda" in njena naloga je "nuditi upravno svetovanje in pomoč", ne pa da del svojega ozemlja odda tujcem ali ga obdrži zase. Pakt Društva narodov (22. člen) v zvezi s Palestino in Sirijo pravi: "Nekatere skupnosti, ki so prej pripadale Turškemu cesarstvu, so dosegle stopnjo razvoja, kjer se njihov obstoj kot neodvisnih narodov lahko začasno prizna, pod pogojem, da jim mandatar nudi upravno svetovanje in pomoč, dokler ne bodo sposobne samostojno obstajati. Želje teh skupnosti morajo biti glavni dejavnik pri izbiri mandatarja."

Soglasna želja večine prvotnega prebivalstva Palestine, tj. skoraj vseh razen nedavno pripeljanega tujega elementa, je, da se razglasi za suvereno in neodvisno državo. V boju za ta cilj so prestali ogromne žrtve in prelili svojo kri. Edina častna pot, ki torej preostane Veliki Britaniji, je:—

Opustiti mandat;

Predati ozemlje ljudstvu kot suvereni državi z ustavo, ki jo je oblikoval
ljudje sami;

Prepovedati kakršno koli prihodnje judovsko priseljevanje;

Skleniti pogodbo z novo državo za razumno zaščito judovske manjšine, ki se odloči ostati zvesti člani države in spoštovati njene zakone, s takimi varovali za lokalno avtonomijo, o katerih se je mogoče dogovoriti, po načelu, da je factum vale quod fieri non debuit;

Omogočiti prosto izbiro izstopa tistim, ki se ne želijo vključiti v državo.

Takšna ureditev bo omogočila prihodnji mir in razvoj ter končno zadoščala nadlegovanim Arabcem. To bi bilo med zadnjimi očitnimi krivicami, ki jih je zagrešila Versajska pogodba, in bi jih bilo mogoče odpraviti na podlagi načel pravičnosti, dobre vesti in razumnega upoštevanja dejanskih dejstev.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Fašizem in dialektika, avtor A. Raven Thomson

Neprekinjen napredek fašizma v Evropi kaže na obstoj novega zgodovinskega procesa, ki ga ni mogoče zanikati, ampak se nenehno bliža svojemu neizogibnemu koncu.

Marksisti, ki so mislili, da so od preroka Karla podedovali popolno razlago zgodovinskega napredka, zdaj popolnoma ne znajo pojasniti tega nepričakovanega neuspeha, ki je povzročil opustošenje v njihovem strateškem načrtu ravno v trenutku, ko se je zdelo, da je zmaga na dosegu roke proletariata. Prav je, da fašizem imenujemo »organiziran izraz odločnosti kapitalistov, da se ne uprejo ničemer, da bi ostali na oblasti«, kot to počne g. John Strachey; vendar to ne pojasni arogantnega načina, s katerim fašistični voditelji ravnajo z največjimi kapitalisti, niti njihove popolne podreditve finančne svobode nacionalni blaginji.

Preučimo marksistični sistem »Materialistična interpretacija zgodovine«, da bi videli, kje je šel narobe. Najprej se moramo vrniti k Heglu, saj je, kot je pripomnil Lenin, »Marx nerazumljiv brez Hegla«. Hegel zagotovo ni bil materialist; ravno nasprotno, bil je idealist. Verjel je, da je vesolje vse duh ali, pravilneje, vse »ideja«. To ni bilo všeč Judu Karlu Marxu; toda Hegel je v svoji razlagi pojavov izumil sistem, imenovan »dialektika«, ki je izjemno privlačil Marxov subtilen um.

Hegelov koncept vesolja je bil izjemen napor človeškega intelekta, morda največji miselni dosežek človeštva. Videl je strašljiv spektakel vseobsegajoče 'ideje', ki se je ukvarjala z neskončnim procesom samospoznavanja. V tem procesu so bili vsi pojavi, vključno z obstojem samega človeštva, deli obsežne in zapletene 'dialektike' oziroma argumenta, s katerim se je 'ideja' prepirala sama s seboj v iskanju končne resnice oziroma, pravilneje, 'samospoznanja'. Proces je pojmoval kot ponavljajoče se postuliranje neke 'teze' oziroma vidika resnice, podobno kot znanstvenik postulira teorijo, da bi razložil kemična ali fizikalna dejstva.

Ker ta teza v resnici ne bi zajemala celotne resnice, bi si izsilila »antitezo« oziroma nasprotni koncept, ki bi se nato zapletel v »dialektični« boj z nepopolno predpostavko »teze«. Podobno kot nasprotniki znanstvene teorije zbirajo argumente proti njej.

Sčasoma bi iz te dialektike izšla "sinteza«, vključno z vidiki teze in antiteze pri natančnejšem razumevanju resnice. Ker bi ta sinteza nato oblikovala novo, a še vedno nepopolno tezo, bi sprožila nadaljnji dialektični boj, nadaljnjo sintezo in tako naprej v postopnem iskanju končnega znanja. Spet je vzporednica z napredkom znanstvenih raziskav tesna. Hegel je človeka, zlasti organizirano, civilizirano državo, zelo cenil kot najnaprednejše orodje v dialektičnem izpopolnjevanju ideje. Od tod izvira precej zmotno mnenje, da je Hegel zagovarjal čaščenje države. Pravzaprav je bil Hegel panteist; morda najbolj intenziven monoteist, kar jih je človeštvo kdaj poznalo.

MARX IN DIALEKTIKA

Marx je imel le malo intelektualnih sposobnosti Hegla, čigar sistem je orisan le v najgrubljih risbah.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

zgoraj navedeno obliko, vendar se je oklepal dialektičnega procesa kot razlage in opravičila za razredni boj. Marxa je, tako kot Hegela, spoštoval do človeka in organizirane države, še posebej zanimal razvoj družbe v okviru dialektičnega procesa. Družbo je videl kot instrument proizvodnje, ne pa kot Hegel kot instrument znanja, zato je "delavce" imel za edini del družbe, ki je upravičen do spoštovanja, in obsojal nepopolnost družbe, ki daje moč in ugled parazitom in neproizvajalcem.

Marksistična »materialistična interpretacija zgodovine« temelji na dialektičnem boju med družbenimi razredi s končnim ciljem izpopolnitve brezrazredne družbe, v kateri bodo vsi »delali«, torej vsi vključeni v proizvodni proces. Čeprav ta marksistična shema daleč od vzvišenega univerzalnega koncepta hegelske filozofije, pa si ne more ne zaslužiti sočutja vseh realistov, ki zavračajo tako idealizem kot materializem kot popolni filozofiji obstoja. Morda ne delimo marksističnih predsodkov v prid materialnim proizvajalcem in še vedno ohranjamo častno mesto za iskalce resnice, bodisi skozi umetnost, znanost ali religijo, vendar se upiramo prevladi katerega koli delnega razreda v družbi, zlasti če ta razred ne prispeva niti k spoznanju resnice niti k ustvarjanju bogastva.

RAZVIJAJOČA CIVILIZACIJA

Kakršen koli že je naš pogled na končno resnico heglovske filozofije, ni mogoče zanikati, da heglovska »triada« teze, antiteze in sinteze tvori temeljni ritem obstoja tako v naravi kot v družbi. Od združitve protona in elektrona v atom do združitve moškega in žene v družino najdemo isto temeljno triadno osnovo. V družbi velja isti zakon v nenehnem dinamičnem procesu, za katerega je Marx nedvomno upravičeno trdil, da se bo končal v izpopolnjeni brezrazredni družbi. Sledimo temu procesu skozi razvoj evropske civilizacije.

Sodobna Evropa ima svoj oddaljeni izvor v vplivu barbarskih hord na rimski imperij. Kateri bolj popoln primer dialektičnega procesa bi lahko navedli? Tezo o rimski civilizaciji, umetni, materialistični in dekadentni, je izpodbijala njena antiteza, nemško barbarstvo, naravno, idealistično in možato. Rezultat je bila skoraj popolna sinteza po grenkem dialektičnem boju osvajanj, ponovnih osvajanj, zasužnjevanja in vandalizma, ko se je na ruševinah Rima dvignil fevdalni sistem, ki so ga vodili barbarski voditelji, ki so kljub temu še vedno nosili tradicionalne nazive cesarskega Rima, dux (vojvoda), comes (grof), imperator (cesar) itd., vladali so nad vileni, a so bili pred kratkim odpuščeni iz službe rimskim vilam.

Ta fevdalni sistem je v celoti temeljil na vojaški moči zaščite z mečem v zameno za vojaško službo gospodarju. Zelo naravno je v dialektičnem procesu (ki ga je Marx popolnoma ignoriral) vojaška moč izzvala svojo popolno antitezo - duhovno moč. Moč fevdalnega barona je bila izzvana z močjo duhovnika, srednji vek pa je odmeval z velikim bojem Cerkve in države; vrhunec je dosegel s rivalstvom papeža in cesarja, ki se je končalo v Canossi z zmago papeštva, in neverjetno sintezo vojaške in duhovne moči v križarskih vojnah.

Papeška prevlada, osredotočena na Italijo, pa je postala nevzdržna za deželno plemstvo, ki je sčasoma v reformaciji zlomilo moč Rima in ustanovilo neodvisne evropske države, s čimer je razbilo prejšnjo enotnost krščanstva. Sledila je še ena sinteza, ko so se plemiči in duhovščina združili v službi absolutne monarhije. Ni pomembno, ali

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

To je bilo doseženo z neusmiljenimi metodami Henrika VIII. ali s prefinjenostjo Ludvika XIV., ki je za svojega vodilnega državnega ministra postavil kardinala: tako v protestantskih kot katoliških državah je sinteza monarhije končala dialektični boj med posvetno in duhovno oblastjo.

Monarhija pa je bila le ščit in opravičilo za privilegij rojstva in duhovščine, tisti aristokratski privilegij, ki ga Karl Marx zmotno imenuje "fevdalen". Končno smo se znašli v kratkem zgodovinskem obdobju, ki zanima samo marksiste, obdobju, ko materialistični motivi začenjajo prevladovati nad idealističnimi in se začne čutiti razredna prevlada. Neizogibno je bilo, da so se navadni ljudje uprli in se uprli aristokratskim pretenzijam, veliki upor, francoska revolucija, "noro leto" 1848 pa so bili le incidenti v obsežnem dialektičnem boju, ki se je končal s strmoglavljenjem aristokracije. Vendar je neusmiljena logika sinteze le končala en privilegij, da bi začela drugega, še hujšega kot prej. Meščani, ponosni na denarnico, so nadomestili zemljiško aristokracijo. Privilegij rojstva je odstopil privilegiju bogastva.

Aristokracija je dala mesto plutokraciji.

KAPITALIZEM

Tako je prišel kapitalizem in nova dialektika razrednega boja med privilegiranimi lastniki lastnine in razlaščenim proletariatom delavcev in kmetov, ki so vihteli svoja simbolična kladiva in srp. Tako kot fevdalni posestnik se je tudi industrijski kapitalist zanašal na golo moč, da bi ohranil svoj položaj, in tako kot fevdalni posestnik se je srečal s pozivom k pravici s strani svojih delavcev, ki so nasprotovali njihovemu negativnemu odporu do njegove pozitivne moči. Sindikati so združili delavce in razvili njihovo pravico do stavke in zadrževanja dela kot močno obrambno orožje.

Organizacija je bila bistveni del te operacije in v vseh državah zahodnega sveta so se oblikovala obsežna sindikalna gibanja.

Industrijski kapitalisti so se odzvali z gradnjo lastnih ogromnih trustov in kombinatov, ki so kmalu segli daleč preko nacionalnih meja v mednarodne federacije, povezane s končnimi kapitalističnimi gospodarji mednarodnih financ. Medtem so tudi delavci širili svoje sindikate v vedno večje organizacije, iskali mednarodne povezave in sčasoma iskali vodstvo v svetovni revoluciji v Moskvi in Stalinu. Tako so zrasle rivalske organizacije mednarodnih financ in mednarodnega socializma, ki so se zbrale za to, kar so marksisti naivno upali, da bo zadnji boj za družbeno tisočletje. Resnično nenavadna vzporednica z mednarodno organizacijo fevdalne Evrope pod cesarjem in papežem za tisto, kar so si milijoni v tistih časih predstavljali kot versko tisočletje.

Zakaj je bilo to tisočletje neznosno zadržano? Proizvodne moči so se zaradi znanstvenih izumov in tehničnega napredka zadnjih let neizmerno povečale, pa vendar življenjski standard množic ostaja nizek, družbene razmere pa obupne.
Medtem večja učinkovitost proizvodnje zgolj pomeni ustvarjanje ogromne armade brezposelnih. Kako je to mogoče razložiti? Zakaj socialna revolucija visi v ognju?

PRIVILEG MOČI

Razlaga je v tem, da organizacija za oblast prinaša svojo lastno korupcijo. Razvoj ogromnih sindikalnih organizacij daje voditeljem teh organizacij ogromno moč.
Nato postanejo neradi tvegali svoje organizacije v vrhuncu razredne vojne, da bi ustvarili brezrazredno državo, v kateri bodo takšne organizacije izgubile svojo glavno upravičenost. Trgovina

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Sindikalni šefi, ki poveljujejo milijonom ljudi, imajo prav tako kot monopolni kapitalisti, ki poveljujejo milijonom denarja, osebni interes za ohranjanje sistema, ki jim daje veliko osebno moč.

Torej imamo novo in pokvarjeno sintezo. Finančniki in sindikalni uradniki sklenejo premirje in kasneje celo zavezništvo, da bi branili sistem, ki je tako koristen za obe strani. Prva izdaja se je zgodila, ko se je sindikalni vodja Ben Turner srečal z mednarodnim judovskim finančnikom Alfredom Mondom (kasneje lordom Melchettom) in podpisal zloglasni sporazum Mond-Turner, s katerim je zavrnil udarno orožje. Druga in resnejša izdaja se je zgodila v zadnjem času, ko so se šefi sindikalizma in finančniki svetovnega kapitalizma združili, da bi "branili demokracijo" in "ohranili svobodo". Internacionalizem, ki so ga sprva iskali kot sredstvo za razširjeno organizacijo za razredni boj, postane sam sebi namen, nekaj, za kar morajo biti delavci pripravljeni žrtvovati plače, pogoje in samo življenje. Tako pridejo prošnje za Abesinijo in Češkoslovaško, Kitajsko in Španijo, medtem ko se doma kopičita brezposelnost in beda.

Kaj je vse to drugega kot stari znani boj za ohranitev privilegijev – tokrat privilegijev moči. Takšen je bedni zaključek marksistične razredne vojne v zahodnem svetu. Privilegij rojstva je nadomestil privilegij bogastva: oba se zdaj klanjata privilegiju moči, ki ga imajo šefi ljudi in denarja.

BREZRAZREDNA REVOLUCIJA

Vendar se dialektični proces tu ne konča. Zgodovini ne moremo več vzklikniti »Stoj« kot toku. Teza o monopolnih privilegijih neizogibno izzove svojo antitezo, ta antiteza pa je množično ljudsko gibanje vseh razredov, ki trpijo pod finančno in sindikalno tiranijo. Končno se pojavi upanje na resnično »brezrazredno« državo, kajti antiteza »šefovske vladavine« je »brezrazredna« revolucija. Vsi razredni privilegiji so zdaj likvidirani. Le nekaj mož ima moč, ki jim jo dajejo milijoni delavcev ali milijoni delnic, in danes to moč izvajajo za ohranjanje sistema, ki jo omogoča. Proti tem ljudem se dviga plima brezrazredne revolucije.

Ni presenetljivo, da ta nova revolucionarna sila prevzame nacionalno obliko.
Samo patriotizem je bil vedno čustvo, ki je združevalo vse razrede skupnosti v skupnem delovanju. Zato se vsi razredi obračajo k patriotizmu, da bi se osvobodili tiranije, ki jo izvajajo bodisi tujci sami (večinoma Judje) bodisi ljudje, ki so se zavezali mednarodnemu pogledu.

Fašizem torej igra svojo vlogo v dialektičnem razvoju družbe. Revolucionarno gibanje dvajsetega stoletja je prav tako resnično del zgodovinskega procesa, kot je bilo vedno demokratično gibanje osemnajstega ali proletarsko gibanje devetnajstega. Dejansko se naslednja sinteza že čuti. Neodgovorno izvajanje oblasti je izzvalo ljudski upor. Lahko bi pričakovali, da bo ta upor prevzel anarhično obliko ogorčenega zavračanja osebne oblasti. Vendar se ljudski upor v odgovor na neizogibni zakon sinteze oklepa oblasti kot edinega sredstva za premagovanje tiranije. Načelo fašizma je odgovorno izvajanje oblasti s strani ljudskega nacionalnega voditelja, ki mu je ljudstvo zaupalo pooblastilo, da deluje v njegovem imenu. Neodgovorna oblast, ki jo izzove nacionalni upor, ustvarja resnično sintezo nacionalne oblasti, odgovorne za uporabo svoje moči v korist naroda.

KONEC BORA?

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Ostaja le še razprava o tem, ali bo brezrazredna fašistična revolucija končala družbeni proces in izpopolnila brezrazredno državo. To mora v veliki meri ostati stvar prihodnosti. Lahko upamo, da bo dialektika zdaj presegla narod in dosegla izpopolnitev svetovnega reda ali pa se dvignila nad politično v kulturno sfero. V vsakem primeru bi se zdelo logično pričakovati, da ima brezrazredna revolucija veliko več možnosti za ustvarjanje brezrazredne države kot premišljena razredna revolucija, kot je bil komunizem, ki je v Sovjetski Rusiji ustvarila državo, ki je še vedno močno zaskrbljena zaradi razrednega rivalstva in hitro ustvarja lastno birokratsko tiranijo močno očiščene komunistične manjšine.

Pomembno je tudi, da si je vsaka fašistična država močno prizadevala za vzpostavitev organske strukture družbe in podredila vse umetne razredne razlike služenju narodu.
To zagotovo kaže na to, da brezrazredna revolucija vodi k ustanovitvi brezrazredne države in s tem h koncu boja za razredne privilegije, ki ga je Marx obsodil. Morda bo nacionalna revolucija dosegla tisto, česar mednarodna revolucija marksizma ni uspela vzpostaviti.

V nobenem primeru si noben fašist ne želi judovskega "tisočletja", v katerem se bo boj končal in bo nastopila stagnacija. Dovolj nam je, da se moramo spopasti z zli našega časa in sodelovati v zgodovinskem procesu, ki bo še vedno prinesel regeneracijo dobi, pogreznjeni v umazani materializem. Razredni boj je simptom materialnega sebičnosti. Srednjeveška Evropa je poznala druge cilje in višje ideale. Končajmo razredni boj, da bo zahodni človek lahko obrnil pogled k plemenitejšim stvarem. Pozdravljamo te prihodnje boje, tiste večje konflikte, ki šele prihajajo.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Razdedinjena zemlja, avtor Francis Mcevoy

TOLIKO nas je, ki smo se, tako kot vi, kmečki ljudje Britanije, rodili in odraščali na odprti deželi in smo, preden jih je uničujoča tiranija sodobnega kapitalizma prisilila, da so si poiskali preživetje v sterilnih mestih, poznali veselje, ko smo se vsako jutro prebujali na čistem zraku ob petju ptic ali šumenju vetra v drevesih, ob sončnem žaru, pekočem mrazu ali mehkem šumenju dežja po travi. Ljubili smo naravo v vseh njenih razpoloženjih in v vseh njenih letnih časih, saj smo bili del nje. Živeli smo življenje največje preprostosti in zato najglobljega zadovoljstva. Najboljši od vseh Božjih darov človeštvu, trdno zdravje in duševni mir, so bili naši, saj nismo kršili nobenega zakona, človeškega ali božanskega. Od življenja smo zahtevali tako malo – le da bi delali za skromno povračilo in s tem zaslužili dovolj, da bi živeli na zemlji svojih očetov.

Toda na kmetijah so nastopili črni dnevi. Uničil nas je sistem, ki Britance gnete v pisarne in tovarne, kmetijstvo pa prepušča tujcem. Britanci so proizvajali izdelke za uvožena živila.

Ne glede na to, koliko tak sistem škoduje ljudem, fizično, intelektualno, moralno ali jih izpostavlja nevarnosti lakote v času vojne, je to za nekatere »donosna ponudba«.

In tako smo prišli v velika mesta, v ekonomsko suženjstvo. Postali smo uradniki, tovarniški delavci, prodajalci v trgovinah, izgubili smo zagorelost na obrazu in živeli tesnobno, brezdušno življenje plačnega sužnja. Rečeno nam je bilo, da moramo biti hvaležni in se, če je treba, boriti za blagoslove, ki nam jih je podarila demokracija. Demokracija, ki uteleša pohlep, materializem, trivialnost in komercialno izkoriščanje vsake človeške potrebe in nagona. Otupljenje človeštva, kakršnega zgodovina doslej ni poznala zunaj Sovjetske Rusije. Naj živi »mali človek«, standardiziran kot množično proizveden avtomobil, roj »Babbittov« iz servisnih stanovanj in predmestij, propagiran, izkoriščan in brutalen v »tej naši Angliji«!

Res je, da še niso vsi zapustili zemlje, toda koliko časa se lahko hudo preizkušeni ostanek bori proti ekonomskemu redu, ki je v osnovi sovražen, ki bije državljansko vojno med tovarnami in kmetijami? Yeomani, angleški kmetje, naša zemlja je suženj izvoznega kapitalizma, ki ves svoj poudarek daje mestom, industrializaciji in urbanizaciji.

Kaj vam lahko ponudi drugega kot začasna paliativna sredstva, da utišate negodovanje zaradi vse manjšega števila vaših volivcev in si pridobite davek svojih zmotnih glasov? Rečeno vam je bilo, da se bo za vas nekaj storilo; zagotovilo, ki je verjetno tako vredno kot slogan "domovi, primerni za junake", prezirljivega spomina. Ko boste dokazali njegovo jalovost, potem v imenu svoje britanske moškosti in tradicije to storite zadnjič. Britanska unija ima politiko, ki bo rešila vas in Britanijo ter omogočila vsem, ki si to želijo, in teh bo veliko, da se vrnejo v deželo svojih očetov. Nedvomno ste slišali in prebrali veliko o naši diskreditaciji, a niste nikoli pomislili, da bi za to lahko obstajal razlog - da bi lahko izpodbijali interese, ki niso vaši, niti naši, niti interesi množice ljudstva? Ali menite, da je vsa ta kampanja omalovaževanja tako zelo nezainteresirana? Vam bodo še naprej govorili, kaj vam je všeč ali ne, in vam bodo vaša politična mnenja, hočete ali ne, omejena na prevare "Starih tolp"? Presodite našo politiko sami, saj vpliva na vas, brez kakršnih koli zahrbtnih namigov denarnega tiska. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Ugotovili boste, da smo goreči nacionalisti, popolnoma predani blaginji britanske zemlje. Tudi industrija bo uspevala, saj jo bo podpiral denar, ki zdaj financira tujce, vendar ne na račun kmetijstva. Namesto današnjega enostranskega antisocialnega gospodarstva bo vzpostavljeno pravično in zdravo ravnovesje.

Mi, izgnanci s podeželja, imamo zemljo prav tako radi kot kdorkoli od vas. Napačno je trditi, da mi ciljati na tiranijo. Ne bi mogli tiranizirati Britancev, tudi če bi želeli.

Smrt podeželja napoveduje smrt naroda, saj iz zemlje izvira vse življenje, fizično in duhovno. Vi, ki nagonsko razumete te resnice, morate vedeti, da nismo zavedeni, mi, ki jih vpenjamo na svoje zastave.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Korporativna ekonomija, avtor A. Raven Thomson

Zlom sedanjega gospodarskega sistema je za sodobni svet ustvaril VELIKO težavo. Ne moremo več prenašati sistema, ki večino od nas obsoja na revščino sredi največjega obilja, kar jih je človeštvo kdaj poznalo, ki milijonom ljudi odvzema pravico do lastnega zaslužka in vedno bolj približuje nevarnost vojne v mednarodnem boju za krčenje svetovnih trgov. Kaj je vzrok za ta univerzalni zlom? Kje smo zgrešili?

Preden lahko v celoti razumemo vzrok težav, moramo upoštevati trojno naravo organizirane družbe, kot sledi: —

- Centralna vlada, ki ima pooblastilo za načrtovanje in vodenje nacionalnega življenja.
- Številne družbene skupine z različnimi nameni in interesi.
- Množica posameznikov, obdarjenih z močjo pobude in podjetništva.

Klasična ekonomska teorija devetnajstega stoletja se je skoraj v celoti ukvarjala s tretjim in najmanj organiziranim vidikom družbe, pri čemer je nasprotovala vmešavanju države ali skupin v gospodarske zadeve. V prejšnjih časih relativne redkosti je bilo za to stališče morda nekaj upravičenja, saj sta bili pobuda in podjetništvo posameznika takrat ključnega pomena za razvoj latentnih proizvodnih moči in napredek tehničnih izumov. Očitno bi posameznik svojo pobudo in podjetništvo razvil na najboljši možen način, če bi mu bila dana največja možna mera ekonomske svobode, in prav to so zahtevali ekonomisti manchesterske šole, ko so zagovarjali »laissez-faire« in prosto trgovino.

Ne glede na prednosti ekonomske svobode pri reševanju problema pomanjkanja pa je ta v zgodnji dobi obilja postala pozitivna grožnja družbeni blaginji. Ni treba obsojati klasične ekonomske teorije kot take, vendar se moramo zavedati, da ne more biti absolutnih "zakonov" ekonomije, neodvisnih od družbene organizacije. Nedvomno je bil individualistični sistem v dobi pomanjkanja zelo potreben in za rešitev problema proizvodnje se moramo zahvaliti manchesterski šoli, vendar je zdaj prišel čas za nov ekonomski sistem, ki bo ustrezal potrebam nove dobe. Individualno podjetništvo, ki ga spodbuja popolna svoboda izkoriščanja, je odpravilo pomanjkanje, vendar je popolnoma nesposobno razdeliti obilje, ki ga je ustvarilo, med ljudi kot celoto. Proizvodnja je po svoji naravi individualni ali kvečjemu skupinski proces: porazdelitev pa temelji na potrebah celotne skupnosti in očitno ne more uspeti brez velike mere zavestnega družbenega načrtovanja.

SOCIALIZEM IN RAZREDNI BOJ

Ker je individualizem že minil od svojega obdobja uporabnosti in postal dejanska nevarnost za gospodarski napredek, je prišel čas, da se fokus ekonomskega interesa obrne na družbeno skupino, če ne že na narod kot celoto. Do sedaj tisti, ki so najbolj odločno napadali sedanji sistem in sprejeli kolektivne izraze, kot sta »socialist« ali »komunist«, ga v resnici nikoli niso zares...

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

dvignjeni nad skupinske vidike. Kljub njihovi bahavi trditvi, da "nacionalizirajo" proizvodna sredstva, je osnova socialistične in komunistične privlačnosti v pretiravanju z razredno diferenciacijo in vztrajanju pri "razrednem boju". Jasno je, da takšna razredno zavestna doktrina spada v področje družbene skupine in ne dopušča nobenega razumevanja celotne skupnosti kot žive organske entitete. Pravzaprav poudarek, ki ga socialist daje internacionalizmu, in njegovo zanikanje patriotizma potrjujeta njegovo nezmožnost, da bi dojel vse posledice družbene organizacije, ki bi se morala dvigniti daleč nad razredne vidike do uresničitve nacionalnega namena. Končna "reductio ad absurdum" je dosežena, ko sovjetski režim v Rusiji trdi, da gre za "diktaturo proletariata", saj bi to pomenilo trajno in zavestno prevlado skupine nad nacionalnim življenjem.

Pravzaprav razredni boj v dobi obilja postane čisti absurd, kajti kakšen cilj je lahko v boju med razredi, ko je obilo za vse? Razredni boj ni nič drugega kot grozljiv ostanek dobe pomanjkanja, ki se lahko zaradi neučinkovitosti našega sedanjega gospodarskega sistema nadaljuje le v sedanjo dobo. Rešite problem porazdelitve in razredni boj je končan. Kakor koli že, delitev družbe na vojskujoče se razrede je v veliki meri umetni izum Karla Marxa, saj je razlikovanje med lastniškimi in izkoriščanimi razredi vse težje, saj sodobno življenje postaja vse bolj zapleteno.

Karl Marx ni imel pojma o velikih delniških družbah, ki so lastništvo razširile na ogromno število ljudi, ki si običajno služijo kruh v industriji; niti ni pričakoval velikega števila organizatorjev in inženirjev, strokovnjakov in tehnikov, ki bi jih razvoj sodobne industrije postavil med delodajalce in delavce.

Tudi če sprejmemo delitev družbe na delodajalce in delavce, to ne pomeni nujno, da so si njihovi interesi nasprotni. Res je, da se tako delodajalci kot delavci imajo za nasprotujoči si vojski z nasprotujočimi si interesi, vendar to izhaja iz nezmožnosti razumevanja koristi kolektivne organizacije za obe strani. V primeru vsakega posameznega podjetja je očitno, da so si interesi delodajalcev in delavcev nasprotni in da če delavci zahtevajo previsoke plače, delodajalcu ne bo ostalo dobička, medtem ko bo delodajalec, če lahko zniža plače, užival večji dobiček. Vendar to ne pomeni, da lahko delodajalci in delavci kot celota torej koristijo svojemu razredu na račun drugega. Pravzaprav v dobi izobilja, kot je sedanja, interesi delavcev in delodajalcev gredo z roko v roki. Očitno je potreba sodobne industrije po velikih in rastočih trgih. Poskus, da bi jih našli v iluzorni mednarodni trgovini, je v zadnjih letih žalostno propadel, zaradi česar se industrialci zdaj vse bolj obračajo na domači trg.

Jasno pa je, da bo kupna moč domačega trga v veliki meri odvisna od plačnih stopenj, tako da je delodajalcu dejansko postalo v interesu, da delavci prejemajo višje plače, da bi si lahko kupovali izdelke sodobne industrije.

Socialistični delavci zagotovo ne bodo razširili svojega prepričanja v razredni boj do te mere, da bodo zavrnili višje plače, ker bodo s tem koristili delodajalcem!

KORPORATIVNI KONCEPT

Vidimo torej, da je sedanji gospodarski sistem propadel, ker je preveč poudarjal interese posameznika, vendar sta socialistična in komunistična doktrina enako kriva, ker povzdigujeta družbeno skupino na račun skupnosti kot celote. Fašizem se obrača k tretji alternativi in vztraja pri obravnavi skupnosti kot ene same organizirane korporativne države, ki jo nadzoruje in načrtuje centralna vlada z zadostnimi pooblastili ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

oblast nad posameznikom in skupino za zaščito splošne blaginje celote in za doseganje nacionalnega namena. To je korporativni koncept naroda kot organizma višjega reda, ki pa je v bistvu podoben človeškemu telesu, katerega organi in funkcije služijo kolektivnemu namenu.
To je bistvena osnova organizacije fašističnega režima v Italiji, ki ureja odnose med italijanskimi delodajalci in delavci v skupnem interesu v skladu s pravili znamenite Listine dela.

Takšen sistem, ki temelji na povsem novem konceptu ekonomskega namena, bo zahteval prav tako novo znanost ekonomskega prilagajanja družbenim potrebam. Verjamem, da se bo ta nova ekonomska znanost razvila v tej državi, ki je bila tako dolgo trgovsko središče sveta. Nesmiselno bi bilo prezreti dejstvo, da sta imeli tako Italija kot Nemčija, prvi državi, ki sta sprejeli fašistično politično ustavo, največje težave pri razvoju ekonomske plati svojega režima, čeprav sta se obe veliko bolje odzvali na breme svetovne depresije kot demokratične države. Ne smemo pozabiti, da čeprav sta demokracija in liberalna načela najprej prišla v Francijo in na celino, je prav v Veliki Britaniji manchesterska šola individualistov razvila ekonomske posledice liberalizma. Ker je prav Britanija svetu dala to nevarno, skoraj katastrofalno ekonomsko teorijo, bo očitno dolžnost Velike Britanije, da nova načela fašizma uporabi v gospodarski sferi in ustvari trgovinsko strukturo prihodnosti, ki bo nadomestila diskreditirane ostanke liberalne proste trgovine.

POSLOVNA NAČELA

Ni del sedanje razprave, da bi postavili temelje takšne znanosti, vendar se nekatera načela korporativne ekonomije takoj ponudijo v nasprotju s sedanjim individualizmom. Namesto "ekonomskega človeka", čigar osebno sebičnost je bila bistvena osnova stare šole, bomo imeli "ekonomsko skupnost", za katero se bo posameznik vključil v domoljubno služenje. Namesto razredov ljudi, ki se združujejo, da bi zaščitili svoje skupne "interese", bomo imeli poklicne skupine, ki se združujejo v funkcionalno služenje skupnosti kot celoti. Namesto tekmovanja posameznikov, ki se borijo za preživetje, vsak proti vsem in hudič vzame zadnjega, bomo imeli sodelovanje posameznikov za njihovo skupno korist.

Kako naj bi se ta načela uresničila? Najprej nedvomno z izvajanjem oblasti. V kaos sedanjih gospodarskih zadev je treba uvesti disciplino in nadzor.
Grozote sedanjega sistema, ki podžigajo ogenj razrednega boja in dajejo socialističnemu agitatorju povod za napad na "kapitalizem", v veliki meri izhajajo iz neupravičenega izkoriščanja ekonomske moči s strani močnega posameznika, ki si je nabral dovolj premoženja ali kapitala, da lahko znatno vpliva na trgovinske zadeve in tako z nepoštenimi metodami uveljavlja svoje interese. Pod fašizmom noben posameznik ne bo smel uporabljati svoje lastnine v tem smislu kot sredstvo za uveljavljanje moči v lastno korist. "Moč" je monopol vlade.

Tukaj imamo popoln odgovor socialistu, ki zahteva odpravo zasebnega kapitala in nacionalizacijo proizvodnih sredstev. Res je, da je zasebni kapitalist v preteklosti zlorabil svoj nadzor nad kapitalom za doseganje lastnih interesov, vendar to ne upravičuje odprave zasebne lastnine, temveč nadzora nad njeno uporabo za preprečevanje antisocialnih dejanj. Resnica je, da socialist ni nič drugega kot nezadovoljen buržoaz, ki kapitalistu zavida njegovo bogastvo in moč. Implicitno sprejema buržoazno načelo, da lahko lastnik počne, kar hoče.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Rad ima svoje, zato ne najde druge alternative kapitalističnemu izkoriščanju kot množično zaplembo, ki dobrega kapitalista preplavi s slabim. Fašizem priznava, da sta kapital in denar posameznikom dala moč, ki so jo v preteklosti zlorabili, in od volivcev zahteva zadostno avtoriteto in sredstva za ukrepanje, da se spopadejo z najmočnejšimi interesnimi skupinami v deželi. Kot je Oswald Mosley povsem jasno povedal: »V kapitalizmu kapital uporablja narod za svoje cilje: pod fašizmom narod uporablja kapital za svoje cilje.«

Očitno je neizvedljivo, da bi vlada, pa naj bo še tako močna in učinkovita, poskušala podrobno načrtovati gospodarske zadeve celotnega naroda. To bi bilo zanikanje vsakršne skupinske organizacije, ki je bistveni del zdravega političnega telesa, in bi težilo k ohranjanju in poslabšanju sedanje grožnje birokracije, ki hitro socializira to državo. Socialisti in konservativci se enako potegujejo za povečanje moči in vpliva Whitehalla, ki hitro postaja "novi despotizem", ki ga je napovedal vrhovni sodnik Hewart. Pod fašizmom se bo velik del tega birokratskega nadzora ponovno prenesel po novih linijah funkcionalne organizacije na korporacije, ki bodo nadzorovale glavne industrije in skupine industrij v državi. Korporacije za kmetijstvo, ribištvo, promet, rudarstvo in medicino bodo nadomestile ministrstva v Whitehallu, v njih pa bodo delali ljudje, ki so se izoblikovali v svoji industriji in poklicu ter bodo veliko bolje primerni za njen nadzor kot kateri koli stalni vladni uradnik. Te nove institucije industrijske samouprave bodo nadomestile lokalno samoupravo, ki zaradi hitrosti sodobnih komunikacij in širšega načrtovanja javnih služb hitro zastareva. S tem se bo skupinska organizacija preoblikovala iz bolj toge strukturne osnove preteklosti v bolj fleksibilno funkcionalno osnovo prihodnosti.

Korporacijam bo podeljena zelo velika mera samouprave za reševanje vseh notranjih zadev v zvezi z industrijami, ki jih nadzorujejo, delodajalci, delavci in potrošniki pa bodo zastopani v svetu korporacije. Delodajalce bo zastopala njihova zveza delodajalcev, delavce pa njihov sindikat, vlada pa bo imenovala predstavnike potrošnikov, ki bodo bdeli nad interesi širše javnosti in interesi drugih korporacij, ki jih izdelek še posebej zanima. Korporacija bo morala določiti standarde plač in delovnih pogojev za industrijo med delodajalci in delavci ter tudi cene in konkurenčne pogoje med delodajalci in potrošniki. Vsi sklenjeni sporazumi bodo pravno zavezujoči za celotno industrijo in vsak delodajalec ali delavec, ki krši dejansko odlok korporacije, bo kriv prekrška, za katerega se lahko privede pred sodišče. Pravzaprav se bo od zveze delodajalcev in sindikata pričakovalo, da bodo vzdrževali disciplino med svojimi člani, ki bodo predstavljali 100 % zadevne industrije. S takimi ustreznimi sredstvi arbitraže bosta seveda prepovedani tako stavka kot izključitev, vendar se lahko delodajalci, delavci ali potrošniki obrnejo na ministra za korporacije, ki zaseda v svetu s predstavniki vseh industrijskih korporacij, za pravično odločitev, ki je v skladu s splošno industrijsko prakso in nacionalno blaginjo. Razvidno bo, da bo s to decentralizacijo oblasti in samouprave na korporacije osrednja zakonodajalec razbremenjen velikega dela podrobne zakonodaje, ki trenutno ovira delo parlamenta.

UPORABA KORPORATIVNE ORGANIZACIJE

Zaenkrat se nova ekonomija morda zdi zanimiva nova zamisel, vendar dvomljive praktičnosti ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

vrednost, ki bi nadomestila njihovo precejšnjo kompleksnost. Tak sistem pa ni zasnovan zgolj kot intelektualna vaja, temveč ima ogromne prednosti ravno tam, kjer je sedanji sistem še posebej šibek. Vzemimo za primer najhujši problem od vseh, revščino sredi obilja, ki izhaja iz tega, kar so konservativci imenovali »prekomerna proizvodnja«, a bi jo lahko veliko bolje opisali kot »premalo poraba«. Očitno je to pomanjkljivost v sedanjem sistemu mogoče odpraviti le z doseganjem veliko višjega življenjskega standarda, ko bodo ljudje lahko porabili ogromno produkcijo sodobne znanosti in tehnike. Žal individualistični sistem v obdobju obilja znižuje kupno moč bodisi v obliki plač bodisi dobička zaradi močne konkurence za prodajo blaga na že tako prenasičenem trgu, kar proizvajalce sili v zniževanje cen v neusmiljenem prizadevanju, da bi zavzeli trg. Pod fašizmom pa bodo cene in pogoji konkurence nadzorovani in nobenemu proizvajalcu ne bo dovoljeno, da bi svoje delavce potiskal proti predpisom svoje korporacije, da bi prehitel svoje konkurente. Na ta način se ne bo le ustavil upad kupne moči, temveč se lahko celoten sistem plač trajno zviša z usklajenim delovanjem na celotnem področju industrije. Takšno ukrepanje je seveda povsem smiselno in ga je v zadnjih letih zagovarjalo več javnih osebnosti, vendar ga žal ni mogoče izvesti v sedanjem individualističnem sistemu, saj če bi bil kateri koli delodajalec dovolj neumen, da bi poskušal zvišati plače svojim delavcem zaradi narodne obnove, bi kmalu naletel na veliko nepatriotičnih konkurentov, ki bi jim znižali plače in ga izrinili s trga. Takšno politiko je mogoče uspešno izvajati le pod disciplino in nadzorom organiziranega fašističnega režima.

Na enak način je mogoče pozdraviti tudi veliko nadlogo brezposelnosti, saj je očitno, da je ta zgolj posledica popolnega pomanjkanja organizacije v našem sedanjem nacionalnem gospodarstvu.
V tej državi mora biti v vsakem trenutku določena količina dela, izračunana v delovnih urah, ki jo je treba opraviti, in določeno število delavcev, ki so pripravljeni in željni opravljati to delo.
Delo se zagotovo lahko porazdeli med celotno število delavcev s prilagoditvijo delovnega časa, kot se to trenutno izvaja v Italiji, kjer se uvaja 40-urni delovni teden. Pravzaprav bi fašistična vlada v tej državi raje iskala koristnejšo rešitev v smeri dviga življenjskega standarda ljudi kot skrajševanja delovnega časa, toda v vsakem primeru problem brezposelnosti postane popolnoma in trajno rešljiv z organizacijo načrtovane korporativne države.

FUNKCIJA FINANCIJ

Ena glavnih pomanjkljivosti sedanjega sistema je bila njegova nezmožnost, da bi različnim poklicem in profesijam v družbi vcepil občutek njihovega funkcionalnega namena služenja celoti. To je privedlo do najslabših rezultatov na področju financ, kjer so bankirji in finančniki sramotno izkoriščali denarno moč v svojo korist. Pravzaprav ni pretiravanje reči, da v tej državi, tako kot v mnogih drugih, prevladuje diktatura visokih financ, ki jo veliko bolj zanimajo donosni donosi tujega trga obveznic kot blaginja britanskega ljudstva. Prva in najnujnejša naloga fašistične vlade bo zrušiti to sedanjo diktaturo mednarodnih financ in jo nadomestiti z avtoritativnim režimom, ki ga bo narod pooblastil, da uveljavi funkcionalen in družbeni namen tudi najmočnejšim interesom v državi.

Funkcija denarja, ki je danes prepogosto pozabljena, je olajšanje izmenjave blaga in storitev. Dejstvo, da tako težko izmenjujemo svoje blago ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

in storitev danes je jasen pokazatelj neuspeha financ pri izpolnjevanju svoje primarne dolžnosti do skupnosti. Ne glede na to, kako spretni in iznajdljivi so naši tehniki in izumitelji, življenjskega standarda ljudi ni mogoče dvigniti na višjo raven, če v obtok ne bo danih dovolj denarja in drugih menjalnih sredstev. Sicer bo edini rezultat izumov in racionalizacije industrije ta, da bo vedno več ljudi izgubilo delo. Trenutno trpimo zaradi zelo resne omejitve denarja, ki jo izvajajo banke v skladu s svojo politiko deflacije. Razlog za to politiko je dvojen. Prvič, obstaja določena prirojena konzervativnost, ki se še vedno oklepa zlatega standarda valute kot zadnjega ostanka dobe menjave.

Drugič, finančniki se zavedajo, da omejitev količine artikla, s katerim trgujejo, poveča njegovo vrednost in jim da večjo moč. Zaradi teh dveh razlogov količina denarja v obtoku ni prilagojena, kot bi morala biti, obsegu potencialne proizvodnje v državi, temveč je omejena na delež zalog določene plemenite kovine, zlata, v trezorjih centralne banke. Jasno je, da so razpoložljive zaloge te kovine popolnoma nepomembne za problem distribucije, ki ga morajo rešiti finance, in pravzaprav je količina zlata na celotnem svetu žalostno nezadostna za financiranje ogromnih proizvodnih moči sodobne industrije. Vendar pa namesto da bi širili valuto in kredite za potrebe industrijskega razvoja, si naši finančni gospodarji prizadevajo, da bi se vrnili k zlatemu standardu z omejevanjem proizvodnje na omejitve, ki jih določajo svetovne zaloge zlata. Nedvomno na ta način mednarodni finančniki ohranjajo in širijo svoj nadzor nad svetovnimi zadevami, vendar le na račun obsodbe večjega dela sveta na revščino sredi obilja.

Fašistična vlada bo vztrajala pri odpravi te nenaravne prevlade financ nad industrijo. Popolnoma jasno je treba povedati, da imajo finance funkcijo služenja industriji in nikakor niso primerne za tisto vlado industrije, ki so si jo prisvojile. Ne le, da je treba končati spodbujanje tuje proizvodnje v konkurenci z našo lastno prek tujih uvrstitev delnic londonskega Cityja, ampak je treba naše financerje in bankirje prisiliti, da se soočijo s problemom distribucije, ki so ga v preteklosti tako dosledno zanemarjali. Že smo poudarili, da je prihodnost naše trgovine v oživitvi domačega trga, finance pa morajo zdaj svojo pozornost usmeriti na načine, kako doseči to oživitev z dvigom kupne moči ljudi.

To pomeni ogromen in revolucionaren prelom z vsemi najsvetejšimi tradicijami bančništva, saj je bistvena značilnost problema financiranje potrošnje. Do sedaj so bankirji svoje poslovanje v celoti omejili na financiranje proizvodnje v komercialni sferi, saj obročno odplačevanje v resnici ne financira potrošnje, temveč zgolj zastavlja prihodnjo kupno moč zaradi takojšnje prodaje.

Najti moramo način financiranja višjega obsega plač, da bi sprostili proizvodne moči. Trenutno je seveda v individualističnem sistemu, ki se sooča z močno konkurenco, takšen postopek nemogoč in vsak delodajalec, ki bi šel v svojo banko in zaprosil za prekoračitev na tekočem računu za plačilo višjih plač, bi bil upravičeno obsojen kot norec, saj ne bi mogel dati nobenega zagotovila, da bodo njegovi konkurenti storili enako ali da ne bodo znižali svojih plač, da bi mu prevzeli trg. Lord Beaverbrook, ki se je pogosto zavzemal za višje plače, te bistvene težave ni nikoli mogel premagati.

Korporativna ekonomija pa ponuja takojšnjo rešitev, prav za namen
Naloga korporacij je nadzorovati in regulirati plače in delovne pogoje, tako da če fašisti
Če bi vlada uvedla politiko višjih plač, ne bi bilo nobenega dvoma o nepatriotičnih ali tujcih nadzorovanih podjetjih, ki bi se zadrževala in izkoriščala konkurenco; vsa bi bila

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

prisiljeni so se prilagoditi istim standardom. Če bi delodajalec nato šel v svojo banko in zaprosil za prekoračitev na tekočem računu za izvedbo svojega dela programa, bi bankir brez težav ustregel njemu, saj bi vedel, da bo povečana kupna moč celotne skupnosti povzročila povečana naročila in večjo blaginjo za določeno podjetje, s katerim bi posloval. Na ta način bi fašizem dvignil življenjski standard ljudi in v obtok dal večjo količino denarja in kreditov, ki je potrebna za financiranje povečane produktivne moči industrije.

Jasno je, da mora ta politika denarne ekspanzije vključevati popoln prelom z zlatim standardom, zato se lahko bolj konservativni kritiki bojijo za stabilnost valute.
Fašizem pa poudarja, da je denar v resnici zahtevek za blago in storitve ter da nobena oseba v svojem običajnem načinu razmišljanja ne gre v banko in ne zahteva zlatih palic za svoje bankovce: popolnoma je zadovoljna, če lahko svoj denar zamenja za blago in storitve, ki jih potrebuje. Očitno je v tej državi trenutno na voljo veliko blaga in storitev: skladišča so pravzaprav založena z blagom in več kot dva milijona naših rojakov in rojakinj zaman ponuja svoje storitve. Dokler ne bomo izdajali bankovcev, ki niso pokriti z razpoložljivim blagom in storitvami, ne more biti nevarnosti inflacije; zato bo fašizem valuto utemeljil na široki osnovi vseh proizvodnih virov naroda, namesto na ozki, negotovi podlagi zlata v Bank of England.

AVTARHIJA CESARSTVA

Edina veljavna kritika te politike korporativne organizacije industrije, ki s tem dviguje življenjski standard celotnega ljudstva, je v argumentu, da je ta država v veliki meri odvisna od zunanje trgovine in si zato ne more privoščiti višjega življenjskega standarda kot njeni konkurenti na svetovnih trgih. Ta argument pa je pravzaprav mogoče ovreči s sklicevanjem na primer Henryja Forda, ki je izdelal najcenejši avtomobil na svetu, hkrati pa je plačeval najvišje plače. To mu je omogočil ogromen domači trg v Ameriki, ki mu je omogočil uvedbo metod množične proizvodnje in ugodno konkurenco na trgih držav z veliko nižjim življenjskim standardom. Pravzaprav izgubljamo svoje trge v tujini ne zato, ker bi bilo naše blago dražje od blaga naših konkurentov, temveč zato, ker nam te trge zapirajo nepremostljive tarifne ovire, za katerimi se hitro razvija domača industrija. Ne glede na to, kako poceni je naše blago, ne moremo pričakovati, da bodo druge države uničile svojo industrijo in odpustile svoje ljudi, da bi ga kupile. V vsakem primeru nas lahko orientalska ljudstva, kot so Japonci, brezupno prekašajo pri ponudbah pri plačah.

Izvozna trgovina nikakor ni bistvena za blaginjo države, saj pomeni pošiljanje blaga iz države za porabo tujcem, namesto da bi ga zadržali doma, da bi povečali življenjski standard domačega prebivalstva. Dolgoročno imajo od presežka izvoza koristi le finančni magnati londonskega Cityja, saj prav na podlagi tega presežka odobravajo velika tuja posojila, od katerih črpajo tako obilne provizije. Izvoz je upravičen le za plačilo bistvenega uvoza, uvoz te države pa bi se lahko v veliki meri zmanjšal z izključitvijo vsega uvoženega blaga, ki ga lahko proizvedemo doma. Škandalozno dejstvo je, da se v to državo uvažajo velike količine industrijskih izdelkov, ki bi jih lahko tukaj povsem dobro proizvedli, in ni opravičila za naše zanemarjanje domačega kmetijstva zgolj zato, ker naši viri ne zadostujejo za prehrano celotnega prebivalstva; preden gremo, bi morali proizvesti vsaj največ doma pridelanih pridelkov. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

preostanek v tujini.

Tudi potem, ko smo v tej državi proizvedli največjo možno raznolikost blaga, bi bilo neumno zanikati, da se ne moremo povsem samozadostno oskrbeti, po drugi strani pa obstaja zelo malo izdelkov, ki jih potrebujemo, a jih ni mogoče najti nekje v Britanskem imperiju.
Fašizem ni ozka politika Male Anglije, temveč ima velik imperialni načrt avtarhičnega razvoja, ki ga lahko ponudi celotnemu cesarstvu. Dominionom bo ponujen veliko večji delež rastočega domačega trga, kot je bil ponujen v Ottawi, saj bo tuja konkurenca popolnoma izključena. Ni dvoma, da bo cesarstvo kot celota popolnoma pripravljeno sodelovati v takšnem gospodarskem sistemu, ki bo oblikoval popolnoma samozadostno cesarstvo, izolirano pred učinki svetovnih kriz in svetovnih depresij, ter omogočeno za izgradnjo višjega življenjskega standarda, kot je bil doslej znan.

Končno si moramo predstavljati korporativna načela fašizma, uporabljena v mednarodni trgovini.
Uvoznik ne bo več smel kupovati na katerem koli trgu, ki se mu zdi primeren, temveč bo moral delovati prek Odbora za zunanjo trgovino, ki bo kupno moč naroda uporabljal kot sredstvo za pridobivanje izvoznih trgov. Fašizem bo že od samega začetka sprejel politiko, da Britanija kupuje od tistih, ki kupujejo od Britancev, in če nam bo katera koli tuja država želela prodati blago, ki nam ga primanjkuje, bo morala v zameno sprejeti naše blago. Ko bodo druge države sprejele podobne metode, bomo sčasoma prišli do splošnega sistema organizirane menjave med državami, ki je edino praktično sredstvo načrtovane mednarodne trgovine, osvobojene spletk mednarodnih financ in obveznic mednarodnega oderuštva.

KORPORATIVNI SVETOVNI RED

Ne smemo domnevati, da je fašizem v nacionalnem smislu povsem egocentričen. Vsekakor je bistvena značilnost fašistične filozofije, da daje prednost lastni državi, vendar bi bilo prenagljeno domnevati, da fašizem implicira nacionalno rivalstvo in lahko zaradi tega privede do vojne. Nasprotno, zelo resna nevarnost sedanjega sistema je, da lahko vedno večji boj za svetovne trge privede do vojne. Dejansko so se na Daljnem vzhodu vojne za trge že zgodile in evropske sile so se le s težavo izognile temu, da bi bile vpletene v boj. Pravzaprav bo korporativni sistem gospodarskega načrtovanja zmanjšal nevarnost vojne, saj bo ekonomske vzroke vojne postavil pod zavesten človeški nadzor. Ne bo več šlo za to, da bi vsaka država svojim sosedom namenila največji možni izvoz, temveč za to, da se bodo avtoritativne vlade s popolnim korporativnim nadzorom nad svojimi nacionalnimi gospodarskimi zadevami srečevale, da bi si delile in izmenjevale bistvene surovine, potrebne za njihov industrijski razvoj. Ker teh surovin ni pomanjkanja in ker je bila njihova proizvodnja dejansko drastično omejena, da bi preprečili prenasičenost trga, ne bi smelo biti težav pri iskanju sporazumne rešitve tega sorazmerno preprostega problema, ko bodo narodi opustili smešno idejo, da si lahko koristijo tako, da drug drugega uničujejo.

V svetu prihodnosti bo zagotovo prisotno rivalstvo, vendar rivalstvo v dosežkih, ne v tekmovanju. Le s korporativno organizacijo družbe in gospodarskega življenja lahko dosežemo mir in blaginjo v urejenem svetu. Prispevajmo k temu tako, da uredimo svoje nacionalne zadeve in spodbudimo druge narode, da storijo enako.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Nacistično gibanje v perspektivi, James Drennan

T Italijanski fašisti niso nikoli poskušali dati tako obsežnega rasnega ozadja italijanskemu nacionalizmu, kot ga je ustvaril gospod Hitler kot intelektualni navdih za »Tretjega rajha«. Če bi kateri koli narod imel skušnjavo, da bi sodobno politiko utemeljil na trditvah pretekle zgodovine, bi bili to morda gospodarji Rima, toda zdi se, da gospod Mussolini cilja na končno panevropsko združenje, ki bi temeljilo na konceptih fašizma, in ne na dobesedno oživitev rimskih teritorialnih slav. Po drugi strani pa je gospod Hitler izoblikoval ideal nemške (ali arijske) rasne ekskluzivnosti, ki ima globoke korenine v nemški zgodovini. Vendar pa ta nemški koncept, če ga pravilno razumemo, nikakor ne sme biti v nasprotju z italijanskim razumevanjem fašizma kot veroizpovedi, ki naj bi tvorila duhovno osnovo regeneracije Zahoda. Prav tako ne sme biti v nasprotju z vzvišenim pojmovanjem britanskega imperija, ki navdihuje fašizem v Veliki Britaniji, saj na nobeni točki ne pride do konflikta interesov. Nasprotno, vsi raznoliki prispevki k teoriji svetovnega fašizma so lahko dopolnjujoči in ne moteči.

Da bi razumeli, zakaj so nacisti sprejeli rasno interpretacijo zgodovine, ki so jo v prejšnjem stoletju prvič oblikovali nenemški pisatelji, kot sta Francoz Gobineau in Anglež Houston Stewart Chamberlain, nacistični voditelji pa so jo prilagodili kot osnovo revolucionarnega ideala, ki so ga sprejele nemške množice, in kot gonilno silo sedanje državne politike nemškega rajha, je treba upoštevati določene pogoje in trende nemške zgodovine v celotnem obdobju zadnjih tisoč let. Le s takšno študijo lahko pridemo do temeljev prepričanj sodobnega nemškega ljudstva in razumemo smer, v katero bodo gospodarji Nemčije verjetno vodili ljudstvo, ki je predano prepričano o veljavnosti svojega prepričanja.

Germanska plemena so v osmem stoletju zares nasledila imperialne predstave starega Rima. Karlovo cesarstvo – imenovano za zahodnega cesarja – je bilo etnično bolj nemško kot francosko in šele po njegovi smrti so se francosko-gaulistični elementi začeli ločevati od nemških, ko so dediči različnih delov njegovih posesti prisegli v francoskem oziroma nemškem narečju. Še v trinajstem stoletju so cesarji Hohenstaufen še naprej imeli celotno Italijo in velik del današnje Francije za provinci nemškega cesarstva. Omeniti velja, da se je Nemčija takrat komaj raztezala vzhodno od Labe, Nizozemska, Burgundija ter deli Savoje in Franche-Comte pa so bili v različni meri in ob različnih časih vključeni v cesarske posesti.

Ena od napak poučevanja zgodovine v tej državi je, da le redko vidimo svojo lastno zgodovino v perspektivi in v odnosu do zgodovine preostale Evrope. Štiri stoletja med prihodom Ludvika Nemškega leta 825 in smrtjo Friderika II. leta 1250 – približno obdobje v naši zgodovini med vladavinama Alfreda Velikega in Henrika III. – je bila zgodovina Evrope v veliki meri zgodovina Nemčije. V obdobju, ko je bila naša lastna zgodovina izjemno provincialna – ko so bili njeni dogodki tako oddaljeni od dogodkov glavnega toka evropske zgodovine, kot je na primer zgodovina sodobne Norveške od zgodovine današnje Evrope – je bila Nemčija prizorišče velikih bojev, v katerih se je rodila

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

srednjeveška evropska kultura in njeni cesarji, kot so Henrik Ptičar, Oton Veliki in Friderik Barbarossa, so postali razsodniki zahodne Evrope in gospodarji dogodkov od Jutlandije do Sicilije, od Burgundije do Ogrske. Treba je razumeti pomen tega obdobja v glavah sodobnih Nemcev, da bi razumeli njihov izjemen ponos na svojo zgodovino ter njihov občutek frustracije in omejenosti v teritorialnih razmerah povojne Evrope.

Oton Veliki – ki je umrl leta 973, pred skoraj tisoč leti – je v zadnjih nekaj letih postal najvišja osebnost nacističnega panteona, njegovi portreti pa se v nemških knjigarnah pojavljajo skoraj tako pogosto kot portreti Hitlerja in Göringa. Celoten proces nemške zgodovine je pravzaprav primer pojava »zaustavljenega razvoja«, svojevrstne manifestacije, ki jih povezujemo s sodobno nemško nacionalno psihologijo, pa izhajajo iz »kompleksa frustracije«, ki je njegov neizogiben derivat. Prav obseg in zamah moči Hohenstaufenov je bil poguba za nemško ljudstvo. Veličastne cesarje te linije so fascinirale sanje o panevropskem cesarstvu Karla Velikega in več kot stoletje so zapravljali moč Nemcev za uresničevanje njihovih italijanskih ambicij. Prejšnja politika Ota Velikega je bila utrjevanje velike nemške države. Hohenstaufene so privlačile panevropske koncepcije, katerih dediči so postali Habsburžani. In propad Hohenstaufov je Nemčijo oslabil in pustil brez osrednje sile, v trenutku, ko sta bili Anglija in Francija tik pred tem, da se razvijeta v smeri nacionalne državnosti, ki je bila končno dosežena pod Tudorji in Valoisi. Napake politike Hohenstaufenov se zdijo z nemškega vidika še bolj tragične, če se spomnimo, da so veliki "Drang nach Osten" Nemcev čez Labo in okoli obal Baltika izvajali tevtonski vitezi v času vladavine Friderika II. in da je bil ta prodor v svojih širših možnostih končno prekinjen zaradi popuščanja zagona iz nemškega središča.

Med smrtjo Friderika II. leta 1250 in smrtjo Martina Luthra leta 1546 so minila skoraj natanko tri stoletja, in čeprav je ta delitev precej arbitrarna, jo je mogoče uporabiti za posploševanje. V tem obdobju treh stoletij se je nemško ljudstvo popolnoma spremenilo, tako v svojih obetih kot v svojem značaju. Trije glavni zgodovinski tokovi so imeli temeljni vpliv na poznejši razvoj nemškega zgodovinskega življenja.

Prvič, tako nemška kot severnoitalijanska mesta so izgubila gospodarsko prevlado, ki so jo uživala v srednjem veku, ko so zrasla ob glavni trgovski poti med vzhodom in zahodom med Evropo in bizantinsko-saracenskim Vzhodom. Zavzetje Konstantinopla s strani Turkov je v veliki meri uničilo blaginjo vseh regij ob tej poti, odkritje Amerike in odprtje rtske poti pa je središče gospodarske moči preneslo v države ob atlantski obali – Španijo in Portugalsko, Anglijo, Francijo in Nizozemsko. Pravzaprav ni pretiravanje trditi, da sta tako reformacija v Nemčiji kot tridesetletna vojna v sedemnajstem stoletju imeli korenine v strašnem procesu gospodarskih premikov, ki so morali slediti temu premikanju glavnih trgovskih središč.

Drugi veliki zgodovinski tok tega obdobja je bil vzpon Habsburžanov, v čevljih Hohenstaufenov. Habsburžani so bili nemški knezi s širokimi osebnimi posestmi v nemških deželah, vendar jih je že sam njihov položaj v Avstriji – Østermark Mark – na vzhodnih mejah Nemčije v bistvu naredil ne-nemške v njihovih interesih. Tradicionalna politika Habsburžanov zlahka pojasni izjemno sovraštvo, ki so ga pangermanisti in

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

zlasti nacisti, imajo za celotno "avstrijsko teorijo". Habsburžani so se – tako kot prejšnji Hohenstaufeni – imeli za dediče rimskega cesarstva in so si prizadevali za svetovno prevlado ali vsaj v praktični politiki za panevropsko prevlado. Ta neverjetna hiša je bila v različnih obdobjih svoje zgodovine italijanska sila, španska in južnoameriška sila, slovanska sila, sila z ambicijami v Aziji – in celo v Afriki – vendar nikoli ni bila sila, ki bi zavestno dovolila prevlado zgolj nemških interesov.

[1] Habsburžani so v štirih stoletjih po osvojitvi Konstantinopla s strani Turkov odigrali veliko vlogo. Zaustavili so vojaški napredek Turkov proti zahodu in nasledili bizantinske cesarje kot glavni civilizacijski dejavniki po vsej jugovzhodni Evropi. Vendar je bila njihova vloga za Evropo prav tako dragocena kot pogubna za pojmovanje nemške narodnosti.

Njihova zaokupljenost s Sredozemljem je za nedoločen čas odložila vsak proces združevanja v Nemčiji, njihova dinastična politika pa je v praksi privedla do tega, kar je pomenilo delitev nemško govorečih dežel.

Tretji pomemben vpliv na razvoj nemške zgodovine je bila delitev nemško govorečih dežel in preobrazba celotnega rasnega značaja prebivalstva, ki se je imenovalo Nemci, kar je potekalo v obdobju 1250–1550. Ta pojav je bil izjemnega pomena, še posebej, če se spomnimo, da so se v istem obdobju pojavili in utrdili narodi, kot so Angleži, Francozi in Španci, pa tudi Madžari, Čehi in Poljaki, in Evropa je začela dobivati oblike, ki jih poznamo danes.

V času Karla Velikega razlike med Tevtoni in Franki niso bile zelo jasno opredeljene. Anglija je bila pod saksonsko hegemonijo v veliki meri nemško kraljestvo, enako pa lahko rečemo za severno Italijo pod Langobardi. Najprej je prišlo do absorpcije nemških elementov v Angliji, vzhodni Franciji in severni Italiji. Ta proces se je dejansko končal že dolgo pred smrtjo Friderika II. leta 1250. V naslednjih tristo letih so bile zahodne meje Nemčije potisnjene proti Renu. Regije, kot sta Burgundija in Franche-Comté, so postajale bolj francoske in manj nemške. Nizozemska je postala dokončno nenemška. Oblikovala se je Švica in precejšnje nemško prebivalstvo se je navezalo na švicarsko idejo. Pomembne nemške vojne v Avstriji so postale sestavni del večinoma nenemškega Habsburškega cesarstva. Rezultati teh odcepitev so še vedno pomembni v sodobni evropski zgodovini. Pojasnjujejo avstrijsko vprašanje.

Pojasnjujejo vprašanje Alzacije in Lorene – spor glede regije, ki ni nikoli povsem prenehala biti nemška in ki ni nikoli postala povsem francoska. Pojasnjujejo tudi poskus nacistov, da bi obudili pangermansko zavest, ne le v Avstriji in Češkoslovaški, temveč v manjši meri tudi na Nizozemskem in Danskem, v Švici in Belgiji.

Toda hkrati, ko so se nemške jezikovne meje potiskale nazaj proti Renu in ko se je prebivalstvo z najbolj pristno nemško krvjo preoblikovalo v švicarsko, francosko in nizozemsko, se je nemški jezik in nemška kultura hitro širila proti vzhodu, primitivno nenemško prebivalstvo severovzhodne Evrope pa se je učilo imeti za Nemce. Nemška kolonizacija proti vzhodu je bila delo tevtonskih vitezov, ki so osvojili in prozelitizirali slovanska in finska plemena vzhodno od Labe in kasneje onkraj Odre, ter nemških hanzeatskih mest, ki so se ukvarjala z ustanavljanjem trgovskih središč vzdolž vse baltske obale. Nemški napredek v tej smeri je na koncu zaustavila vojaška moč Poljske, rivalstvo skandinavskih držav in seveda kasneje vzpon Rusije kot velike sile na začetku ...

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

osemnajstem stoletju. Vendar je bil to velik dosežek, še posebej če upoštevamo, da se je ta prizadevanja končala med trinajstim in petnajstim stoletjem, ko je bil osrednji nemški navdih šibek in ga pogosto ni bilo. Vloga hanzeatskih mest in tevtonskih vitezov na Baltiku se je zelo ujemala z vlogo italijanskih republik in latinskih viteških redov v Sredozemlju, ki jim je uspelo ohraniti agresivno italijansko politiko na vzhodu v času, ko ni obstajala nobena osrednja italijanska sila.

V polovičnem neuspehu srednjeveškega »Drang nach Osten« je mogoče odkriti drugi element »kompleksa frustracije«, ki je osnova sodobne nemške interpretacije zgodovine njegove države. Nacisti – zlasti tistega, kar bi lahko imenovali »pruska šola«, ki ji pripadata general Göring in gospod Rosenberg – nenehno iščejo oživitev nemškega prodiranja in kolonizacije baltskih dežel kot nadomestilo za omejevanje nemških teženj na Zahodu.

Najpomembnejši rezultat srednjeveškega »Drang nach Osten« je bila ustanovitev pruske države. Avtohtono prebivalstvo Prusije je bilo večinoma slovanskega in finskega izvora – najprimitivnejših vrst severne Evrope – pomešanih z bojevitimi in potrebnimi elementi, ki so se preselili proti vzhodu iz starejših središč nemške kulture. Prusi so bili kot ljudstvo izklesani zaradi dveh stoletij najbolj krvoločnega vojskovanja v srednjem veku.

Reformacijo v Nemčiji – ki zajema večji del šestnajstega in sedemnajstega stoletja – lahko v nekaterih pogledih razumemo kot večinoma nezavedno gibanje frustriranega nemškega nacionalizma proti pangermansko-rimskokatoliškim predstavam Habsburžanov. Reformacija je dosegla vrhunec v tridesetletni vojni, ki je Nemčijo uničila skoraj stoletje pozneje in resno ohromila moč Habsburžanov. Okrevanje turške moči, ki se je pokazalo med obleganjem Dunaja leta 1683, je bila ena od posledic oslabitve Habsburžanov, tridesetletna vojna pa je verjetno podaljšala turško oblast v jugovzhodni Evropi za več kot dve stoletji.

Vzpon francoske monarhije je bil resna in trajna grožnja utrjevanju kakršne koli nemške enotnosti. Franc I. je sodeloval s Turki proti Habsburžanom, Valoisi pa so prvi začeli igrati za poljsko barikado proti Nemčiji na vzhodu. V naslednjem stoletju je bil Richelieu tisti, ki je med tridesetletno vojno resnično premaknil nemške figure. Posledica njegove politike je bila, da je Nemčijo za stoletje prepustil na milost in nemilost Bourbonski monarhiji, dokler vzpon Prusije pod Friderikom Velikim ni v nemško politiko vnesel povsem nove sile.

Z nastopom Friderika Velikega se približujemo sodobni fazi nemške zgodovine – in boju med Hohenzollerni in Habsburžani, med protestantsko, napol nemško Prusijo, ki si je prizadevala biti nemška, in nemško Avstrijo, ki si je prizadevala biti nenemška in – znotraj dinastičnih meja – panevropska, kar je bil eden glavnih, čeprav posrednih, vzrokov za zadnjo vojno. Reformacija je bila znotraj določenih nemških meja pangermansko gibanje in jo lahko štejemo tudi za reakcijo na stanje gospodarske zaostalosti, v katero je Nemčija zapadla zaradi premika trgovskih poti v petnajstem stoletju. Wallenstein, nedvomno največji Nemec svojega stoletja, je imel široke, čeprav nejasne predstave o pangermanski enotnosti in je umrl zaradi spletk s severnonemškimi knezi proti interesom Habsburške hiše. Friderik Veliki je resno izzval habsburško hegemonijo v srednji Evropi in izkoristil šibkost Francije v predrevolucionarnem obdobju, da je podrl poljsko barikado proti Prusiji na vzhodu. Napoleonske vojne so bile le neprijeten vmesni del rivalstva ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

med dvema germanskima silama. Njihovi rezultati so bili znatno okrepitev pruskega položaja, saj so oslabili neodvisne knežje hiše v Nemčiji in Prusiji v prvi polovici devetnajstega stoletja omogočili, da je manjše države prisilila v carinske unije. Friderik Veliki je osvojil Šlezijo. Prisilna udeležba njegovih naslednikov v celinski blokadi med napoleonskimi vojnami je postavila temelje nemške predelovalne industrije, ki je bila ustanovljena za zapolnitev vrzeli, ki je nastala zaradi izključitve britanskega blaga. Carinske unije so združile s Prusijo stara hanzeatska mesta, posodobljena Severna Nemčija pa se je soočila z avstrijskim cesarstvom, ki je bilo v resnici ostanek renesanse.

Leta 1866 je bila Avstrija izrinjena iz Nemške konfederacije in je prenehala biti nemška sila. Približno v istem času je bila izrinjena iz Italije, ki ji je dejansko dominirala vse do prve polovice devetnajstega stoletja, in je zdaj prenehala biti italijanska sila. Toda tukaj je mogoče opaziti neverjetno politično prožnost habsburške dinastije.

Avstrija je v drugi polovici devetnajstega stoletja hitro postala slovanska sila, ki je vladala manjšini nemških podložnikov, ki so živeli v Avstriji in na Češkem. Možno je, da bi Avstrija preživela kot madžarsko-slovanska konfederacija, če bi Franc Jožef umrl prej in bi Franc Ferdinand živel dlje. Toda stari cesar, kot je povedal kralju Edvardu, »nikoli ni mogel pozabiti, da je nemški princ«.

V dvajsetih letih pred vojno se je v Avstriji razvilo močno pangermansko gibanje, ki ga je vodil Karl Leuger – priljubljeni dunajski župan – ki si je resnično želelo konca Habsburškega cesarstva in monarhije ter združitve nemških delov cesarstva znotraj Velike Nemčije. Če bi bila dosežena pangermanska rešitev ali »federalna« (slovanska) rešitev nadvojvode Franca Ferdinanda, bi zgodovina Evrope morda dobila precej drugačen zagon. Toda Hohenzollerni so dejansko nasledili vlogo Hohenštaufenov in Habsburžanov. Slednji so bili praktično zmanevrirani v položaj vazalnih knezov, z razvojem politike trojne zveze pa so Hohenzollerni le dali novo moč in novo smer panevropski politiki svetih rimskih cesarjev.

Adolf Hitler je odraščal v ozračju pangermanske propagande predvojnega Dunaja in v svojih spisih po vojni ostro obsoja tisto, kar ima za protinemško in zgolj dinastično ter kapitalistično-monopolistično politiko, ki jo je pripisoval Hohenzollernom. Nasprotoval je tudi politiki kolonialne ekspanzije, ki so jo začeli Hohenzollerni in se je še vedno držijo starejši nacionalistični politiki, kot sta Hugenburg in Schacht. Zato je treba upoštevati ti dve pomembni tendenci, ki vodita nacionalsocialistično politiko v praksi. Prvič, nacistična politika je v bistvu nacionalna, saj je reakcija na katastrofalno panevropsko politiko Habsburžanov in Hohenzollernov. V duhu Bismarcka, ki je razglasil, da »celotno vzhodno vprašanje ni vredno niti kosti enega samega pomeranskega grenadirja«, zavrača vsako ambicijo, da bi nenemška ozemlja podvrgli nemški oblasti. Po drugi strani pa predstavlja izziv ustaljenemu evropskemu državnemu sistemu, ko poudarja nujnost vključitve vseh ozemelj, naseljenih z nemško govorečim prebivalstvom, v strukturo »Tretjega rajha«.

Površno gledano se zdi, da so pangermanske rekultivacije nacističnih idealistov nezdružljive z nadaljnjim mirom v Evropi. Toda gospod Hitler v bistvu teži k priznanju dejstva, da je treba Nemčijo obravnavati ne le kot enakovredno med velikimi silami, ampak da morajo te sile dovoliti tudi legitimno širitev Nemčije in po potrebi najti poti, po katerih se lahko širi. Tam

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Nič posebej nemoralnega ni v ambiciozni nemški teritorialni politiki. V zadnjih petnajstih letih smo se znašli v situaciji, ko smo tolerirali izključno in nepopustljivo celinsko politiko francoske demokracije, Društvo narodov pa je bilo v veliki meri uporabljeno za spodbujanje razvoja nove slovanske skupine v vzhodni Evropi. Treba si je zapomniti, da so bile evropske meje vedno izjemno spremenljive in da v sedanjem trenutku evropske zgodovine ni zgodovinske utemeljitve, da bi jih imeli za posebej trajne.

V vzhodni Evropi je treba slovansko skupino – Poljsko, Čehe in balkanske Slovane, za razliko od Rusov – obravnavati kot dokaj stalen element v evropski zgodovini. Tako Poljska kot Češka sta bili v resnici starejši državi od Prusije. Po drugi strani pa je Rusija sorazmerno nov pojav, ki se je kot evropska sila pojavila šele na začetku osemnajstega stoletja. Bila je delo dveh velikih vladarjev – Petra Velikega in Katarine Velike. Zadnja vojna je razveljavila Katarinino delo in rusko mejo potisnila za Pripetska močvirja. Boljševiki so veliko storili, da so spodkopali tako kulturno kot nacionalno osnovo nekdanjega Ruskega cesarstva. Stabilne institucije in ideje so bile uničene, številna ljudstva, ki sestavljajo Sovjetsko zvezo, pa razvijajo dezintegracijske težnje s hitrostjo, ki se na splošno ne zavedajo. Rusija postaja politična nikogaršnja zemlja – dejstvo, ki ga Japonci na skrajnem vzhodu očitno zelo cenijo.

V tej povezavi nedavni nemško-poljski pakt pridobiva na pomenu in nakazuje možnost povsem nove usmeritve v baltski politiki. Tako Nemčija kot Poljska potrebujeta nekaj, kar bi lahko opredelili kot prostor za »kmečko širitev«. Gospod Hitler in drugi zagovorniki nacistične ideologije, kot sta Darre in Rosenberg, so poudarjali, da si nacistična Nemčija prizadeva za prazna ozemlja, kjer lahko nemški kmet obdeluje svojo zemljo in kjer lahko nemške skupnosti gradijo svoja življenja kot sestavni del Nemčije. To je povsem drugačna koncepcija od »kolonialnega imperializma« Hohenzollernov in sodobnih konservativnih nacionalistov, kot sta Schacht in Hugenburg. Uspešna vojna proti Poljski ne bi rešila nemškega problema »kmečke širitve«, saj je Poljska sama gosto poseljena in ima naraščajoče prebivalstvo. Toda obe državi imata ambicije na Vzhodu, ki jih je v sedemnajstem in osemnajstem stoletju ustavila švedska intervencija in vzpon Romanovega cesarstva. Na možnosti teh ambicij sta se nedavno spomnili, ko so Nemci med vojno zasedli baltske province in ko so Poljaki leta 1920 zasedli Ukrajino.

Ukrajinski nacionalisti, ki si želijo ločitve od Rusije, imajo zelo pomembne povezave z Berlinom in Varšavo, in možno je, da bodo ti elementi ključni pri oblikovanju osnove skupne nemško-poljske politike v "daljnem vzhodu" Evrope. Vsakršne možnosti za vojno so seveda moteče, vendar se zdi očitno, da je najbolj neposreden način, da se prihodnja vojna v Zahodni Evropi naredi neizogibna, ignoriranje ne le nemških teženj, temveč tudi nemških potreb. In sprostitev nemške energije proti vzhodu se zdi neskončno boljša od "zastoja" vzdolž Rena in v Avstriji – kar je edina končna alternativa.

V nacistični Nemčiji je izjemno malo sovražnih čustev proti Britaniji, prav tako se ne zdi, da bi bila uradna propaganda usmerjena proti Britaniji, kljub izjemno provokativnemu odnosu, ki ga zavzemajo deli tiska v tej državi – in tudi nekatere politične skupine, odkar so nacisti prišli na oblast. Seveda obstaja gibanje za vrnitev afriških kolonij Nemčiji, vendar navdih za to vznemirjenje prihaja predvsem iz zdaj nepomembnih konservativnih nacionalističnih krogov. Mnenja o vrednosti teh kolonij se lahko razlikujejo bodisi za nas bodisi za Nemce, toda gospod Hitler sam izpoveduje prezir do "kolonialnega imperializma", ki navdihuje nacionalistične skupine.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Vsekakor je politika, ki temelji na "izvoznem kapitalizmu" – in to je politika, ki zahteva kolonije – v nasprotju z ekonomsko teorijo "avtarhične države" in lahko rečemo, da nacisti – vsaj v sedanji fazi – ne želijo ponovno vstopiti na afriško polje. Ves poudarek njihove propagande je na obnovi kmečkega življenja kot osnove avtarhične države in na potrebi po nadaljnjih ozemljih, ki geografsko mejijo na Nemčijo, kjer se lahko nemške kmečke skupnosti razširijo in razvijejo tisto nemško skupnostno življenje, v katerem nacisti vidijo začetek in konec vsega. Če jih takšna politika spravlja v konflikt z močmi in interesi, ki niso britanski interesi, potem skoraj ni stvar Britanije, da se podaja v križarske vojne, da bi ohranila imuniteto najbolj pokvarjene tiranije, ki je kdajkoli omadeževala zgodovino človeške rase.

---

[1] Razen morda v času kratke vladavine cesarja Jožefa II.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Socialna demokracija v propadanju, John Beckett

Analiza rezultatov nadomestnih volitev od zadnjih splošnih volitev kaže, da je laburistična stranka svojo povprečno podporo v anketah v primerjavi z letom 1929 povečala za skoraj 15 odstotkov. Leta 1929 si je zagotovila 289 sedežev in s petimi neodvisnimi poslanci, ki so jo podpirali, je imela lobistično moč 294 članov. Trinajst dodatnih zmag bi ji dalo moč. Glede na podatke iz leta 1929 bi stopnja povečanja podpore, enaka stopnji nadomestnih volitev, zadostovala, da bi stranka dobila jasno parlamentarno večino. Ker na prvih volitvah ne bi bilo večjega premika k fašizmu, lahko dokončno sklepamo, da ni nobenega drugega dejavnika, ki bi lahko preprečil takšen vrstni red dogodkov. Zgodilo se bo običajno nihanje nihala in obe strani parlamenta se bosta zamenjali kot nogometni ekipi ob polčasu.

Nič ne bi bilo bolj zabavnega, če ne bi bilo tragično, kot preučiti različna mnenja, ki so jih izrazili naši "nacionalni voditelji" in tisk o verjetni poti, ko bo parlament nadzorovala laburistična stranka. Segajo od vizij Britanije na povsem rdeči poti, s sirom Staffordom kot voznikom, do udobja gospoda Greenwooda in dr. Daltona, ki nam slikata sliko Britanije nespremenjene, razen blaginje, s klopjo neverjetno "gospodskih" nadljudi, ki povečujejo najemnino Mayfaira tako vztrajno, kot gladijo slume z lepega obraza naše države.

Napovedana je velika tragedija, rdeča propast in dobrodelna učinkovitost. Neverjetno je, da se noben od prerokov ni potrudil, da bi natančno preučil načela socialne demokracije, na katerih temelji laburistična stranka, in usodo teh načel (ali pomanjkanja načel) v vsaki državi, v kateri so bila preizkušena. Ta študija, podprta s pregledom pretekle zgodovine laburistov in nepristranskim pregledom značaja in dosežkov njihovih voditeljev, neizogibno kaže na manj dramatične, a veliko bolj grozljive zaključke od tistih, ki smo jih že obravnavali.

Moj namen je trditi, da laburistična vlada ne pomeni ne revolucije ne evolucije. Pomeni brezhrbtenično vlado, ki jo vodijo needinstveni ljudje brez kakršnih koli vodilnih načel; pomeni brezsmerno tavanje v zmešnjavi lahkomiselnih neiskrenosti; pomeni neizrečen alarm sredi gospodarske negotovosti in finančne panike, ki jo povečujejo živčni in neizkušeni ministri.

Brez koristi za slabše se lahko na laburiste zanesemo, da bodo laburisti lajali na vodilne in jih prestrašili. Rezultat ne bo nenadna katastrofa, s katero bi se bilo mogoče zlahka spopasti, temveč izčrpavanje vitalnosti naroda in pospeševanje propadanja do te mere, da ga bo morda nemogoče ustaviti. Teorija socialne demokracije je resnično povzeta v uradni apologiji same laburistične stranke za leto 1933; Morda smo bili neučinkoviti, a ves čas smo bili na pravi poti.«

Zaradi spremenjenih gospodarskih razmer, ki jih je povzročil ogromen napredek proizvodne moči zaradi sodobnih strojev in znanosti, so se tri osnovne ideje - fašizma, komunizma in socialne demokracije - vse od leta 1918 borile za prevlado v glavah civiliziranega sveta.

Na prvi pogled je socialdemokracija najbolj privlačna. Komunizem zahteva nemogoče.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

nemiri in žrtvovanja za doseganje zelo kontroverznih rezultatov. Fašizem močno kliče k višji, samozatajni plati človeka. Povprečen človek je len in sebičen. Noče delati in sprejemati discipline; predvsem pa noče razmišljati in se žrtvovati v korist rase. Socialna demokracija obljublja užitek brez bolečine, idealizem brez truda, blaginjo in pravičnost brez načrtovanja. Za množice ni bilo mogoče izumiti učinkovitejše oblike droge in ni čudno, da so se v Rusiji, Italiji in Nemčiji, kjer se je čutila vsa sila snežnega meteža, ki ga je povzročila vojna, ti narodi obrnili k socialnim demokratom po rešitev.

Prostor ne dopušča dolgega pregleda, s citati, neuspeha socialne demokracije v teh državah. Ne le, da ji ni uspelo doseči mirnega prehoda iz plenilskega kapitalizma v socializem, kot je obljubila, ampak ji ni uspelo niti najmanjšega nadzora nad roparjem, s katerim je vsaj v Nemčiji sklenila hitro in trdno zavezništvo. V vseh treh državah so se delavci znašli v veliko slabšem položaju kot preden je socialna demokracija prišla na oblast, in v vseh treh državah se je lekcija izkazala za zadostno, da so obrnili hrbet takšnim oblikam demokracije in si prizadevali ponovno pridobiti svoj ugled in učinkovitost pod nacionalnim vodstvom. Rusija, manj razvita država, je sprejela zdaj hitro izginjajočo obliko komunizma, medtem ko sta se Italija in Nemčija z višjo stopnjo civilizacije za odrešitev obrnili k fašizmu.

Že zelo bežen pregled socialdemokratske teorije zadostuje, da pokažemo, da
Kar se je zgodilo v teh treh državah, je bilo neizogibno in se mora zgoditi povsod, kjer se bo njena politika preizkušala.

Socialni demokrat je racionaliziralec demagogije, medtem ko je njegova stranka vedno polna poslanskih skupin, njeni visoki položaji pa polni ljudi, ki morda nimajo ničesar, kar bi jih priporočili, razen moči lahkotnega govora. Njegovi najvišji položaji so odprti za demagoga in samo zanj. Tako kot so njegova načela nejasna in načela njegovih nasprotnikov jasna, tako njegovim voditeljem manjka fanatizma komunista ali strogosti fašista. Pridobite si oblast z glasovanjem – ne z močjo, da bi nekaj počeli, ampak z močjo, da bi prevzeli funkcijo. Obljubite bogatim in revnim, da boste njihov prijatelj. Odpravite slume in večerjajte z lastnikom slumov. Zvišajte plače, a dajte nazive slabemu delodajalcu.
Nacionalizirajte banke, a ubogajte bankirja. Premagajte mednarodni kapital s poljubom dobrodošlice.
Zmanjšajte oboroževanje in se hkrati vmešavajte v posle vseh drugih držav. To je nekaj primernejših sloganov za laburistične kandidate. Ni presenetljivo, da se je v svetu mračne realnosti ta mešanica oportunizma, idealizma in čiste šibkosti značaja sesula vsakič, ko so ji pripisali odgovornost.

Pregled zgodovine laburistične stranke pokaže, kako natančno se te težnje uresničujejo v praksi; in če upoštevamo naprednejšo stopnjo propadanja v omenjenih celinskih državah, ni nič bolj presenetljivega kot primerjava njihove nedavne zgodovine z našimi lastnimi izkušnjami. Družbene in gospodarske težave so privedle do širokega prepoznavanja potrebe po spremembi v strukturi naroda. Preizkusili so na videz lahko pot socialne demokracije; sledila sta kaos in korupcija; in treba je bilo uporabiti vodstvo, ki so ga zmotno imenovali diktaturo.

Študija naše laburistične stranke kaže natanko enake težnje kot že omenjene socialdemokratske stranke. Ali lahko njen najbolj optimističen podpornik resnično trdi, da v celotnih prepričanjih in politiki stranke obstajata dve skladni noti? Tudi če ne bi imeli zapisov o njihovih prejšnjih mandatih, ki bi to dokazovali, govori njihovih voditeljev in stolpci Daily Heralda vsebujejo vse možne nedoslednosti. Socialistična liga in najbolj umirjeni sindikalni voditelj sta si enotna v želji po volilni zmagi, vendar je nemogoče najti enega ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

enotna točka v njihovih načrtih za vlado, ko bo zmaga dosežena. Udeležite se katerega koli srečanja laburistov, kjer je več kot en govornik, in če govorniki presežejo visoke ambicije in se usmerijo v praktično politiko, se bodo takoj pokazale najbolj presenetljive razlike.

Prva resnično velika parlamentarna laburistična stranka se je vrnila leta 1922. Nikoli, niti v "raznolikem parlamentu" leta 1906, ni v Westminster prispela tako nenavadna zbirka ekscentričnosti. Ni boljšega opisa od tistega, ki ga je podal Scanlon v svojem delu Zatok in propad laburistične stranke: -

„Politika pa tako kot stiska ustvarja čudne sopotnike, vendar lahko z gotovostjo rečemo, da najhujše oblike stiske nikoli niso uspele združiti tako čudnih, raznolikih tipov, kot so se znašli stlačeni drug ob drugem v naši laburistični postelji v parlamentu leta 1922 – vsi, ki so imeli težave, so se pridružili laburistični stranki v prepričanju, da . . . obstaja zgolj zato, da popravlja individualne krivice; in ko se je stranki pridružil kakšen bogat človek, je takoj začutil, da bi ga morali sprejeti v parlament, da bi se s težavo lahko ustrezno ukvarjali ... spomnite se gospoda Egertona Wakea, laburističnega nacionalnega organizatorja, čigar naloga je bila, da umesti kandidate, ki je dejal, da je največja nadloga stranke preveliko število nezadovoljnih generalov.“

Skupno je nekaj nenavadnih primerkov našlo pot v laburistično stranko ... vsak je imel fiksno idejo: nekateri so se osredotočali na izčrpane konje, drugi na zatirane manjšine, če le te niso bile preblizu. Bili so generali, ki so bili v vojni spregledani in so želeli spremeniti celoten sistem napredovanja. Drugi (ne generali) so bili pripravljeni posvetiti svoj čas in energijo temu, da bi se svetil sobotni dan; drugi so sicer mirno gledali na težke razmere, v katerih so bili brezposelni, a bi z veseljem uničili stranko, če bi predlagala, da se na seznam doda en sam delavski klub. Bili so drugi, ki so verjeli, da bodo skupinska srečanja za dnevno posredovanje Bogu rešila problem revščine, in bili so še drugi, ki niso imeli odločnega mnenja o čemer koli.

Leta 1906, ko so nekateri laburistični poslanci svetu nakazali velika vprašanja, ki jim bodo posvetili svoje parlamentarno življenje, se je g. Bernard Shaw opravičil vesolju, ker je bil kdajkoli povezan z njimi. O tem, kaj je rekel leta 1922, ni nobenega zapisa.

Manj kot leto kasneje je ta pisana skupščina postala uradna vlada države.
Po nekaj mesecih mandata ga je država na kratko razrešila. Pet let g.
Baldwin je pripravil narod na vsako alternativo in leta 1929 je laburistična vlada, ki ji je zmanjkalo le nekaj glasov za večino in je skoraj vedno imela dejansko fizično večino v volilnem domu, vladala z nelagodjem in sramoto dve leti in pol, dokler kriza leta 1931 ni povzročila njihovega začasnega volilnega izumrtja.

V Rusiji je Kerenski svetoval previdnost vse do trenutka, ko je pobegnil pred ogorčenim in razočaranim narodom, ki se je za vodstvo, ki si ga sam ni nikoli upal pokazati, obrnil na boljševike. V Italiji so socialni demokrati zasedli tovarne in ker niso imeli načrtov za njihovo vodenje, so se krotko pustili izgnati in uničiti fašisti, ki so Italijanom namesto govorov dajali načrte in namesto spletk dejanja. V Nemčiji so imeli socialisti leta 1919 vso oblast v rokah, a so v strahu stekli k junkerjem po pomoč; dvanajst let so se krčili pred weimarsko ustavo; leta 1933 pa so se skoraj brez meketanja umaknili Hitlerju in disciplineranemu vodstvu jurišnih čet.

Ni presenetljivo, da nekdanji angleški socialistični poslanec piše, da je obstoj socialne demokracije odvisen od tega, ali bo kdaj prišla na oblast. Ta članek se je začel z opozorilom, da

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Če številke na nadomestnih volitvah kaj pomenijo, mora laburistična stranka na naslednjih volitvah ponovno prevzeti oblast. Bralec se lahko vpraša, kako je glede na prej navedena dejstva mogoče, da milijoni volivcev ponovno volijo laburiste. Odgovor se skriva v lažnem izgovoru, ki ga navaja vsaka laburistična platforma: – »Nikoli nismo imeli večine.«

Čeprav se morda zdi neverjetno, velika večina volivcev očitno povsem iskreno verjame, da bi laburistična vlada, če bi se leta 1929 vrnilo še dvajset sindikalnih voditeljev ali pripadnikov srednjega razreda , uspešno izpolnila številne in raznolike utopične obljube, ki jih je dala med volilno kampanjo. Kako odsotnost večine delavcem pojasnjuje uvedbo in vsiljevanje zakonodaje, ki je odločno proti delavskemu razredu, kot sta Zakon o anomalijah in Zakon o premogovnikih, skozi spodnji dom parlamenta – pogosto proti nekaterim liberalnim in konservativnim glasovom –, se ne pretvarjam, da razumem. Kako se lahko pridiganje razrednega sovraštva in zbiranje množic za uničenje kapitalizma spremeni v besen snobizem in plazečo se podrejenost londonskemu Cityju, ker je poslancev 294 namesto 307, je skrivnost, ki ni nikoli pojasnjena.

Karkoli že je narobe z laburistično stranko, je daleč prišla pri reševanju problema soočanja z nerodnimi vprašanji. Odkrila je, da je najboljši način, da jim obrne hrbet. Pojasnilo se umakne obsodbi; razlaga se izvede z ognjevitim izbruhom; in zdi se, da neuresničitev preteklih obljub v očeh volivcev več kot prikriva dodatna radodarnost pri dajanju obljub za prihodnost.

Glavni dokaz, da laburisti ne morejo vladati, ni v njihovem neuspehu, ki je bil v preteklosti prezirljiv, temveč v psihologiji njihovega vodstva in lahkovernosti njihovih vrstnikov. Izjemna popustljivost, ki jo v Veliki Britaniji vedno izkazujejo tistim, za katere se domneva, da so se prebili na visoke položaje, verjetno pojasnjuje nenavaden način, kako tisti, ki so v položaju, da poznajo resnico, pustijo, da mazljive trditve laburističnih voditeljev o nenavadnih standardih pravičnosti ostanejo neizpodbijane.

G. MacDonald kot vodja nacionalne vlade danes sledi popolnoma isti politiki kot takrat, ko je bil zelo cenjen in priljubljen vodja laburistične vlade. Edina razlika je v tem, da je ta politika uspešnejša, ker ga obkrožajo sposobni ljudje namesto neučinkovitih. Vendar vidimo laburistične voditelje, ki so mu bili ponosni slediti pred letom 1931, kako ga zdaj žalijo in obsojajo zaradi popolnoma istih metod, s katerimi so prej, ko jih je uporabljal, obsojali druge ljudi, ker so jim nasprotovali. Standard poštenosti je tako nizek, da laburistični poslanci v preteklosti in sedanji, ki so se včasih zadrževali okoli njegovih vrat v upanju, da bodo imeli priložnost, da jih odprejo in rečejo "Dobro jutro", zdaj za vse zločine preteklosti krivijo MacDonalda, Thomasa in Snowdna. V enem dahu trdijo, da so demokratična stranka, v naslednjem pa pravijo, da je bilo v parlamentarni skupini skoraj 300 močnih treh mož odgovornih za to, kar zdaj obsojajo kot zlobno ravnanje.

Splošen primer te nepoštene propagande lahko najdemo v izjavi, ki jo laburisti vedno podajajo na svojih programih, da so edina stranka, ki objavlja bilanco stanja, in v njihovi obsodbi starejših strank zaradi korupcije pri prodaji častnih odlikovanj in prikrivanju tajnih virov dohodka. Mnogi člani nedvomno verjamejo tem izjavam, ko jih podajo. Po drugi strani pa se morajo mnogi zavedati, da so voditelji že vrsto let prejemali velike zasebne naročnine in jih uporabljali po lastni presoji – naročnine, ki niso bile nikoli upoštevane v nobeni izdani izjavi. Laburistična stranka je vedno obsojala prazno pompoznost nazivov, vendar pregled seznamov častnih odlikovanj, ko je bila na oblasti, ne kaže na nobeno spremembo tradicionalnega načina sestavljanja teh seznamov. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Večji del laburističnega vodstva je v teh zadevah zavestno hinavski, navadni člani pa so tako neverjetno lahkoverni, da se je težko ne bi strinjali, da si zaslužijo vodstvo, ki ga imajo.

Kakšen bo konec demokracije? Če začnemo s preučevanjem zgodovine socialne demokracije drugod, nas mora naša analiza laburistične stranke v Veliki Britaniji pripeljati do prepričanja, da tako kot kaže vse značilnosti celinskih gibanj, se mora tudi njen napredek neizogibno razvijati v isti smeri. Morda je to vse prej kot spodbudna misel. Če se narod v zelo kratkem času ne spametuje in mu ne ponudi krepke in praktične alternative, nam bodo negativne vrline finančno obremenjene konservativne stranke zagotovo prinesle laburistično večino v Westminsterju. Konzervativci bodo laburistično vlado zagotovo obdržali na oblasti vsaj dvanajst mesecev. Volivci se ne bi zavedali, kako slaba je bila laburistična stranka, in bi pozabili, kako slab je bil konzervativizem v tistem času.

Zato je bistvenega pomena, da fašizem brez nadaljnjega odlašanja predstavi to alternativo. Tragična zgodovina drugih držav se tukaj ne sme ponoviti. Ko sta jih nekonstruktivna reakcija in plašni socializem pripeljala na rob katastrofe, so se obrnili na konstruktivno načrtovanje in avtoritativno vodstvo kot zadnjo možnost.

Laburistična vlada, ki se zaveže izboljšanju položaja množic, bo ob prevzemu oblasti ugotovila, da je omara prazna. Minili so dnevi, ko je bilo mogoče iz presežka najti nekaj milijonov za odkup delavcev. Delavci, zagrenjeni zaradi popolnega neuspeha laburistične vlade, da bi jim pomagala, in razburjeni zaradi nepremišljene narave njihove propagande, se bodo zatekli k uporom in komunizmu kot izhodu. Investitorji, prestrašeni zaradi divjih govorov, ki so jih izrekli za prevzem oblasti, bodo sprožili svoje rogove, kar bo imelo katastrofalne posledice za naš gospodarski položaj. Socialna demokracija se bo soočila s svojim zgodovinskim problemom: - Kako zadovoljiti svoje podpornike, ne da bi napadli svoje nasprotnike. V socialistični veri ni rešitve. Čez manj kot tri leta se bomo soočili z resnično krizo, zaradi katere bo kriza iz leta 1931 videti kot zelo nepomembna zadeva.

Ali je mogoče verjeti, da bo demokracija, kot jo poznamo danes, preživela to vztrajno drsenje v katastrofo? Fašizem si mora prizadevati prepričati narod o svojih načrtih zdaj in ne takrat, ko nas čaka katastrofa.

Laburisti ne morejo vladati in če se korporativna država odloži, dokler socialna demokracija ne požanje žetve kaosa, bo odrešitev naroda še vedno v tem, da so bili moški umi pripravljeni in da se je gibanje črnosrajčnikov utrdilo.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Fašizem in vojna,

generalmajor JFC Fuller

Fašističen pogled na vojno je povsem logičen, saj je fašist realist. Zanj je nekoristno prelivati problem vojne z besedami in preklinjanjem, kot to pogosto počnejo tisti, ki so se slednjemu uspešno izognili, saj je čustvenost antiteza realizma. Odprt je za preučitev problema, kot zdravnik pregleda pacienta, vendar se noče pustiti zmesti »slavi« na eni strani ali »grozi« na drugi.

Če je problem rešljiv, bo rešen znanstveno, torej z iskanjem resnice, ohranjanjem nepristranski um in delo na urejen način. Histerija tega zagotovo ne bo rešila.

Ko je fašist preučil vojno zgodovinsko in psihološko, pride do zaključka, da so vojne v določenih okoliščinah potrebne, v drugih pa ne. Zato se odloči, da so okoliščine glavni dejavnik, da prav te ustvarjajo vojne in da posledično vojna sama ni bolezen, temveč vrhunec bolezenskega stanja miru. Ne gre za mikrob, temveč za vročino, ki jo povzroča mikrob. Brez te vročine bi bolnik zlahka umrl zaradi notranje zastrupitve, če pa se mu temperatura dvigne nad določeno točko, se bo zagotovo zgrudil; v vsakem primeru bo verjetno fizično oslabel, ko bo bolezen minila. Ne gre za vročino, temveč za njen vzrok. Fašist zato pravi: »Te težave se bom lotil vzročno in dokler njen vzrok ali vzroki ne bodo odpravljeni, bom imel na zalogi zalogo kirurških instrumentov in zdravil, svoje mornarice, vojske in letalske flote, ker ne vidim razloga, da bi zaupal v verska zdravljenja in druge šarlatanije. Posledično ne bom imel ničesar s pacifističnim čarovništvom, ki zaupa v zaklinjanja, uroke in pakte.« Zaradi tega se noče pustiti zvabiti z vonja svojega iskanja resnice z razorožitvijo in podobnimi zvijačami, saj orožje samo po sebi ne more ustvariti vojn, tako kot klešče in skalpeli sami po sebi ne morejo ustvariti bolezni.

„Zato,“ pravi fašist, „preučimo mir, kajti v nezadovoljstvu z mirom bomo odkrili vzroke za vojno, in dokler ti ne bodo odpravljeni, ne nameravam zavreči svojih kirurških instrumentov. Pravzaprav, bolj ko postajajo zagovorniki miru histerični, bolj sem prepričan, da se bo vojna vrnila, zato bom poskrbel, da bodo moji instrumenti in zdravila najbolje dostopni.“

Nato se fašist obrne k dobi, v kateri živimo, saj bo prav iz te dobe izšla naslednja vojna, in ko jo je nepristransko preučil, pride do zaključka, da danes obstajata dva glavna vzroka za vojno, in sicer: prenaseljenost in fiskalno-ekonomska anarhija. Prav ta vzroka povzročata vojaške vzroke – potrebo po osvajanju, teroriziranju in vzpostavljanju nenapadljivih meja.

Prvega od teh dveh glavnih vzrokov obravnava takole: Ne glede na to, kako obžalovanja vredno in nadležno je to, dejstvo je, da stradajoči človek raje krši zakon s krajo hrane, kot pa da umre od lakote. V vsaki civilizirani in necivilizirani državi se strinjajo, da ima človek pravico braniti svoje življenje; zakaj bi se potem ta človek ubil zaradi lakote, ko si lahko življenje ohrani s krajo? Posledično se, ko država postane prenaseljena, sooči z dvema možnostma: lahko stori samomor v državljanski vojni ali pa okupira sosednje ozemlje, kar pomeni vojno, razen če je naseljeno.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

s strani paktov omamenih pacifistov. To so dejstva, ki jim ni mogoče oporekati. Ker je Japonska prenaseljena, je nesmiselno, da Liga nasprotuje japonski širitvi. Veliko modreje bi bilo, da bi v to državo vsako leto poslali nekaj tisoč ton kontracepcijskih sredstev.

V Indiji se soočamo z istim problemom: z belo knjigo ali brez nje, če se bodo Indijci še naprej razmnoževali s sedanjo hitrostjo, razen če bo širitev mogoča, mora Indija pred koncem tega stoletja eksplodirati. Leta 1921 je imela 320 milijonov prebivalcev, leta 1931 pa 350 milijonov. S to stopnjo rasti bo leta 2001 približno 700 milijonov, in če se Marie Stopes ne bo lotila dela ali če vsako steblo koruze ne bo zraslo dva klasa, je kataklizma vnaprej obsojena. To je dejstvo, ki ga nobeno pero in črnilo ali pobožne besede ne morejo izbrisati; zato fašist dela na podlagi dejstev – je realist.

Če se obrnemo k drugemu od dveh glavnih vzrokov, se fašist takoj sooči s tem, kar se razglaša za »ekonomski nacionalizem«, za katerega mnogi domnevajo, da v njem prebiva hudič stavke. Ker ga besede ali imena nikoli ne uničijo, ko to preuči, odkrije, da je v resnici mišljeno anarhično trgovanje, kar je v liberalni demokraciji herezija, če jo šepetamo: delaj, kar hočeš, goljufaj, podkupuj, se prerivaj in hudič naj vzame najtežje. Trgi in tuja posojila imajo v tej nekrvavi vojni za razkosavanje denarnic veliko vlogo. Na kratko jih bom preučil po vrsti.

Ker danes vse države proizvajajo več, kot si lahko kupijo v okviru obstoječega finančnega sistema, svetovna proizvodnja presega svetovno povpraševanje. Trgi zato postajajo vzroki za spore in področja za odlaganje nezadovoljstva in blaga. Ker je očitno nemogoče, da bi vsaka država prodala več, kot si lahko kupi, zasebni interesi vključujejo njihove vlade in vlade, ki rožljajo z meči, da bi se prestrašile – njihovo rožljanje so žalitve dnevnega tiska. Pohlep rodi zavist, zavist strast in sovraštvo, nato pa pride do nekega incidenta, ki razplamti nakopičeno čustvovanje in pride do vojne. Podobno se dogaja v boju za surovine.

Še močnejši vzrok je boj med velikimi centralnimi bankami za finančni nadzor. Če blaga ni mogoče plačati z blagom, je dolžnik prisiljen sprejeti posojilo in takoj zaide v finančno suženjstvo. Kot pravi neki pisec o mednarodnih finančnikih: »Bolj kot katera koli druga sila, sproščena v kaos sodobnega sveta, so privedli do vojne.« Ko so enkrat v njihovem primežu, obstajata le dva načina, kako se iz tega rešiti: zavrnitev ali boj. Ker prvi pomeni stečaj in nečast, se običajno zateče k drugemu.

Tako se zgodi, da zaradi pohlepa in čustvenosti, ki sta neločljivo povezana z množičnimi demokracijami, na orožje ne gledajo kot na kirurški instrument, temveč kot na prisilni jopič nacionalnega in mednarodnega nezadovoljstva. Z njim se omejujejo notranje revolucije in terorizirajo sovražni sosedje, ne zato, da bi se ohranila pravičnost, temveč zato, da bi se ohranila pohlepnost. Od carinskega zidu do utrjene meje je le en korak, in če je obstoječa meja šibka, obstaja vsa spodbuda za iskanje druge, močnejše. V preteklosti so iskali močne obrambne meje, da bi zagotovili nacionalni obstoj, zdaj pa jih iščejo za zagotovitev mednarodnega oderuštva.

11. julija 1933 je g. Chamberlain v spodnjem domu britanskega parlamenta dejal: »Mi sami še vedno ostajamo pri mnenju, ki smo ga imeli ves čas, in sicer, da so glavne težave, zaradi katerih danes trpi svet, mednarodnega izvora in da jih je mogoče rešiti le z mednarodnim delovanjem in dogovorom.« Kar zadeva njihov izvor, ima prav, toda ker Satan še posebej ne mara izganjati Satana, je fašist več kot dvomljiv glede njegovega zdravila. Zato ne verjame v pogodbe o razorožitvi, mirovne pakte in mednarodne policijske sile, o katerih člani Društva narodov ali njihovi podporniki govorijo od znotraj navzven in nato od zunaj navznoter.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Liga se ne zavzema za mir, temveč za status quo: predstavlja mit, inercijo in ne za spremembo realnosti. Svet se giblje in mi se moramo gibati z njim; ni postanka brez gnitja, gniloba pa rodi vojno, saj uničuje civilizacijo. Na primer, poglejmo si problem Avstrije, ki je trenutno središče evropske gnilobe: v letih 1918–1919 se je veliko cesarstvo skrčilo na majhno državo z ogromnim kapitalom; torej iz položaja milijonarja v reveža, ki mora še vedno plačevati za svojo hišo – Dunaj – milijonarsko najemnino. Leta 1931 je Nemčija predlagala carinsko unijo, Francija pa je, ko je čutila, da jo bodo torpedirali, takoj sklenila, da bo to unijo torpedirala s pomočjo tega neomajnega orožja uničenja, Sveta lige. Ker je bilo v bistvu ekonomsko vprašanje, je bilo predloženo v odločanje Stalnemu sodišču mednarodne pravičnosti in raztegnjeno na politično klop, pri čemer so vitla med drugim uporabljali Salvador, Kuba, Kolumbija in Kitajska – takrat v stanju odprte anarhije. Če bi Kuba ali Salvador glasovala drugače, bi Unija postala dokončno dejstvo; ker nobeden od njiju ni glasoval drugače, je bila zavrnjena.

Je to razumno ali noro? Je to način za povezovanje sveta in vzpostavitev trajnega miru?
Razumno in bolj pošteno bi bilo, če bi Liga razglasila: »Avstrija je nemogoča država, je revež Evrope, in če ji ne dovolimo te unije, jo moramo obdržati in ji vsako leto izplačati milijone funtov socialne pomoči.« Tudi takrat bi imela Liga pravico domnevati, da si Avstrijci – ponosno ljudstvo – želijo živeti v ubožnici; saj so si želeli le samoodločbe in si je še vedno želijo, vendar je ne morejo doseči, saj so prisiljeni živeti ne pod vlado, ki si jo sami izberejo, temveč pod pokvarjenim despotizmom.

Pravzaprav Avstriji preprečujejo, da bi si izoblikovala svojo pravično usodo, ker ji vsiljujejo prikrito mednarodno policijsko silo – internacionalo denarja, ki ji ni treba kupovati tujih najemnikov, saj lahko vedno najame domače. Prav tovrstno silo, raznarodovanega krvoločnega zločinca, katerega edina spodbuda je denar, poskušajo svetu vsiliti Liga narodov, Gibanje novega Commonwealtha in propadajoči kapitalizem. Če bi jim to uspelo, bi bil prej ali slej rezultat kataklizmična revolucija, ki bi se končala s svetovnim boljševizmom. Je to potem njihov končni cilj?

Kljub tej očitni politični goljufiji pa fašist najbolj ugovarja zahrbtnemu moralnemu napadu, ki se sproži pod krinko dima pobožnih klišejev in histerične hinavščine proti vsemu, kar je v človeštvu moškega in duhovnega. Čast, vrlina in vera v vse plemenitejše od golega življenja morajo biti podvržene mednarodnemu pravnemu nadzoru. Toda ali je mir ali ohranjanje miru za vsako ceno cilj življenja? Ali ni na tem svetu nič dražjega od življenja? Ali so ljudje samo živali? Fašist skupaj z Jamesom Martineaujem verjame, da:

»Spoštovanje človeškega življenja se sprevrže v nemoralno malikovanje, ko ga imajo za bolj svetega od pravice in pravice, in ko spektakel krvi postane grozljivejši od pogleda na opustošene tiranije in zmagoslavne hinavščine ... nič ne more biti šibkejše ali bolj samomorilsko kot to, da moški, ki so državljani neke države, razglasijo, da želijo življenje ceniti višje od pravice. In če pride dan, ko bodo narodi zadovoljni s tem, da vsak spor, ne glede na njegov izvor, predložijo v odločitev sodišča, morda ne bo svet postal boljši, ampak ljudje so postali bolj zlobni in nizkotni, ker ni več ničesar, kar bi jim bilo dražje od življenja.«

Živeti je nagon narave; toda živeti pravično – torej v skladu z našimi najglobljimi prepričanji – je zagotovo temelj vse morale in religije. Ali lahko človek, ki verjame, da odraža Božjo voljo, predloži svojo vero v presojo policijskemu sodišču? »Živi nevarno« bi se torej zdelo plemenitejše in pravičnejše življenjsko geslo kot

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

»Varnost na prvem mestu«, ki, ko se ga dotaknemo v človekovo srce, ne more doseči drugega cilja kot vzgojiti raso razduhovljenih evnuhov.

Tako se v filozofiji fašizma življenje obravnava kot sredstvo za dosego cilja in ne kot cilj sam. Posameznik je smrten, toda država, ne le množica posameznikov, temveč tisto, kar je v njihovi zgodovini plemenito, navdihujoče in navdihujoče, z dvema besedama – nacionalna duhovnost, je nesmrtna in neskončno večja. Zato mora živeti vsak posameznik, ne le zato, da bi jo ohranil, ampak da bi jo vzdrževal s svojim življenjem, mislimi in dejanji. To je boj za to, kar je treba storiti, in ne le merjenje časa na dosežkih. Če je v tem duhu še kaj od aktivnosti divjega prašiča, bodi hvala nebesom, da še ni ničesar od vztrajnosti kmečkega prašiča.

Zaradi te dinamike, te bistvene možatosti, se fašizem zavzema za mir, vendar se ne boji vojne, saj se boji le nedejavnega življenja. Zato se o miru in vojni fašistično načelo glasi takole:

Legitimni cilj vojne je popolnejši mir; kajti vojna je kirurški instrument.

Legitimni cilj miru je popolnejši človek; kajti mir je ustvarjalno orodje.

In legitimni cilj človeka je popolnejši svet; ker je človek božansko orodje.

Kako to veroizpoved spremeni v dejanja, saj brez delovanja ni ponovnega rojstva?
problem, ki ga bom zdaj raziskal.

Zgodovino sporov lahko razdelimo na dva velika naslova – notranje revolucije in zunanje vojne; prva je gnojila drugo, druga pa prvo. Zdaj jih bom preučil po vrsti.

Fašist pravi naslednje: Mednarodno nezadovoljstvo je le vsota neštetih nacionalnih nezadovoljstev. Če svet primerjamo s hišo, potem se njeni temelji, ker so njene opeke in malta gnili, vedno pogrezajo in njene stene se rušijo. Zato je prvi problem pri vzpostavljanju ustvarjalnega svetovnega miru, da vsak narod uredi svojo hišo; dokler so narodi v stanju notranje gnilobe, bodo takoj, ko bo kriza postala neizbežna, njihovi politiki poskušali ohraniti svojo oblast tako, da bodo nezadovoljstvo usmerili navzven, torej stran od doma in proti zunanjim zadevam. To je najstarejša in najzanesljivejša pot v vojno.

Odličen primer tega je povojna Francija. Njen sistem vladanja je popolnoma koruptiven, kaj torej počnejo njeni politiki? Da bi odvrnili pozornost javnosti, glasno razglašajo, da je Francija v nevarnosti, in hipnotizirajo ljudi z besedo "varnost". Če bi bilo mogoče Francijo zavarovati pred vsemi oblikami napada, bi bili francoski politiki hvaležni? Ne, bili bi prestrašeni, saj bi spoznali, da se ljudje potem ne bi imeli česa bati tuje vojne, zato bi svojo pozornost usmerili k notranjim reformam in revoluciji. "Varnost" v resnici ni ščit, ki ga držijo pred Nemčijo, temveč neprebojni oklep, pod katerim se plazijo Staviskyji.

Čeprav je v skoraj vsaki državi vzrok za nezadovoljstvo ekonomskega izvora, je njegov izraz, kot mora biti, moralne narave. Revščina ne ustvarja le pomanjkanja, temveč tudi občutek krivice. Da v dobi potencialnega izobilja še vedno obstaja dejanska in pretirana revščina, se zdi kaznivo dejanje, in ko se na vlado gleda kot na zbor gangsterjev, trpeči in misleči človek začne verjeti v svojo pravico, da jo strmoglavi. To je temeljni vzrok vseh družbenih revolucij. Če ti zaradi zastarelega sistema distribucije odrekajo pravičen delež v proizvodnji, to ni nič drugega kot rop. Če vlomilec vstopi v tvojo hišo in ti ogrozi življenje, imaš pravico, da ga zaščitiš.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

celo na račun lastnega. Obupan človek gleda na politični atentat s podobnega zornega kota in ko enkrat spozna, da je finančnik tisti, ki uporablja politika kot zalezovalca med njim in tem, kar meni, da je njegov upravičeni delež bogastva, lahko pričakujemo prvi recesijski zlom, ki se je kdaj zgodil v zgodovini bankirjev.

Fašist pravi: Zakaj bi ta problem finančne anarhije reševali s socialno anarhijo? Zakaj ga ne bi namesto tega rešili z gospodarsko reorganizacijo? Revščino in posledično revolucijo ustvarjata neenakomerna porazdelitev bogastva, gnil finančni sistem, znižanje plač, naraščajoče cene in splošno znižanje življenjskega standarda; zakaj potem ne bi organizirali nacionalnih industrij tako, da bi se lahko nadzorovale, izražale in reformirale? To ni socializem, v katerem država nadzoruje delo, saj nadzor nad industrijo, ki je tukaj predlagan, izvajajo tisti, ki ustvarjajo in vzdržujejo delovno silo. Pravzaprav je to najčistejša oblika kooperativne demokracije, ki je politične demokracije nikoli niso poskušale uresničiti. Ta nadzor namerava fašist vzpostaviti s pomočjo korporativne države. Industrije bodo razdeljene v samoupravne skupine, od katerih bo vsaka izvolila industrijsko korporacijo, sestavljeno iz delodajalcev, delavcev in potrošnikov. V takšni organizaciji razredni boj, stavke in izključitve ne bodo našli mesta. Namesto boja za višje plače bo cilj dvig življenjskega standarda, ko znanost in industrija povečata proizvodne moči. Kaj to pomeni? To izkoriščanje bo nadomestila organizacija in ustvarjeno bo novo družbeno telo.

Ko je blaginja vzpostavljena, je naslednji korak vdihniti duh novega življenja v ekonomski prah. Kakor je človek delno fizičen, delno moralen in delno intelektualen, je tudi družba ljudi delno ekonomska, delno kulturna in delno politična. Iz tega sledi, da bi morali tako kot v človeku samem ekonomske dejavnike združiti v organe in ude; tako bi morali tudi kulturne dejavnike skoraj v celoti prepustiti posameznikom, politične pa bi morale imeti oblast nad celoto. S tem mislim, da bodo glavne dejavnosti politike v urejanju odnosov med posamezniki in med skupinami ter v usmerjanju teh organov in udov, nacionalnih služb, ki jih lahko nadzorujejo le oni.

Iz tega lahko sklepamo naslednje: Da bo zasebno življenje posameznikov čim bolj svobodno; da bo blaginja skupin delavcev odvisna od organizacije po funkcijah in da bodo vladanje celotnega sveta izvajali ljudje z visoko inteligenco, znanjem in izkušnjami. Z drugimi besedami: kulturno življenje je individualno, ekonomsko je kolektivno, politično pa direktivno in avtoritarno. Ko te tri skupine dejavnosti – samoizražanje, skupinsko izražanje in nacionalno izražanje – delujejo skupaj, bo rezultat najvišja ekonomija kulturnega, ekonomskega in političnega življenja. Ta ekonomija je resnična svoboda, svoboda pred nezadovoljstvom pa je temelj nacionalnega miru.

Zdaj se bom posvetil drugi polovici vojnega problema, to je od nacionalnih revolucij do
tuje vojne in tukaj spet ugotavljamo, da je treba pravi mir vzpostaviti na ekonomski podlagi.

Kaj je ta osnova danes? Anarhija zlata, temelj obstoječih mednarodnih in nacionalnih monetarnih sistemov. Da bi pridobile zlato ali vzpostavile zlate valute, morajo imeti narodi aktivne »ugodne« trgovinske bilance. Tisti, ki jim to uspe, lahko bodisi črpajo zlato iz narodov z »neugodnimi« bilancami bodisi jih prisilijo, da si razliko izposodijo v obliki posojila. Kot pravi eden od avtorjev o tem vprašanju: »Namesto da bi trgovali z blagom in storitvami v obojestransko korist, so narodi prisiljeni boriti se z vsemi močmi za 'ugodne' bilance – tj. zlato – pod kaznijo, da se znajdejo v ponižujočem in bednem položaju, da so v založbi svojih uspešnih konkurentov.« To je neposredna pot v vojno, saj lahko, kot sem že poudaril, razen zavrnitve to suženjstvo odpravi le vojna. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Očitno je rešitev tega problema v opustitvi zlata kot merila bogastva in v tem, da valuta temelji na resničnem bogastvu, ne na enem samem blagu, ki ga je mogoče omejiti, temveč na vseh blagih s tržno vrednostjo. Izvoz bo nato treba plačati z uvozom ali pa bo postal darilo za narod, ki ga prejme. Kot pravi zgornji avtor: Izvoz, ki ga subvencionira država, bo potem postal brezpredmeten. Carine, kolikor izključujejo uvoz, bodo v tej meri preprečile izvoz. Menjave bodo nespremenljivo določene, kar bo odpravilo špekulante, strah pred oderuhom pa bo odpravljen.

Tukaj se ne morem spuščati v podrobnosti o tem, kako bi bilo treba likvidirati obstoječo finančno anarhijo; vendar je očitno, da v demokratičnih vladah, ki so za svojo moč odvisne od interesov in predsodkov zlatega standarda financ, rešitev ne more biti nič drugega kot katastrofa. Poglejte si stroje, ki obstajajo v tej državi in bi bili poklicani za izvedbo tako zapletene reforme.
Predsednik vlade mora problem predati kabinetu, kabinet pa parlamentarni stranki, in če bo na oblasti laburistična vlada, ga mora parlamentarna stranka predati kongresu sindikatov in konferenci laburistične stranke, medtem ko za vsemi temi skupščinami vlečejo niti interesne skupine.

Pod fašistično vlado bo predsednik vlade, ko bodo strokovnjaki preučili vprašanje, rekel »da« ali »ne«. Če bo odgovor »da«, bo ukrep postal zakon. In če bodo druge države zainteresirane, kar se verjetno ne bo zgodilo, če so pod fašističnim vodstvom, bo zaradi enakega mehanizma odločanja mogoč hiter dogovor.

Če se za namen argumenta strinjamo, da je ta temeljni vzrok vojne odpravljen, nam ostane le še tisto, kar bi lahko imenovali biološki vzrok, namreč prenaseljenost, na katero nobena gospodarska prilagoditev ne more neposredno vplivati, saj je zunaj nadzora vlade.

V državah z visokim življenjskim standardom se ta problem samodejno reši z upadom rodnosti. V državah z nizkim standardom, torej v državah, kjer industrijska civilizacija ni v celoti razvita, pa lahko pričakujemo še vrsto let povečanje rodnosti. Če pogledamo svetovno statistiko, ugotovimo, da se v zahodni Evropi rast prebivalstva zmanjšuje, v vzhodni pa ne, medtem ko je v Rusiji in na obsežnih območjih Azije prostora za več sto milijonov ljudi. Če se bo Azija industrializirala po vzoru, ki se zdaj vzpostavlja v Rusiji, ni dvoma, da se bodo te stotine milijonov rodile in da bo prišel čas, ko bo prenaseljenost prisilila k širitvi proti zahodu. Kaj to pomeni? Nič manj kot medcelinska vojna med Azijo in Evropo. Da bi se evropski narodi pripravili na to vojno, morajo prenehati s svojimi notranjimi prepiri in se združiti, združiti pa se ne bodo nikoli, dokler jih ločujejo gospodarska in finančna nezadovoljstva. Če vzhodnoevropski narodi znotraj svojih meja ne morejo najti prostora za svoje naraščajoče prebivalstvo, potem je med dvema zloma manjša izbira, da se širijo proti vzhodu in ne proti zahodu. Takšna širitev ne bo potekala le po liniji najmanjšega odpora prebivalstva, temveč bo usmerjena proti največji vojni grožnji, ki bo kdajkoli verjetno ogrozila zahodno civilizacijo, in ne stran od nje.

Iz tega kratkega izleta v prihodnje možnosti vidimo, in mislim, da dokončno, da vojnega problema ni mogoče rešiti z mirovnimi pakti in besednimi konvencijami. Gre za resničen in aktiven problem, ki ga je mogoče delno rešiti z organizacijo, pred delom pa se lahko zaščitimo le z združeno in vojaško močno Evropo.

Ker je očitno nemogoče, da bi fašizem, tudi ko bo v tej državi prišel na oblast, sam nadzoroval usodo Evrope, je najpomembnejši vojaški problem, s katerim se soočamo, varnost in obramba našega imperija. Tukaj smo na svojem ozemlju in znotraj določenih dobro-

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Določene meje lahko gradimo, kakor želimo. To pomeni vodenje in ukrepanje.

Ker je v civilizirani državi materialna osnova vse vojaške moči ekonomsko bogastvo, je prvi problem imperialne varnosti razvoj imperija. Lahko pa rečemo, da ker so dominioni danes avtonomne, samoupravne države, je nemogoče, da bi katera koli domača vlada, fašistična ali druga, izvedla to nalogo. Če se predvideva prisila, se fašist s tem popolnoma strinja. Toda zanj je prisila povsem nepotrebna, saj je realist in verjame, da bo razvoj odvisen od sodelovanja, zato mora sodelovanje temeljiti na lastnem interesu.

Ni smiselno govoriti o krvnem bratstvu in tradicionalnih vezi, ker so to sprejeta dejstva in nihče ne dvomi o njihovi zavezujoči moči; poleg tega so zunaj materialne sfere in zato ne sodijo v ekonomsko vprašanje. Kar je resnično koristno, je predlagati, da samostojno cesarstvo ne pomeni le uspešnejšega cesarstva, temveč tudi varnejše cesarstvo, ker bo v skupnosti narodov tvorilo tako močno orodje miru, da bo praktično prepovedalo vojno. Za samostojno cesarstvo so vojne, razen tistih, ki izvirajo iz prenaseljenosti in so zunaj političnega nadzora, škodljive. Posledično je v korist cesarstva, da se ohranja svetovni mir. Zato je v njegovo korist, da vsi njegovi deli gospodarsko sodelujejo. To lahko pomeni izgubo tujih naložb, vendar bo to izgubo v kratkem času v celoti nadomestila vedno večja blaginja.

Zaščita te blaginje nas neposredno pripelje do problema obrambe. Kje je moč za obrambo? Prvič, v britanski mornarici, saj dominioni še vrsto let ne bodo mogli graditi in vzdrževati močnih vojnih flot. Drugič, v letalstvu in kopenski vojski.

Kar zadeva tretje obrambno orodje, saj potrebujemo moderne, torej mehanizirane vojske, se bodo dominioni soočili z istim problemom stroškov, kot pri gradnji sodobnih flot. Kar pa se tiče drugega, letalstva, se odvija povsem druga zgodba, saj so dominioni, ki pokrivajo ogromna območja, naravno gojišče civilnih letal, civilna letala pa so temelj vojaške zračne moči.

Problem se torej reši takole: Velika Britanija mora biti najprej odgovorna za svojo domačo zračno obrambo, nato pa imperialno odgovorna za vse pomorske komunikacije in za vzdrževanje majhne, a močne mehanizirane vojske, ki bo v vojni delovala po vzoru imperialne gasilske brigade. Dominioni morajo biti odgovorni za lastno zračno obrambo in posledično vzpostaviti močne in učinkovite zračne sile.

Če so takšne sile zagotovljene, se problem reši v sodelovanju, pri njegovi rešitvi pa sta dva glavna dejavnika, in sicer: vzpostavitev mreže obrambenih pristajališč, ki so po namenu podobne naši obstoječi mreži obrambenih premogovnih postaj, in ustanovitev Imperialnega letalskega sveta, ki lahko svetuje narodom cesarstva glede zračne obrambe in razvoja zračnih sil.

Čeprav je to naš najpomembnejši problem, naša najbolj nujna reorganizacija in preoborba naših bojnih sil, če želimo, da naše cesarstvo obstane. Vse od konca vojne je vrsta nerodnih vlad te sile spravila v stanje nemoči. Naš pomorski standard dveh sil je bil opuščen in danes nam nevarno primanjkuje križark, rušilcev in podmornic. Kar zadeva slednje omenjeno orožje, smo zdaj prepuščeni na milost in nemilost Franciji. Naša vojska se je zmanjšala po velikosti in učinkovitosti, in čeprav nas je pomanjkanje konjskega mesa deloma prisililo k motorizaciji, je preobilje arhaičnih možganov v njej ohranilo tako neuporabno maso ...

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

pehota, da ni nič drugega kot ekstravagantno draga policijska sila. Medtem so se kraljeve zračne sile s prvega spustile na šesto mesto med zračnimi silami sveta.

Fašist tega ne bo dopustil. Ne skrbijo ga standardi moči in čustvene omejitve. Je realist in pravi: »Če bom slučajno živel, kot živim in moram, v rudarskem taborišču v času zlate mrzlice, nameravam nositi pištolo na boku.«

Njegova stališča so naslednja:

Imamo na tisoče kilometrov morskih poti, ki jih moramo zaščititi, in da bi jih branili pred ne vsemi, ampak le pred najverjetnejšimi napadi, potrebujemo mornarico, ki je v vseh pogledih primerna za ta namen.

Imamo vojsko devetnajstega stoletja; namesto tega bi morali imeti vojsko dvajsetega stoletja. Ne vojsko, tehtano v tonah človeškega mesa, temveč merjeno v mehanski udarni moči: malo mož in več strojev, ker je to doba strojev in ne doba mišic.

Želimo in bomo imeli letalstvo, ki nas lahko brani tako, da bo tako močno, da nas bo lahko kateri koli Sovražnik v dosegu napadov bo večkrat premislil, preden nas napade.

Nenazadnje si želimo strateško ministrstvo za obrambo, ki lahko načrtuje in snuje za vse tri veje oboroženih sil, kot da bi bile ena sama združena veja. To pomeni, da si želimo obrambno avtokracijo v miru, ker vemo, da v vojni nič drugega kot avtokracija ne bo ali ne more usmerjati strategije na enosmeren način.

Če drugi narodi razglasijo, da je to naše zavarovanje pred vojno in v vojni naše zagotovilo o zmagi militaristično, naj to storijo. Čeprav ne hrepenimo po oboroževalni tekmi, ne nameravamo, da bi se naslednjič, ko bomo napadeni, znašli v takšnem položaju, da bi se bili prisiljeni hitro umakniti pred oborožitvijo našega sovražnika. Raje se odkrito in odkrito soočimo z dejstvi, namesto da bi slepo mežikali pred njimi.

Mislim, da sem s tem obravnaval pomembnejše probleme, s katerimi se soočamo glede vojne in njenih priprav, ter pojasnil, da je razlika med pogledom fašista in večine drugih ljudi v tem, da medtem ko oni menijo, da je vojna neizogibna ali preprečljiva v kakršnih koli okoliščinah, on pa glede na mirne razmere meni, da je vojna potrebna ali nepotrebna. Pravzaprav je ta razlika enaka tisti, ki ločuje alkimista od znanstvenika.

Vojna je realnost in jo je treba tako tudi obravnavati. Razumljivo je, da so se ljudje po zadnji vojni obrnili k idealizmu, čeprav le zaradi spremembe vzdušja. Razumljivo je tudi, da so vse vlade, ki se zanašajo na javno mnenje, po svoji naravi prisiljene vlivati olje v razburkane vode. To so dejstva, ki jim ni mogoče oporekati; vendar to ne pomeni, da so to dejstva, ki jih ni mogoče spremeniti. Čeprav fašist ne želi vojne, ker je vojna merilo nezadovoljstva z mirom in zato merilo vladnega neuspeha, ne hiti v drugo skrajnost in ne zaupa političnim hokusom in trikom.

Poleg tega ne verjame, da smo v vojni dobi, in meni, da to prepričanje dokazuje dejstvo, da vlade nikoli ne nehajo govoriti o vojni. Kako je to mogoče? Ker v nacionalnem življenju obstajata le dve veliki kategoriji problemov: ena je notranja in druga zunanja – notranje in zunanje zadeve. Če ne želite, da ljudje preučijo prvo, usmerite svojo pozornost na drugo. Ta trik, skupen vsakemu čarovniku, je gonilna sila demokratične politike.

Verjame, da je problem vojne znanstven in ne čustven: odkriti njene vzroke, izolirati virus in namesto blebetanja in klepetanja razviti protistrup. Kot je trenutno in

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Čeprav se zdi, da še nekaj časa nič razen splošno visokega življenjskega standarda ne bo odpravilo vojn, ki izvirajo iz prenaseljenosti, fašist meni, da bodo potrebne oborožene sile in da se bodo posledično učinkovite izkazale za bolj uporabne in ekonomične kot zastarele. Čeprav na človeka vplivajo tradicije in so krepke tradicije v vojni največje vrednosti, orožja očitno ne more biti. Zato fašist ne meša čustev s topovskimi kroglami.

Čeprav je združena Evropa velik ideal, ki ga fašisti pozdravljajo in verjamejo, da je mogoč pod fašističnim nadzorom, saj bodo vse vlade takrat med seboj komunicirale prek organiziranega sistema, je danes najpomembnejše dejstvo, da je edina prava liga narodov na svetu Britanski imperij. Tukaj je torej naše pravo izhodišče na poti k ustvarjalnemu miru. Izhodišče, ki pokriva približno četrtino sveta in objema četrtino njegovih prebivalcev. Mir je v naših rokah, če ga le želimo dojeti na realističen način. Ali bomo kot narod po stoletjih truda zdaj izpadli iz poti in postali drhal zaostalih? Fašist odgovarja z "Ne"; zato je njegovo geslo "Naprej".

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Naprej v fašizmu, Oswald Mosley

Ž Propaganda ASCIST je postala sestavni del našega nacionalnega življenja. Dve leti dela in žrtvovanja sta bili nagrajeni s priznanjem tega gibanja s strani ljudi kot domoljubne, revolucionarne in inherentno britanske sile.

Britanski delavec je končno lahko svojo naravno ljubezen do domovine poistovetil s svojo pravična in potrebna želja po temeljnem izboljšanju njegovih razmer.

Imperialist, ki prej ni razmišljal o bedi in pomanjkanju, ki sta zatirali milijone njegovih ljudi, je zdaj razumel, da za brezposelnost in revščino v tej sodobni znanstveni dobi ni ne opravičila ne olajševalnega razloga.

Tretje leto našega gibanja je bilo priča izjemnim zmagam v propagandi; njegov največji dosežek pa je bila ustanovitev znanstvene in popolnoma zanesljive organizacije, brez katere nobena propaganda ne more prinesti rezultatov trajne vrednosti.

Organska struktura Gibanja kot celote zdaj obsega skoraj 500 okrožnih formacij, ki so v postopku organiziranja glede na parlamentarno območje, in vse so povezane in poenotene z organizacijo, ki temelji na dejavnosti črnosrajčnikov. Izgradnja tega povsem zanesljivega stroja je resnično še toliko bolj izjemna, ker ni absorbirala toliko energije Gibanja, da bi škodovala propagandi. Nasprotno, izjemno je prispevala k uspehu dveh največjih propagandnih operacij v sodobni britanski zgodovini. Zdaj znana kampanja »Mind Britain's Business« je spodbudila nasprotovanje ljudstva nesmiselni vojni v meri, ki jo iz dneva v dan bolj cenimo, saj se politiki umikajo od fantastičnega in bombastične drže, ki so jo zavzeli, ko so, ne zavedajoč se naše propagandne moči, najprej razmišljali o uporabi vojaške in pomorske sile v sporu, ki ga ne moremo ...

skrbi nas.

Druga velika operacija se bo zapomnila po geslu "Naslednjič fašizem".
Med nedavno volilno kampanjo je naše Gibanje organiziralo toliko srečanj, kot jih je lahko organizirala katera koli od starih strank. Naša srečanja so bila večinoma polna, njihova pa so bila pogosto skoraj prazna. Naša srečanja so bila skoraj brez izjeme mirna in urejena; njihova so bila zelo pogosto zaznamovana s prizori huliganstva in nasilja, ki ne bi bili dovoljeni na nobenem fašističnem srečanju. Mi smo ohranili svobodo govora; oni so jo poskušali zanikati in so jo sami izgubili.

Na naših srečanjih se je sredi volilnega boja vpisalo veliko število rekrutov.
Verjeli smo, da nas bodo z zanimanjem slišali; da nas ne bodo utišali orientalski podrejeni ljudje, ki smo jih poznali; ampak da se bodo množice ljudi pridružile našim vrstam ravno v času, ko smo zavrnili nominacijo kandidatov, je najvišji poklon modrosti vzdržanja volilnega tekmovanja, dokler ne bomo mogli napasti sovražnika z visoko tehnično opremo, ki je potrebna, po vsej dolžini njegove razbito in razdeljene fronte.

Tako se lahko ob koncu leta 1935 spomnimo enakega uspeha v propagandi in organizaciji. Če ne moremo biti srečni, dokler naša naloga ni opravljena, smo lahko vsi ponosni na vsako uro dela, ki smo jo opravili, na vsako majhno žrtev, ki smo jo dali za cilj, ki je

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Rešite naše ljudstvo tako, da združite vse, kar je plemenito v nacionalizmu, z vsem, kar je uporabno v socializmu.

Za nazaj je treba priznati, da je bil naš odpor proti judovskemu napadu tako zmagoslaven, kot se je izkazal za potrebnega. Ker Judje niso dovolili, da bi britansko gibanje delovalo, mislilo in čutilo samo za Britanijo, ker bi nas pahnili v katastrofalen spor z velikim ljudstvom, katerega voditelj je rešil Evropo pred komunizmom, so se znašli v vztrajno slabšajoči obrambi, saj so v Britaniji vzbudili antisemitsko čustvo, za katerega so krivi sami. Ponosno lahko pomislimo, da če naše gibanje ne bi imelo poguma, da bi se izzvalo na grožnjo judovskih mednarodnih financ in judovskega boljševizma, ne bi le upravičilo zaupanja ljudstva: izognilo bi se ključnemu preizkusu, iz katerega je izšlo kot kaljeno jeklo.

Veselimo se tovrstnih preizkušenj, saj lahko le te zagotovijo, da bo naše članstvo neomajno, zvesto in pripravljeno na žrtvovanje v vrhunski manifestaciji tiste visoke človeške lastnosti, ki jo je vzbujal fašistični boj, "moč vztrajanja".

V prihajajočem letu je treba podvojiti vsa prizadevanja in podreti vse rekorde uspeha. Zdaj smo se zavezali, da se bomo borili na naslednjih volitvah; in to zavezo bomo izpolnili z ogromnim delom oblikovanja volilnih organizacij v več sto volilnih okrajih, ki bodo boljše od tistih starih strank. Naloga je težka; vendar naše aktivno članstvo precej presega članstvo katere koli stare stranke.

Tritedenska turneja, ki se je končala tik pred božičem, je razkrila tako osebje kot duha, ki ga nobena druga sila v Veliki Britaniji ne more posnemati. Častniki iz vsakega okrožja so se vsak večer in pogosto popoldne zbirali na območnih konferencah. Bili so vredni predstavniki značilne britanske moškosti, ki jo vodijo v svojih krajih. Tudi častnice so predstavljale vedno večjo moč našega Gibanja prave britanske ženskosti. Lokalni problemi organizacije in politike so bili preučeni s skrbno pozornostjo do podrobnosti, ki je na kratkih, nejasnih in dolgočasnih letnih konferencah starih strank ni mogoče doseči. Nacionalni načrti za prihajajoče leto so bili v celoti in odkrito obravnavani ter so bili po vsej državi sprejeti s spodbudnim univerzalnim navdušenjem. Predvsem pa se je ta tesen osebni stik in odnos ohranil tudi v sedanji veliki rasti Gibanja, ki je tako živo zaznamovala zgodnje dni fašističnega bratstva.

Pred nami je novo leto fašistične moči. Gibanje, ki si je upalo smejati se in prezirati združeno moč mednarodnih judovskih financ in propagandnih virov, ki jih ima na voljo; gibanje, ki je uspešno kljubovalo "pridobljeni moči, rdeči fronti in množičnim vrstam reakcije", se ne more več zadovoljiti z obrambo. Ko smo premagali mogočne ovire, ki so nam bile postavljene na poti, se moramo zdaj potruditi za lastno zmago. Obseg in hitrost te zmage morata biti odvisna od nenehnih in namenskih prizadevanj vsakega člana.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Moč skozi veselje, dr. Robert Ley

Nacionalsocialistična organizacija Moč skozi veselje je bila ustanovljena na ukaz našega voditelja, Adolfa Hitlerja. Nekega dne me je poklical in rekel: »Želim, da ima nemški delavec dovolj rekreacije in počitnic, da bodo živci naroda zdravi; kajti nemogoče je doseči karkoli, niti z državništvom največjega genija, če so živci naroda uničeni.« Moja dolžnost je postala, da izpolnim ta vodjin ukaz, in novembra 1933 je nastala Moč skozi veselje . Mnogi, celo med mojimi najbližjimi sodelavci, niso razumeli, kaj sem želel doseči, niti kakšen je bil vodjin namen. Mnogi so mislili, da je to sredstvo za metanje prahu v oči delavcu in preusmeritev njegove legitimne želje po socialni pravičnosti. Drugi so v tem videli novo področje delovanja za ustvarjanje novih uradov. Le redki so takrat prepoznali ogromno nalogo, ki danes utripa po vsej Nemčiji in se že razteza v svet daleč preko meja naše države. Zdi se kot čudež, ko pomislimo, kako je ideja, ki so se ji mnogi smejali, jo drugi prezirali, jo nasprotniki žalili in prekrili z zmerjanjem, celo naši najbližji prijatelji pa so nanjo gledali le s tesnobo in dvomom, v kratkem času, nekaj več kot dveh let, osvojila srca ljudi in jo ljudje sami uresničili.

Kot opis predmeta, ki ga imamo pred seboj, je ime popolnoma pravilno: Nacionalsocialistična skupnost Moč skozi veselje. Pomen vsake posamezne besede je treba skrbno pretehtati: Nacionalsocialistična skupnost. Skupnost je njen temelj in tukaj je spet jasen izraz dejstva, da je samo skupnost sposobna in kompetentna biti ponudnik veselja. V tem nacionalsocialisti spet jasno vidimo, da sta kultura in umetnost povezani s skupnostjo naroda in rase ter ne moreta obstajati izolirano v vakuumu. Moč skozi veselje Svetovali so mi, naj jo poimenujem »Po delu«. Nikoli pa nisem bil zagovornik posnemanja, vedno sem raje videl, ali bi bilo mogoče nekaj ustvariti sam.

»Dopolavoro« mlade Italije lahko zagotovo pokaže velike rezultate; nedvomno je velik dosežek. Vendar se ne ujema popolnoma s ciljem, ki ga imamo pred seboj. Gre za nevtralen izraz, ki ne izraža niti naše želje niti tega, kar je zapovedal Vodja. Vodja je rekel: »Želim si močan narod: poskrbite, da bo tempo dela, ki ga je racionalizacija in celoten tok dogodkov tako ali tako naredil nesmiselnega, uravnotežen z rekreacijo in počitnicami, ki jih ti ljudje dobijo; in poskrbite, da se živci ljudi ne uničijo.« Vodjeva zapoved je bila, da narodu da moč, hkrati pa je pokazal, kako naj se ta moč doseže: z rekreacijo, s počitnicami, z veseljem.

Moč skozi veselje je morda najkrajši in najbolj jedrnat izraz celotnega cilja nacionalsocializma. Je utelešenje življenjskega pogleda, ki ga je nacionalsocializem dal Nemčiji; izraža tisti pozitivni odnos do življenja, ki utripa v nas in ki nadomešča zanikanje življenja, ki je prevladovalo v našem narodu v preteklem stoletju. Kajti tisto, kar smo v preteklosti videli na vseh področjih življenja, tisto, kar je zaznamovalo vse naše izginule stranke, je bilo zanikanje življenja!

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Mi, nacionalsocialisti, nočemo razmišljati o življenju kot o potovanju skozi zemeljsko dolino solz, kot o nenehni pripravi na boljše onostranstvo. Želimo si, da bi bilo življenje – in še posebej življenja naših najrevnejših nemških rojakov – čim lepše in svetlejše. Verjamemo, da je to naše življenje vredno življenja; in verjamemo, da naš Gospod Bog ni ustvaril mnogoterosti našega življenja, da bi ga spet prepustil večnemu uničenju in izničenju. Vsi, ki verjamejo, da imajo s svojim življenjem in delom sveto poslanstvo, ki ga morajo izpolniti na tem svetu, vsi, ki so polni te vere, so v svojem srcu nacionalsocialisti.

Zato potrebujemo moč za boj. Naše življenje ni polno bogastev raja; za nas je glavna stvar boj. Življenje je boj in boj je življenje. Ne poznamo konca, kjer bi nekateri v večnem brezdelju čakali na svoje zadovoljstvo, drugi pa bi bili za vedno preklet. V vsej večnosti poznamo le boj kot izraz naše vere in našega življenja. In za ta boj si prizadevamo, da bi našemu ljudstvu dajali stalno zalogo nove moči.

Delo je pravzaprav le še en izraz za boj. Vsak naš rojak, pa naj bo delavec ali kmet, umetnik, učenjak ali vojak, je v vsakem trenutku sredi tega boja za obstoj svojega ljudstva in sebe. In ker ta boj porablja živce, snovi, človek potrebuje sredstva za ta boj in zato tudi obnavljanje teh sredstev in obnovo svojih moči. Posledično sta rekreacija in počitnice za nas notranja potreba.

Pred časom me je neki odlični tuji študent socialne ekonomije vprašal: »Kakšno je vaše stališče do vprašanja dopustov? Ali boste v Nemčiji z zakonom uredili obseg dopustov in hkrati z zakonom reguli̦rali tudi višino plačila?« Odgovoril sem: »Ne bomo le tolerirali splošne uvedbe dopustov, ampak jih bomo zakonsko uveljavili, ker je to ena od naših zahtev.« »Ampak oprostite,« je rekel, »v vsaki državi se delodajalci borijo proti svojim zaposlenim, vi pa v Nemčiji trdite, da bodo celo delodajalci postopoma začeli zahtevati te dopuste?« »Da, ne more biti daleč čas, ko najzvestejši zagovorniki dopustov in rekreacije ne bodo delavci, temveč delodajalci.«

Nacionalsocializem je zmaga razuma nad nerazumnostjo in edino razumno je, da se izčrpan in izčrpan človek ponovno ustvari, da bo lahko svoje prihodnje delo opravljal toliko bolje. To pomeni, da prazniki postanejo zahteva zdrave, razumne pameti. Praznikov ne zahtevamo iz usmiljenja, temveč zaradi spoznanja, da bodo še povečali produktivno moč naših ljudi. Delodajalec nima nobene prednosti, če ima za seboj utrujenega in izčrpanega človeka; tak človek preprosto porablja energijo, medtem ko stroji še naprej delujejo, porabljajo energijo, stanejo denar in se obrabljajo. Tudi človek preneha biti produktiven, tako da ima delodajalec dvojno izgubo: ne le plača plače za zmanjšano produktivnost, ampak plača tudi za energijo in moč neizkoriščenega stroja. Po drugi strani pa, če je človek svež, delodajalec zlahka povrne razliko, ki jo je ustvaril zaradi praznikov, za katere je plačal. In delodajalec bo videl, da njegovo stanje ne bo več negativno, temveč bo, nasprotno, pokazalo izboljšanje na kreditni strani; Videl bo, da ima od tega korist tako on kot delavec.

Za nacionalsocializem je res značilno, da ne stori ničesar v korist samo ene strani. Če bi storili karkoli, kar bi pomagalo le delavcu in hkrati škodovalo delodajalcu, to ne bi bilo koristno za narod kot celoto; nekaj je dobro za posameznika, če je dobro za nemški narod kot celoto, in za nemški narod je dobro, da imajo ljudje rekreacijo in počitnice. Pogosto smo izkusili, in tako je še danes, da slišimo človeka reči: "Rad bi imel osem dni dopusta; dajte mi denar; ampak nočem iti na rekreacijo, ostal bom doma. Ne, to je narobe; to bi bilo"

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

metanje denarja stran; kajti doma si človek ne more najti sprostitve. Sama ideja je, da ga bodo občasno potegnili s podstrešja, kjer nenehno vidi le stisko in pomanjkanje, in ga poslali na morski izlet, v gore ali na Ren in se za osem dni naučil pozabiti na delovni svet. Kar pridigajo marksisti, ni dovolj: "Želimo si počitnic"; nekaj je treba storiti s počitnicami – to je Moč skozi veselje.

Ob koncu prvega leta sem lahko rekel, da je organizacija Moč skozi veselje z naletom osvojila Nemčijo. Danes so naši dosežki tako veliki, da jim posvečajo pozornost tudi tuje države. Ne glede na to, ali so za ali proti Nemčiji, vsi v tujini z zanimanjem opazujejo našo mlado organizacijo, ki je omogočila nekaj, kar je doslej veljalo za nemogoče, kar so bile dolga leta sanje vsakega socialista na svetu. Upamo, da bomo svet spodbudili k drugačnemu razmišljanju o Novi Nemčiji, kot nas pogosto poskuša prepričati zlonamerni tisk.

Časopis Diario da Manha na primer navaja kot primer naraščajoče naklonjenosti svetovnega mnenja; v številki z dne 12. oktobra 1935 beremo o morskem potovanju Moč skozi veselje naslednje: »To je revolucija, ki jo Nemčija s trdno in disciplinirano voljo svojega ljudstva, zbranega okoli Adolfa Hitlerja, pripravlja na izvedbo. Kakšni bodo njeni učinki in končni rezultati? Še prezgodaj je, da bi jih lahko ocenili; a eno je gotovo, in sicer, da nemški duh dela na ustvarjanju novih življenjskih konceptov in reševanju najbolj nerešenih problemov našega časa.« Norveški časopis Karmoy Posten z dne 27. septembra 1935 objavlja zanimivo razpravo o vrednosti potovanj Moč skozi veselje med Norvežanom in gospodom Rabinowitzom. Norvežan piše o vaših opisih grozljivih morskih potovanj: »... življenje na krovu mora biti med takim potovanjem, z malo prostora in utesnjeno v vseh pogledih. Rad bi poudaril, da sem se enega od njih osebno udeležil in vem, da je to neumnost ...«

· Zagotovo še nikoli nisi bil na krovu parnika Strength Through Joy. Ne smeš. Vsaka demokratična država, ki ti je všeč, je zavrzi čez krov ves čut za pravičnost ... · lahko ponosna na to.
organizacija Moč skozi veselje.«

Seznam podobnih prijaznih izjav v tujini bi lahko podaljševal v nedogled; toda ena stvar je jasna iz sodb vseh, ki so se resno zanimali za našo organizacijo, in sicer, da se ideja Moči skozi veselje uveljavlja na podlagi svojih dosežkov, ki niso bili izpodbijani niti v drugih državah.

Zato smo se pravilno odločili za potovanja v druge države. Nadaljevali bomo po začeti poti in marca letos bomo z našo floto Moč skozi veselje potovali čez Atlantik do Lizbone in Madeire. Poleg tega bomo od leta 1936 naprej vsako pomlad in jesen potovali na jug. Izkušnje, ki smo jih imeli med našimi prvimi atlantskimi prečkanji do Portugalske, so bile tako ugodne, da smo se odločili za zgoraj omenjeni razvoj teh potovanj. Nihče ne more bolje predstavljati nove Nemčije kot nemški delavec, ki potuje z Moč skozi veselje.

Poleg tega bomo letos izvedli vrsto velikih posebnih projektov. Ko pomislimo, kam je dejansko odpotovalo pet milijonov dopustnikov, ki so se udeležili potovanja Moč skozi veselje v letih 1934 in 1935, ugotovimo, da je od teh petih milijonov več kot tri milijone odšlo v obmejne predele naše države. Tam so zgradili živi zid nemškega socializma. Prebivalstvo obmejnih območij so obiskovali bratje Nemci z vse Nemčije. In veliko tovarištvo, ki prav tisto, kar loči potovanja Moč skozi veselje od zasebnih potovanj, je tem bratom na meji dalo novo duhovno oporo. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

To metodično delo bomo nadaljevali in ga znatno razširili. Da bi dosegli ta cilj, smo začeli veliko akcijo in nameravamo znižati že tako nizke cene programa Moč skozi veselje za nadaljnjih 30 odstotkov. Ko je bil to predlagan, so mnogi strokovnjaki zmajevali z glavo in verjeli, da tega nikoli ne bo mogoče doseči. Zdaj, po kratkem obdobju priprav, lahko rečem, da bodo še letos ugodnejše cene na voljo 350.000 dopustnikom, in to brez potrebe, da bi tisti, ki ponujajo nastanitev, odstopali od odobrenih tarif.

To pomeni, da lahko nemški delavec za povprečne razdalje odide na celotedenski dopust za ceno od 12 do 15 ali 16 mark, vključno s stroški prevoza, polnega penziona in nastanitve ter vseh vrst kolektivnih dejavnosti. To nam bo omogočilo, da vključimo nove skupine delavcev, ki se zaradi svojega ekonomskega položaja doslej niso mogli udeležiti potovanja Moč skozi veselje . Te nove množice bodo najboljši dopustniki, ker bodo najsrečnejše in najbolj zadovoljne. Popeljali jih bomo v čudovita obmejna območja, ki hkrati najbolj potrebujejo oskrbo, ki jim jo lahko nudi nacionalsocializem.

V vseh dejavnostih gibanja Moč skozi veselje , ki segajo preko meja naše domovine, se zavedamo naših nemških bratov v tujini. Želimo jih spremeniti v živ most, ki nas povezuje z drugimi državami, naši dopustniki pa naj bodo glasniki prijateljstva, ki bodo drugim državam omogočili, da vidijo Nemčijo takšno, kot v resnici je. In tako bomo v Nemčijo pripeljali naše brate, ki prebivajo v tujini, in njihove otroke, ki sicer nikoli ne bi mogli pomisliti na obisk Nemčije. V zimskem in vmesnem letnem času bomo uporabljali našo floto Moč skozi veselje in ta potovanja bomo izvajali po zelo ugodnih cenah. Pri vseh teh podvigih ne konkuriramo nobeni industrijski ustanovi, saj bomo posameznike, ki se bodo udeležili teh potovanj, zelo skrbno izbrali. Če ima kdo dovolj denarja, da si privošči navaden prevoz v Nemčijo, naj potuje na običajen način.

Zgoraj omenjene poceni možnosti za obisk Nemčije nudimo le tistim, ki niso v tako srečnem položaju.

Za zaključek svojih pripomb glede potovanj in počitnic bi se rad dotaknil ene majhne skrbi, ki je prisotna v nekaterih krogih. Na splošno so vsi navdušeni nad odpravami Moč skozi veselje , tako naši gostitelji kot dopustniki. Vsi so polni hvale za institucijo, ki, kot je bilo dokazano, v mnogih pogledih resnično zelo blagodejno vpliva. Občasno je slišati le eno kritiko: pravijo, da velik del dopustnikov sestavljajo ljudje, ki bi lahko odšli na počitnice tudi brez nas. Vendar je ta ugovor neupravičen. Moji sodelavci so preiskali sestavo velikega števila vlakov. To je bilo zlahka mogoče, saj je bil vsak udeleženec obravnavan s posebnim podrobnim vprašalnikom. Rezultat preiskave vseh počitniških vlakov iz štirih okrožij je bil naslednji: najmanj natanko 50 % potnikov so bili delavci, zaposleni v industriji. Preostanek so sestavljali mali zaposleni, samostojni obrtniki, ljudje z zasebnimi sredstvi, člani svobodnih poklicev itd. Lahko navedem tudi podatke o dohodkih dopustnikov Moč skozi veselje . Preiskava teh istih vlakov je pokazala, da je imela tretjina vseh dopustnikov dohodek manj kot 100 mark na mesec. Druga tretjina je mesečno zaslužila med 100 in 150 markami. Dohodki preostalih so bili višji, vendar so se v povprečju gibali med 150 in 250 markami na mesec. Le 6 % jih je zaslužilo več kot 250 mark. V tej kategoriji najdemo predvsem poročene pare s številnimi družinami, ki imajo zaradi visokih bremen pravico do sodelovanja na potovanjih Moč skozi veselje .

Doseči moramo točko – in vse do sedaj kaže, da jo bomo dosegli –

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

ko je potovanje iz Berlina v Rügen s prevozom tja in nazaj ter osemdnevnim dopustom ob morju na voljo že od 12 mark. Končni cilj je naslednji: glede na trenutno raven prebivalstva Nemčije moramo biti sposobni vsako leto poslati 14 milijonov delavcev in delavk na rekreativna potovanja, ki trajajo od 12 do 14 dni. Obstoječe prometne in nastanitvene zmogljivosti so popolnoma neustrezne za reševanje tega problema. Danes so že dosegle mejo možnega. Ko smo to napovedali pred dvema letoma, so se nam smejali.

Zato se bomo nemudoma lotili gradnje novih nastanitvenih objektov in novih ladij. V naslednjih treh letih bo nemška delavska fronta zgradila stavbe v vrednosti 100 milijonov mark. Med njimi bo morsko kopališče na otoku Rügen z 20.000 posteljami in vsemi rekreacijskimi objekti. Načrti in modeli za ta edinstven podvig so že izdelani. Dolžni smo jih velikodušnemu poveljstvu našega voditelja Adolfa Hitlerja.

Poleg tega bomo zgradili dve ladji za 1500 oseb, brez skupnih spalnic, vse kabine bodo za dve ali štiri osebe, vsaka kabina bo opremljena z oknom, celotna ladja pa bo opremljena z neprimerljivo zmogljivostjo palube. Poleg dveh ladij, Der Deutsche in Sierra Cordoba, ki ju že imamo, bomo to pomlad kupili še štiri ladje podobne velikosti. Poleg teh projektov se bo število postelj v podeželskih rekreacijskih domovih, ki jih Delavska fronta že ima v lasti, povečalo na 30.000. Ko bo čez tri leta vse končano, bomo lahko v lastnih rekreacijskih letoviščih zagotovili nastanitev za 1,2 milijona ljudi. Seveda bodo zahtevki zasebnega hotelirstva in gostinstva vedno deležni privilegirane obravnave. Zato si bomo vztrajno prizadevali za dosego končnega cilja, dokler zadnji delavec Nemec ne bo mogel v celoti zadovoljiti svojih legitimnih zahtev do rekreacije in počitnic.

Med različnimi deli organizacij Nacionalsocialistične skupnosti Moč skozi veselje ima šport še posebej pomembno mesto. Ta služba ima lepo, a neskončno naporno odgovornost, da prosti večer nemškega delavca, preživet v veseli telesni kulturi, spremeni v vir moči in rekreacije. Danes, po dveh letih dela, lahko z zadovoljstvom ugotovimo, da je rezultat daleč presegel naša pričakovanja. Več kot tri milijone ljudi se je udeležilo 8500 tečajev v različnih športnih kategorijah (plavanje, gimnastika, lahka atletika, smučanje itd.), ki smo jih organizirali. Medicinski centri za športne zadeve in posebni tečaji za tiste, ki trpijo zaradi telesnih okvar, pomagajo tudi zadnjim našim rojakom. Naše jadralne odprave na odprtem morju so bile vedno zasedene do zadnjega mesta in številne vloge so morale biti zavrnjene. Tudi v tej smeri bomo razširili svoje delo in zlasti izvedli potovanja z večjim radijem delovanja kot v preteklem letu. To zimo, v času pisanja tega članka, potekajo tečaji smučanja v najlepših zimskošportnih okrožjih Nemčije; Udeležilo se jih bo 35.000. V povezavi s temi tečaji je na voljo 30.000 smučarskih kompletov Strength Through Joy , ki vključujejo smuči s trakovi, smučarske čevlje in palice po ceni 35 mark. Ta številka se morda zdi visoka, a vendar je bilo lani v navadni trgovini na drobno prodanih 18.000 kompletov. 42.000 dopustnikov Strength Through Joy je z navdušenjem spremljalo olimpijske igre v Garmisch-Partenkirchnu, na prizorišče pa so jih pripeljali naši vlaki Strength Through Joy .

Za nešteto Nemcev je to pomenilo izpolnitev dolgoletnih in na videz neuresničljivih sanj; saj v Nemčiji šport danes ni več stvar podiranja rekordov s strani redkih izbrancev ali ekonomsko srečnejših posameznikov, temveč je postal nacionalni hobi. Že tako primanjkuje primernih vadbenih površin, pritok k Moči skozi veselje pa je vse manjši.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Športni tečaji se vztrajno vzdržujejo. Tretje leto bo po preteklih izkušnjah spet pokazalo ravnovesje, ki bo dokazalo, da se v Nemčiji ne goji le prvenstveni šport, temveč predvsem ljudski trening telesa. Ne bomo se umirili, dokler tudi 50- in 60-letniki ne bodo športa ali telesne vadbe obravnavali kot vsakodnevno potrebo.

Novo ustanovljeni oddelek »Moč skozi veselje« za šolstvo in ljudsko izobraževanje je s praktičnim delom začel šele pred kratkim. Toda v nekaj mesecih svojega obstoja je že dragoceno služil nemškemu narodu s tisoči predavanj, s pomočjo knjižnic, ki imajo na stotine tisoč knjig, ter z obiski in vodenjem vseh vrst ogledov.

Do leta, ko je na oblast prišla Nacionalsocialistična stranka, milijoni Nemcev in Nemk še nikoli niso videli gledališča od znotraj. Ne le, da se jim je zdelo povsem naravno, da ne hodijo v gledališče, ampak so imeli zaradi marksističnega vpliva, ki so mu bili izpostavljeni, tak kompleks manjvrednosti, da se jim je zdelo, da je obiskovanje gledališča celo neprimerno za njihov družbeni položaj. Tudi tukaj je prišlo do temeljnih sprememb. Kulturne dobrine naroda ne bodo več privilegij posestniških razredov. Naključno izbrana številka meče presenetljivo luč na zelo velik pomen dela, ki je bilo opravljenega samo v "Velikem Berlinu" z vidika kulturne politike: od 1. decembra 1934 do 30. novembra 1935 je Moč skozi veselje v gledališče pripeljala več kot milijon in pol berlinskih delavcev. Čeprav je ta številka presenetljiva, njeno resnično vrednost cenimo veliko bolj, če se spomnimo, da predstavlja moške in ženske, ki nikoli ali praktično nikoli niso hodili v gledališče. Ti ljudje torej predstavljajo dodatno mecenstvo za gledališče. Razlogi, zakaj prej niso nikoli obiskali gledališča, so bili predvsem ekonomski. Delavec ali uslužbenec z mesečnim dohodkom od 100 do 200 mark preprosto ni bil v položaju, da bi zase in za svojo ženo plačal običajne gledališke cene.

Zaradi naših velikodušnih ukrepov si je gledališče in koncertna dvorana pridobila podporo širokih množic – množic, ki so te ustanove poznale le po govoricah in so jih gledale s popolno ravnodušnostjo. To je dejstvo, ki ga ne smemo prezreti in ki ima seveda ugodne posledice za zasebna gledališča, ki jih ne obiskuje Moč skozi veselje.

Raziskave, ki smo jih izvedli v začetku leta 1934 v Siemensovem obratu glede obiskov gledališč, so potrdile te ugotovitve. Ena ali dve številki to zlahka dokazujeta: 87,6 % vprašanih moških in 81,3 % žensk še nikoli ni videlo opere; 63,8 % vprašanih moških in 74,2 % žensk še nikoli ni obiskalo gledališča. Ker so bila ta vprašanja zastavljena vsem zaposlenim v Siemensovem obratu, ne glede na osebo ali položaj, od direktorja do pomočnika, lahko upravičeno trdimo, da so bili tisti člani osebja obrata, ki so že videli gledališke ali operne predstave, med ekonomsko bolje situiranimi skupinami zaposlenih.

Nedavna opažanja v različnih tovarnah kažejo na srečen rezultat, da so ročni delavci še posebej dobro zastopani v dejavnostih, ki jih organizira Moč skozi veselje. Izvaja se delo kulturne vzgoje, katerega učinki bodo vidni kasneje.

Samo v Berlinu sedem gledališč izključno ali pretežno ponuja predstavo Moč skozi veselje; medtem ko povprečno število obiskovalcev v rajhu znaša med 60 % in 70 % razpoložljivih sedežev, so gledališke predstave Moč skozi veselje na srečo vedno razprodane že dolgo vnaprej. Takšno kakovost obiskovalcev se komaj kdaj lahko primerja z

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Nemška zasebna gledališča.

»Mojstrski koncerti«, ki so bili uvedeni pred enim letom, in »Glasbene ure«, ki jih obiskujemo, so prav tako zelo priljubljeni. Naši veliki koncerti, ki jih dirigirajo najbolj znani nemški dirigenti, so običajno razprodani že dolgo pred začetkom. Med znanimi orkestri, ki so sodelovali na koncertih, so med drugim Berlinski filharmonični orkester, lokalni orkester iz berlinske regije (das Landesorchester Gau Berlin) in orkester nemške operne hiše. Beethovnova Deveta simfonija je bila dvakrat izvedena pred polno dvorano.

V muzejih je delavec doslej videl izrazito meščansko institucijo, ki je načeloma ni obiskoval. Ker nam je bilo težko spraviti delavca tudi v muzej, smo organizirali več tisoč izvedenih zabav. Poleg tega pa smo v tovarno prinašali umetnost z razstavami del, ki so bile v velikem obsegu in s še večjim uspehom izvedene po vsem rajhu. Stik z ročnimi delavci v Nemčiji pa umetniku ponuja močan navdih za umetniško ustvarjanje, skladno s časom.

V nekaj letih bo imela vsaka večja tovarna ureditev za stalno razstavo. Vsako leto bodo milijoni Nemcev lahko pozdravili dela nemških umetnikov. Kar smo torej dosegli, je to, da je nemški umetnik odšel tja, kamor se zlivajo delavske množice naroda, torej na delovišče in v tovarno; in da je umetnik za svoj trud in za umetniške zaklade, ki jih prinaša ročnemu delavcu, bogato nagrajen s spodbudo, ki jo njegovo umetniško ustvarjanje prejema od stika z ročnim delavcem in strojnicami.

Naših 66.000 dogodkov Moč skozi radost se je udeležilo 25 milijonov ljudi.
Z našimi filmskimi kombiji smo obiskali samotne vasi in nenavadne kotičke Nemčije, skrite v gozdovih in neobdelanih zemljiščih, da bi našim bratom tam enkrat za spremembo ponudili živahno spremembo in sprostitev od bremena in utrujenosti dneva.

Naše dejavnosti pa segajo še dlje. V tisočih in tisočih tovarnah se je umazanija skozi leta nabrala v kotičkih in špranjah, nihče pa ni nikoli pomislil, da bi delovno mesto polepšal. Ljudje so se tako navadili na umazane, tesne in soparne delovne prostore, da so jih sprejeli kot nekaj samoumevnega.

Pri tem je s svežim pogumom in energijo posredoval oddelek Lepota v delu . Svež veter je zapihal skozi vse tovarne in pometel umazanijo in prah z oken ter iz vsakega kotička dvorišč in tovarn. Vodje so porabili več kot 200 milijonov mark, zelo pogosto s pomočjo samih zaposlenih v tovarnah, da bi na pobudo oddelka Lepota v delu delo naredili primerno za človeka. Kjer so prej ležale stare krame in smeti, so danes majhni vrtovi, zelene parcele, urejena igrišča, športna igrišča, svetle, zračne delovne sobe, bazeni, stranišča in kopalnice. V zadnjih dveh letih so nastali delovni prostori, ki jih je veselje videti. Do danes je bilo obdelanih približno 17.000 tovarn. Poleg neštetih izboljšav večjega ali manjšega pomena je bilo zgrajenih še: 4314 menz in skupnih prostorov za zaposlene v tovarnah; 1580 okrasnih vrtov; 276 športnih igrišč; in 93 kopališč.

To delo, ki ga danes v tovarnah izvaja organizacija Moč skozi veselje , samodejno vpliva na dom nemškega delavca. Človek, ki je navajen lepega in čistega delovnega mesta, se bo namreč udobno počutil le v lepem in čistem domu.

Gradnja delovnih skupin v tovarnah zelo hitro napreduje. Ideja je variti ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

člani NSDAP in njenih podružničnih organizacij v tovarni skupaj z najboljšimi delavci med 18. in 25. letom starosti v trden, nezlomljiv blok, da bi tudi v kriznih časih, v povezavi z voditelji "celic" in "blokov", ohranili idejo skupnosti.

Poleg tega bi morale te delovne skupine v tovarni oblikovati nove običaje in navdihovati dogodke, kot so inšpekcijski pregledi in skupnostni večeri.

Glede organizacije Moč skozi veselje lahko navedemo naslednje številke: Nacionalsocialistična skupnost Moč skozi veselje je razdeljena na 32 regij, 771 okrožij in 15.051 lokalnih skupin z enakim številom lokalnih nadzornikov. Tem so dodani še tovarniški nadzorniki, katerih delo je znotraj tovarne, skupno 57.000. Vseh teh 75.000 sodelavcev brezplačno nudi svoje storitve Moči skozi veselje.

Moč skozi veselje zaposluje le 2.547 uradnikov s plačano plačo.

Ta mogočni podvig, ki ga je v prvih dveh letih morala subvencionirati Nemška delavska fronta, bo, upamo, letos samostojen. To je morda najbolj izjemno in najzanimivejše dejstvo, še posebej, če upoštevamo, da je znesek denarja, ki ga je mobilizirala in dala v obtok organizacija Moč skozi veselje, več kot milijon rajhmark, medtem ko italijanski Dopolavoro te ravni niti približno ni dosegel, ameriška organizacija prostega časa in večerov pa potrebuje zelo veliko subvencioniranje; medtem ko je nacionalsocializem na pravi poti, kljub vsem marksističnim prizadevanjem, ki so – bodisi v stari Nemčiji bodisi v boljševistični Rusiji bodisi v industrijskih državah Zahoda – povsod popolnoma propadla.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Nemško zimsko reševalno delo

avtor Max Hunger

Zimsko pomoč, ki jo je ustanovila Nacionalsocialistična stranka in jo je z velikim navdušenjem sprejel ves narod, je postala priznana institucija Tretjega rajha in blagoslov za milijone potrebnih, oslabelih in bolnih moških, žensk in otrok.

Čeprav država z neposrednimi ukrepi počne vse, kar je v njeni moči, da bi se borila proti brezposelnosti in premagala stisko z zagotavljanjem dela v obsežnem obsegu, še ni imela dovolj časa, da bi našla delo za vsakega sposobnega moškega in žensko, ki je pripravljen delati, čeprav je kljub svetovnim trgovinskim težavam dosegla skoraj neverjeten čudež, saj je v treh letih zmanjšala število brezposelnih s 7 milijonov na manj kot 2 milijona. Toda tako kot vsaka družina bo imela tudi ona vedno svoje revne v svojem okrilju.

Socialna zakonodaja in javna pomoč sta veliko storili in še veliko počneta za ublažitev potrebo, vendar te institucije ne morejo povsem odpraviti potrebe.

Zimsko pomoč je bila ustanovljena z namenom pomagati vsem tistim, katerih sredstva za preživetje so tik pod mejno črto. Zimska pomoč ne nadomešča javne pomoči, temveč jo dopolnjuje.

Ko je nacionalsocializem 30. januarja 1933 prevzel oblast, je državo, kot je zapisal dr. Goebbels ga je opisal kot »polje ruševin«, politični kaos, s praznimi blagajnami in vsakim petim moškim, ki prejema socialno pomoč.

Za obvladovanje skoraj brezupnega položaja, ki so ga prejšnje vlade zaman poskušale popraviti, sta bila potrebna pogumna srca in železna volja. Način, kako so se lotili teh ogromnih problemov, je že postal stvar zgodovine, a za vedno se ga bomo spominjali kot neverjeten primer drznega in konstruktivnega državništva.

Jedro velikega Nacionalsocialističnega združenja za dobro počutje je bilo ustanovljeno že spomladi 1932, vendar se je njegovo dejansko delovanje začelo šele, ko je stranka prišla na oblast. Prva uradna prireditev združenja je bila 6. maja 1933, ko je glavni komisar Hilgenfeldt, ki je bil postavljen na čelo organizacije, v prisotnosti Führerja objavil Führerjev ukaz, s katerim je združenje postalo uradni organ stranke za rajh, pooblaščen za obravnavanje vseh vprašanj v zvezi z javnim dobrobitjo in pomočjo.

Združenje je bilo prvič pozvano k akciji na Führerjev rojstni dan 20. aprila, ko mu je bila zaupana naloga razdeljevanja prehranskih paketov brezposelnim, in 1. maja, ko je izvedlo prvo ulično zbiranje sredstev za praznični sklad za otroke.

Poleti istega leta je Združenje prejelo izvršilna pooblastila za organizacijo zimske pomoči, ki jo je načrtoval Führer, in takoj začelo z organizacijskimi pripravami na to veliko nalogo. 13. septembra je Führer odprl kampanjo in izjavil, da nihče v Nemčiji pozimi ne sme trpeti lakote ali mraza, dr. Goebbels pa je v svojem slovesu dejal, da je treba to zimsko pomoč izvesti z

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

najčistejše in najbolj spodobne metode, ki si jih je mogoče zamisliti, in da bi moral ves narod v sočutju z revnimi vsako prvo nedeljo v mesecu imeti "enolončnico iz ene jedi" in razliko v ceni običajne večerje nameniti pomoči potrebnim. Datum začetka zimskih pomoči je bil določen za 1. oktober, 16. septembra pa je glavni komisar Hilgenfeldt s 36 pomočniki odšel v pisarne, ki so mu bile na voljo v stavbi Reichstaga.

V govoru, ki ga je imel 11. decembra 1935, Hilgenfeldt opisuje nekatere težave, s katerimi se je moral spopadati pri organizaciji dela, ki mu je bilo zaupano. Že od samega začetka je bilo jasno, da je uspeh podviga odvisen od vzpostavitve učinkovitih strojev za zbiranje in distribucijo ter od tega, da bi pri tem aktivno sodeloval ves narod. Zato je bilo treba mlačne in brezbrižne spodbuditi k višjemu občutku državljanstva, sebične pa k novemu altruizmu; vsakemu Nemcu je bilo treba dopovedati, da pravo bratstvo temelji na samožrtvovanju in medsebojni pomoči. Führer je ob odprtju zimskih pomoči izjavil: »Ta velika akcija proti lakoti in mrazu se mora začeti pod geslom: Mednarodna solidarnost proletariata je bila uničena od nas. Namesto nje bomo postavili živo nacionalno enotnost nemškega ljudstva.«

Hilgenfeldt je že od samega začetka spoznal, da mora biti organizacija, če želi biti učinkovita, prožna pri prilagajanju potrebam in prilagodljiva spreminjajočim se pogojem dejanske stiske, ki naj bi jo lajšala.

»Nihče ne sme trpeti lakote in mraza!« To je bila Führerjeva zapoved svojim zvestim privržencem.

Kako naj bi to storili? Poskrbeti je bilo treba za približno 17 milijonov ljudi: skoraj tretjino celotnega prebivalstva Nemčije. Resnično zahtevna naloga! Vendar je glavni komisar Hilgenfeldt vedel, da se lahko najprej zanese na predano sodelovanje približno 30.000 lokalnih oddelkov stranke, vedel pa je tudi, da ne morejo zadovoljivo delovati, če predhodno ne bi bili določeni natančni načrti, ki bi zajemali vse nepredvidene dogodke.

Zaradi tega je na pomoč poklical strokovnjake s področja financ, industrije in prometa ter s področja trgovine s krompirjem, moko in premogom; uporabil je tudi obstoječe dobrodelne ustanove, od cerkvenih misij, nemškega Rdečega križa, enote za tehnično pomoč vse do majhne skupine navdušenih delavcev, imenovanih »adventisti«. Šlo je za splošno mobilizacijo vseh sil, usposobljenih in izkušenih za delo v javni pomoči, ter tistih, ki so bili pripravljeni in voljni pomagati kot častni delavci, ne glede na strankarski in družbeni položaj.

Vsaka lokalna podružnica stranke po vsej državi je zbirala in hranila imena vseh oseb, ki so potrebovale dodatno pomoč. Ko se je delo povečevalo, je bil vsaki lokalni podružnici pridružen poseben oddelek Nacionalsocialističnega združenja za dobro počutje, kjer so moški in ženske vseh razredov sodelovali z eno voljo za en skupni cilj.

Pri organizaciji pomoči je bilo treba preučiti in upoštevati posebne potrebe različnih območij.
Ker so bile življenjske navade v različnih okrožjih različne, tudi v prehranski liniji, in ker so se prizadeta območja večinoma ujemala z gosto poseljenimi industrijskimi središči, je moralo združenje poskrbeti za izpolnitev vseh teh posebnih zahtev. Te težave najbolje ponazarja konkreten primer: prebivalstvo province Rhein-Westfall je na primer navajeno uživati rumeno sorto krompirja; enako je veljalo za Essen in Hamburg; posledično je bilo treba vse bele in rdeče sorte krompirja poslati v druge dele Nemčije, kjer so bile priljubljene, zlasti v Baden.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Zbiranje in distribucija krompirja sta zaradi neenakih lokalnih potreb prebivalstva izjemno obremenila vire organizacije. Na primer na Bavarsko, ki je glede krompirja samozadostna, skoraj ni bilo dobav, medtem ko je bila za okrožje Essen potrebna dodatna količina v višini 1,45 milijona cwt, za Saško pa 0,92 milijona cwt. Med drugimi mesti in okrožji, ki so potrebovala dodatne zaloge, so bili Berlin, osrednja Nemčija, industrijska območja Rensko-Vestfalije, Baden in deli Württemberga. Med kampanjo 1933/34 je bilo zbranih in razdeljenih približno 60.000 železniških vagonov krompirja. Od te količine je samo Berlin dnevno prejel od 700 do 800 vagonov. Mesečni razdeljeni obrok krompirja je znašal približno 30 funtov na prebivalca celotnega prebivalstva. Ker pa je dodatno pomoč prejemala le približno tretjina prebivalstva, je obrok na prebivalca dejansko pomoči znašal približno 100 funtov na mesec. Podobni pogoji so prevladovali glede potreb in distribucije goriva.

V nekaterih okrožjih kurijo predvsem drva, v drugih pa trato, premog ali lignitne brikete. Seveda so pečice in štedilniki posebej prilagojeni uporabljenemu gorivu. Zato je bilo treba poskrbeti, da je bilo vsako območje oskrbljeno s potrebnim gorivom v zadostni količini. Količina goriva, dovoljena za vsako gospodinjstvo, je bila izračunana tako, da je zadostovala za ogrevanje ene sobe za celo zimo. Družine s 3 ali 4 otroki so dobile dovolj premoga za ogrevanje 2 sob za celo zimo.

Za prevoz vsega goriva, potrebnega v letih 1933/34, je bilo potrebnih približno 140.000 železniških vagonov, kar je predstavljalo približno 16 % celotne količine goriva, porabljenega v Nemčiji. Količina premoga, dobavljenega pozimi eni družini z dvema otrokoma, predstavlja približno 9 centov, medtem ko je vsako gospodinjstvo v rudarskih okrožjih, kjer se premog kuri bolj ekstravagantno, v istem obdobju prejelo približno 22 centov.

Distribucijo premoga izvajajo lokalni trgovci s premogom. Osebe, ki so upravičene do olajšave, prejmejo naloge za dobavo 1 cwt na osebo. Nalogi se izročijo trgovcu s premogom, ki nato dostavi premog proti plačilu majhne pristojbine za prenašanje. Prejemniki, ki ne morejo plačati, prejmejo premog brezplačno.

Morda bo boljša predstava o obsegu zalog premoga, če pojasnimo, da bi rudarji v porečju Saar potrebovali 3 mesece dela, da bi dobili količino premoga, potrebno za zimska reševalna dela.

Zimska pomoč vključuje tudi dobavo obutve in oblačil. Dolžine materiala, uporabljene za oblačila bi znašala skupno dolžino kar 5000 milj.

Poleg krompirja se delijo tudi druga živila: riž, moka, kakav, mleko, maščobe, meso, ribe in druga živila. Na voljo so tudi brezplačni obroki, v božičnem času pa božična drevesca za mlade. V letih 1933/34 so samo v Berlinu razdelili 300.000 božičnih drevesc.

Za zbiranje daril, potrebnih za nakup vseh teh ogromnih zalog, so bili uporabljeni različni načini: ulična zbiranja, v katerih sodelujejo celo najvišji državni funkcionarji kot zbiralci, dobrodelne predstave, družabne prireditve, ulične loterije, mesečna zbiranja »enolončnic«, darila paketov hrane za funte, javne naročnine, posebni davki na dohodek, zasebna zbiranja, ulična prodaja značk itd., itd.

Temeljitost organizacije najbolje ponazarja metoda, s katero se uporablja »ena jed-« Zbirke "enolončnice" se izvajajo v Berlinu.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Mesto Berlin sestavlja približno 125.000 hiš; za vsako hišo se pripravi seznam prebivalcev, v vsaki hiši pa se pokliče vsaka družina ali samostojni najemnik in se zbere denar. Prispevek, glede na zmožnosti darovalca, ta vnese na seznam, ki se v nekaj urah skupaj z zbranim zneskom vrne lokalni podružnici. Samo v Berlinu je v zimskih reševalnih delih povprečno 140.000 prostovoljnih pomočnikov.

Omeniti je treba tudi, da je izdelava značk in daril, ki se prodajajo na ulicah ob posebnih priložnostih, zagotavljala delo in kruh številnim brezposelnim v industrijskih območjih v stiski. Pozimi 1933/34 so na primer pri proizvajalcih v Bavarskem gozdu, Turingiji in Saški oddali naročila v vrednosti 4 milijonov mark, pozabljena pa ni bila niti Vzhodna Prusija s svojo jantarno industrijo. Za leto 1934/35 se je vrednost teh naročil povečala na 5 milijonov mark.

Olajšava je namenjena vsem upravičenim osebam, ne glede na raso ali narodnost.

V letih 1933/34 je bilo na primer pomoči deležnih 69.336 tujcev, od tega 29.108 Judov. Samo v Berlinu je Zimska pomoč skrbela za 13.818 Judov in 8.054 tujcev. Skupni zneski denarja in denarne vrednosti, zbrani za Zimsko pomoč, so bili:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Število pomoči je bilo naslednje:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Posebej je treba omeniti neprimerljivo pomoč, ki so jo kmetje nudili zimskim reševalnim delom. Nekaj številk naj to ponazori: na primer, v letih 1933/34 je Pomeranija dobavila 841.477 centov krompirja.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******

Machine Translated by Google

Vse blago za zimska pomoč so državne železnice prepeljale brezplačno.
V kampanji 1933/34 je prispevek državnih železnic v tej povezavi znašal 14.672.957 Mks., skupna teža transportov pa je znašala 59.025.995 cwt.

Število častnih pomočnikov, vključenih v zimsko pomoč, je vsako leto doseglo povprečno 1½ milijona, v upravi te organizacije pa je bilo zaposlenih naslednje število uradnikov, referentov itd.:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Celotni stroški administracije so nekaj manj kot 1 % celotnih prihodkov.

Führer in Reichskanzler Adolf Hitler je 27. maja lani ob sprejemu glavnega komisarja Hilgenfeldta v družbi njegovih glavnih delavcev izrazil visoko hvaležnost za delo, ki ga je opravila organizacija, in ko je zaključil z besedami, da je »Zimsko reševalno delo edinstven zgodovinski podvig socialnega dela«, je le izrazil čustva vsakega pravega Nemca glede tega velikega nacionalnega prizadevanja vzajemne dobre volje in osebne žrtve.

******pretvornik e-knjig DEMO vodni žigi*******